

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

Mayıs-Haziran 2002

Sayı: 44

İki Aylık Siyasi Dergi

FİYATI: 1.000.000 TL (KDV dahil)

ISSN: 1303-0078

İBRAHİM'DEN MEHMET'E
Sınıf bilincini, Parti bilincini
Önderlik bilincini kuşan

**UMUT YAYIMCILIK
VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ**

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam
Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53
FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü:
Barış AÇIKEL
Baskı: Kayhan Matbaası
ISSN. 1303-0078
email: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

İ KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER
APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306
16 02
Cep: 0 544 521 34 30

İ ANKARA: MEŞRUTİYET MAH. KONUR
SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA
TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72

İ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI,
KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK
TELEFAKS:(0232) 441 93 09 Cep:0535 310 31
84

İ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ,
BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9
KAT:1/16 MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 536 558 45 04

İ BURSA: GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN
İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL,
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

İ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ
İŞHANI, KAT: 6 NO: 9 ,
TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0535 454 22 50

İ TURHAL: YAVUZ SULTAN SELİM MAH.
TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI
TURHAL/TOKAT
TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54

İ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD.
ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN
TEL: (0324) 238 06 89 CEP: 0535 434 32 58

Yurtdışı Hesap Numaraları

Sema Gül

Euro Hesabı

Ziraat Bankası

**İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38
65 97 00 00 009**

Emlak-Halk Bankası

Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041

Vakıf Bank

Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

PARTİZAN'DAN

Merhaba

Yeni bir sayımızla daha birlikteyiz. Bu sayımızın hazırlıkları 1 Mayıs gibi önemli bir günün öncesine denk geldi. Pratik sürecin yoğunluğu içinde hazırlanan bu sayımızda, dünya ve Türkiye gündemi ile ilgili çalışmalara yer verdik. Proletarya Partisi'nin 30. mücadele yılını geride bıraktığımız bu aylarda, Proleter öncününün 1 Mayıs alanlarında "İbrahim'den Mehmet'e selam olsun Partiye" şiarıyla kitleler tarafından sahiplenmesinin, bizim cephemizden yankısı da gerek kapak konusu yaptığımız ve gerekse de "İbrahim'den Mehmet'e sınıf bilincini, parti bilincini, önderlik bilincini kuşan" başlıklı çalışmada oldu. Okurlarımızın bu çalışmayı bu bilinçle okumalarını salık veririz.

Bunun dışında dünyada ve ülkemizde gündemin baş sıralarında olmaya devam eden Filistin halkının direnişine yönelik hem bir değerlendirme yazımız hem de konunun güncelliğinden ve öneminden dolayı elimize posta kanalıyla ulaşan bir bildiriye yer verdik. İlgi ve dikkatle okunacağını tahmin ediyoruz.

Bu sayımızda yer alan diğer yazılarımız ise daha önceden yayınlamaya başladığımız dizi yazılarımızdır. Okurlarımızın bu yazılara karşı belli bir ilgisinin olduğunu biliyoruz. Dizi yazılarımızı önümüzdeki sayılarımızda da yayınlamayı sürdüreceğiz.

Yeni bir sayımızda daha buluşmak dileğiyle
Dostlukla

İÇİNDEKİLER

İbrahim'den Mehmet'e sınıf bilincini, parti bilincini, önderlik bilincini kuşan	2
Zafere kadar intifada, zafere kadar devrim	8
Filistin'den mesaj var: Kazanmak için; örgütlenelim, savaşalım!	15
30. yılın deneyimi ışığında; Devrim hudut tanımaz!	20
Parti ve örgütlenme-3	28
Devrim ve sosyalizm bir gereksinimdir-3	35
Lal Salam Comrades-4	42
Medya ve üzerimizdeki etkileri-3	64

İbrahim'den Mehmet'e

Sınıf Bilincini, Parti Bilincini, Önderlik Bilincini Kuşan

İ. Kaypakkaya, tanıklık ettiği devrimci yığınların kendiliğinden mücadelesini iktidar hedefli mücadeleye yönlendirmek için partinin gerekliliği ilkesinden hareketle yaşadığı coğrafyanın ve tarihinin en ileri adımını atma cüretini kuşanmıştır. Yine O, Kemalizm, Ulusal Sorun vb. gibi bir dizi paradigmayı deşifre ederek tarihsel önderlik misyonuna ulaşmıştır. Ve bu misyonuyla, bu topraklar üzerinde “Ser verip Sır vermeme” geleneğinin yaratıcısı olarak tarihsel liderlik sıfatını pekiştirip ardıllarına büyük bir miras bırakmıştır.

Proletarya Partisi'nin sınıf mücadelesindeki yeri ve misyonu, hiç kuşkusuz çağımızın yegane devrimci sınıfı olan proletaryanın sömürü sistemine son verme ve insanlığı komünizme ulaştırma savaşımına önderlik etmektir. 24 Nisan 1972'den 2002'ye uzanan 30 yıllık süreci; devrim ve karşı-devrim güçlerinin karşılıklı konumlanması ışığında değerlendirdiğimizde, Proletarya Partisi'nin tarihsel misyonunu layıkıyla oynayamadığını söylemek durumundayız. Ama bu, 30 yılın sonunda bulunulan noktadan hareketle öylesine yapılan bir tespit değildir-olmamalıdır.

30 yıllık geçmiş, harcanılan emek, ödenilen bedeller; herşeyden önemlisi de kurucu önderi İbrahim KAYPAK-KAYA tarafından deklare edilen -“5 Temel Belge II İlke”de somutlanan manifesto ile Proletarya Partisi'nin bugünkü pozisyonu arasında hatırı sayılır bir çelişki vardır. Peki bu çelişkinin nedeni ne-

dir? Hiç kuşkusuz bu sorunun -biri bilimsel, diğeri anti-bilimsel olmak üzere- iki yanıtı vardır.

Proletarya Partisi'nin 30 yıllık geçmişine bakarak bulunduğu pozisyonu “her şey daha baştan yanlıştı” tespitiyle açıklamaya çalışanların olacağını tabi ki hesaba katıyoruz. Ve bu tip anlayışları bilimsellikten uzak bulmakla beraber, eşyanın tabiatı gereği doğal karşılıyoruz. Tıpkı sosyalist maskeli revizyonist iktidarların birbiri ardına yıkılmasıyla beraber “Elveda Proletarya” şarkısını söyleme yarışına girenleri doğal karşıladığımız gibi...

Proletarya Partisi'nin 30 yıllık geçmişine, harcanan emeklere, ödenilen bedellere, çağımızın tek bilimsel ideolojisi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm Bilimi'ni rehber almasına rağmen sınıfı örgütleyip savaştıramamasını, müttefiklerini yedekleyip devrim cephesini genişleterek karşı-devrim cephesini darlaştıra-

mamasını Parti Bilinci'nin zayıflığı ile açıklıyoruz. Ve biz, **Parti Bilinci** kavramını; **Proletarya Partisi'nin ideolojik politik seviyesini sürekli yetkinleştirmenin; burjuvazi ile savaşmanın ve kazanmanın; işçi sınıfını ve müttefiklerini Marksizm-Leninizm-Maoizm ile eğitmenin ve örgütlemenin; "Kitlelerden Kitlelere" ilkesini her koşulda rehber olarak kavramanın; silahlı mücadeleyi devrim ile birleştirmenin ve uygulamanın en berrak bilgisi olarak algılıyor ve tanımlıyoruz.** Ve devamında; **Parti Bilinci'nin, İbrahim'den Mehmet'e aktarıldığını ama bu bilincin Proletarya Partisi'nin bünyesinin esasına özümsetilemediğini söylüyoruz. Ki Parti Bilinci; her şeyden önce kitlelere ve devrim önderlik bilincinin temelidir. Parti Bilinci; Marksizm-Leninizm-Maoizm'in devrim cephesini oluşturan geniş yığınların mücadelelerinin bir ürünü ve kumanda merkezi olduğunu kavramaktır. Parti bilinci; kitlelerin kendiliğinden bilincini ve buna bağlı**

olarak mücadelesini Halk Savaşı'nın gerekliliği bilincine ve pratiğine taşımaktır.

Ekin biçen orağın gönlünü demiri döven çekicinin bilincine kavuşturmak ve arştaki Kızıl Yıldız'a ulaşmak için; 72'nin Nisan'ında Proletarya Partisi'nin manifestosunu haykıran **İ. Kaypakkaya'nın** önderlik tarzı tam da bu özelliklerle yüküldür. Lenin'in Alman proletaryasının önderlerinden A. Bebel için söylediği; **"Bebel doğulmaz, Bebel olunur"** sözünü doğrulayan M. Demirdağ'ın pratiği de keza öyledir.

İ. Kaypakkaya, tanklık ettiği devrimci yığınların kendiliğinden mücadelesini iktidar hedefli mücadeleye yönlendirmek için partinin gerekliliği ilkesinden hareketle yaşadığı coğrafyanın ve tarihinin en ileri adımını atma cüretini kuşanmıştır. Yine O, Kemalizm, Ulusal Sorun vb. gibi bir dizi paradigmayı deşifre ederek tarihsel önderlik misyonuna ulaşmıştır. Ve bu misyonuyla, bu topraklar üzerinde **"Ser verip Sır vermeme"** geleneğinin yaratıcısı olarak tarihsel li-

derlik sıfatını pekiştirip ardıllarına büyük bir miras bırakmıştır.

Başta da belirttik, bu miras ardıllarınca yeterince ve layıkıyla sahiplenilememiş, bu da Komünist Partisi'nin olması gerekenin gerisinde kalmasını beraberinde getirmiştir.

Ama bu durum, kesinlikle (en iyimser ifade ile) yakınmanın, karamsarlığın, geçmişe bakıp geleceğe dair umutsuzluğa düşmenin dayanak noktası değildir-olmamalıdır.

Burada önemle belirtilmesi gereken bir husus daha vardır: Proletarya Partisi'ne tereddüt-süzce destek verip sahiplenilenler değil, onun müttefikleri olan devrimci parti ve örgütler ve hatta ideolojik-fiili hasımları da çok iyi bilmektedir ki, Proletarya Partisi'nin asla kabullenmediği noktada olmasının nesnel, objektif nedenleri de vardır. Başta 4 Genel Sekreteri'nin fiziki imhası olmak üzere, bizzat karşı-devrimin yoğun saldırılarıyla tasfiye edilmeye çalışıldığı da bilinen bir gerçektir. Ciddi kadro-militan kayıplarına, çekilmeye-

düşürülmeye çalışıldığı bunalm ortamlarına rağmen salt örgütsel yapısını korumadığı, bir dizi devrimci cüret hareketine kalkıştığı böylelikle de salt kendi yapısının ve tabanının değil, bir bütün olarak devrim cephesinin motivasyonunu ve güvenini pekiştirdiği inkara gelinmemesi gereken bir gerçektir.

Kendi özgünlüğü ve gerçekliği koşullarında 30 yıllık tarihine sığdırdığı olumluluklar, coğrafyamız halklarının devrimci mücadelesine yaptığı maddi-manevi katkılar ve kazandırdığı mevziler, kesinlikle dudak bükülüp geçirilecek düzey ve değerde de değildir. Ama kendi gerçekliğine gözlerini yumarak kendisine olmadık payeler biçmenin, “öncüyüm”, “komünistim”, “en iyi-

biraktırmaktadır. Öyleyse parti bilinci üzerinde yoğunlaşmak Proletarya Partisi’nin en acil görevlerinden birisidir.

Ezen-ezilen çelişkisi, devrimci mücadelenin, işçi sınıfının ve ezilen yığınların politik iktidar mücadelesinin zemini- dir. Komünist Partisi de böyle- si bir zeminin; ama bir o kadar da Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini rehber alanların iradi bir ürünüdür. Ne var ki, sorun, dahası proletaryanın ve müttefiklerinin iktidar sorunu, Komünist Partisi’nin kuruluşuyla hallolmuyor. Parti Bilinci’nin sürekliliğinin sağlanamaması, Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin her yeni duruma ve gelişmeye uyarlanamaması halinde proletaryanın ve müttefiklerinin iktidar sorunu orta yerde kal-

reket’in 150 yıllık tarihi, Marksizm-Leninizm-Maoizm’in (ideolojik mücadelenin sürekliliği, politik seviyenin sürekli yükseltilmesinin zorunluluğu ve kitlelere kendi kendilerini yönetebilme yeteneğinin kazandırılmasının gerekliliği üzerine yapılan belirlenmeler) bilimselliğine en yalın kanıttır.

Komünist Partisi, üzerinde yükseldiği toplumsal zeminden asla yalıtılmış değildir. Salt toplumsal zeminden değil; dünyadaki politik atmosferden, karşı-devrim ile devrim cephesinin karşılıklı konumlanışından da yalıtık değildir. Kendisini çevreleyen nesnel şartlardaki her türlü olumlu ya da olumsuz gelişmenin Komünist Partisi’nin bünyesine yansıtacağı muhakkaktır. Burada can alıcı sorun, Komünist Partisi’nin kendisini çevreleyen nesnellik üzerindeki etkinlik düzeyidir. Daha yalın bir ifadeyle, kimin kime üstünlük sağladığıdır. Örneğin karşı-devrimin ideolojik tahakkümünün yükselişe geçtiği, kitlelerin geniş kesimlerinin devrimci taleplere ilgisizleştiği verili şartlar Komünist Partisi’nin **örgütsel yapısını erozyona, politik taleplerini muğlaklığa, stratejik hedeflerini revizyona** uğrattıyorsa burada ciddi bir sorun var demektir. Çünkü işçi sınıfının ve ezilenlerin iktidar savaşına önderlik misyonunu, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin merkezi olduğu gerçekliğini kavrayamadığını, bilince çıkaramadığını gösterir. Bu da kaçınılmaz olarak kitlelerin kendiliğinden bilincinin ve mücadelesinin Mark-

Parti Bilinci’nin sürekliliğinin sağlanamaması, Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin her yeni duruma ve gelişmeye uyarlanamaması halinde proletaryanın ve müttefiklerinin iktidar sorunu orta yerde kalmaya devam edecektir.

siyim” gibi böbürlenmelerin dayanakları da değildir 30 yıllık tarihine sığdırdığı olumlulukları.

Çünkü Proletarya Partisi, M. Demirdağ’ın **“Gerçekler Devrimcidir”** sözünü bilince çıkartmayı esas almaktadır. **“Gerçekler Devrimcidir”** ve Proletarya Partisi’nin parti bilincini, önderlik bilincini layıkıyla kavrayamadığı da bir gerçektir.

Parti bilincinin, önderlik bilincinin geriliği Proletarya Partisi’ni her türlü burjuva sapma karşısında savunmasız

maya devam edecektir.

Kaldı ki, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi, ufuk çizgisinin devrimle sınırlanmasını kesinlikle yadsır. İdeolojik donanımın süreklileştirilememesi, bir bütün olarak toplumun politik seviyesinin yükseltilmemesi, kitlelere kendi kendilerini yönetebilme yeteneğinin kazandırılmaması halinde iktidarın karşı-devrime kaptırılacağı tezi ve bunun bilimsel formülasyonu Marksizm-Leninizm-Maoizm’e aittir.

Uluslararası Komünist Ha-

sizm-Leninizm-Maoizm biliminin rehberliğinde analiz edilip sentezlenememesine; bunun sonucu olarak da, başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenlerle, devrimin müttefikleriyle, aydınlarla zayıf, edilgen, liberal ya da tam zıttı olarak sekter ilişkilerin geliştirilmesine neden olur. Ki bugün Proletarya Partisi'nin olumsuzluklarından birisi de budur. Kadro ve üyelerinin Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini özümseyememeleri, siyasal seviyelerinin darlığı; Proletarya Partisi'nin rezervindeki ideolojik berraklığı, politik enginliği ve taktiksel esnekliği kitlelerin kendiliğinden bilinci ve mücadelesiyle buluşturamamalarına neden olmaktadır. Hiç kuşkusuz bu, geniş kitlelerin sahip olduğu politik seviyeyi anlamak ve devrimci politik mücadelenin hammaddesi haline getirmek yerine, kitleleri küçümseyip, edilgenleştiren, devrimi bir avuç aydınının, dar kadroların işi olarak gören anlayıştır. Haliyle böyle bir anlayış, böyle bir yaklaşım, politik mücadele ile kendiliğinden mücadeleyi birbirine karşı,

apayrı şeyler olarak değerlendirilecektir; ve bu da kitlelere politik bilinç götürmeyi küçümseyen tamamen yanlış ve nihayetinde Komünist Partisi'ni kitlelerden uzaklaştırıp marjinalleştiren pratiklere neden olacaktır.

“Komünist Partisi'nin yönetici organları sadece hammaddeyi işleyen bir fabrika rolünü oynarlar. Hammaddeyi olmayan bir fabrikanın herhangi bir işlem yapamayacağı herkes bilir. Hammadde kalite ve miktar bakımından yeterli değilse, iyi mallar da üretmez...” (Mao)

Hammadde sıkıntısı çektiğimizi kimse söyleyemez. Ki üzerinde yükseldiğimiz toprakların ne derece bereketli olduğu herkesin malumudur. Devrim ateşinin hiç söndürülemediği, faşizmin, karşı-devrimin **“bitirdik”** dediği anda dahi devrimci cüret eylemlerine kalkışıldığı sayılı coğrafyalardan birisinde olmamız, tarihsel şanslılığımızdır.

“Yeni Dünya Düzeni” şartlanlığının en revaçta olduğu, özgürlük, eşitlik, sömürsüz bir dünya uğruna savaşmanın,

bedel ödemenin **enayilik** sayıldığı dönemlerde dahi bu topraklar üzerindeki gökkubbenin **ÖZGÜRLÜK, EŞİTLİK** çıgıllıklarıyla çınladığını, bu toprakların sömürüz bir dünya için savaşanların kanlarıyla sulandığını; Gazi İsyanı'nı; militan 96 1 Mayıs kutlamalarını; ölümü rezilleştiren 96 SAG ve Ölüm Orucu direnişini; Karadeniz Dağları'nın kızıla kesildiğini; Kürdistan coğrafyasının isimsiz mezarlı gerillaların cesetleriyle doldurulduğunu.. Kim inkar edebilir? En koyu karanlıkları aydınlatmak için bedenlerini tutuşturanların, 19 Aralık Katliamı'nda celladını dahi şaşkına çevirenlerin olduğu; artık kelimelerin kifayetsiz kaldığı ve 100'e yakın insanın öldüğü ölüm orucu direnişinin yaşandığı bu topraklarda “hammadde” sıkıntısının yaşandığını, ya da “hammadde”nin kalite ve miktar bakımından yetersiz” olduğunu kim iddia edebilir?

Ömrünü devrim davasına adayan, gözünü kırpmadan ölümün üzerine yürüyen insan ve militan -Mao'nun tabiriyle “hammadde”- sıkıntısının çekilmediği aşikar. 30 yıllık tarihsel tecrübeye ve birikime sahip bir fabrikamız ve bol miktarda “hammadde”miz de var. O halde sorun nerede?

Hiç kuşku yok ki sorun, hammaddenin işlenmesinde. Bu tespit de bizi kaçınılmaz olarak önderlik sorununa götürmektedir.

Parti bilincinin önderlik bilincini de kapsadığını vurguladık. Ne var ki, önderlik bilinci ve sorununu salt merkezi önderliğin oluşturulması olarak

anlamak yetersiz olacaktır. Önderlik sorunu aynı zamanda bütün parti komitelerinin de kitlelere önderlik edebilme yeteneğini kazanmasıdır. Daha yalın ifadeyle; Proletarya Partisi'nin kitlelerin devrimci savaşımına önderlik edebilecek yetkinliğe ulaştırılmasıdır. Bu da Bolşevik Parti Tarzı'nın özümsemesiyle mümkündür. Bolşevizmin esaslarından birisi ise demokratik merkezîyetçilik ilkesidir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin özüne, ruhuna aykırı organ-komite faaliyetinin önünde sonunda başarısız olması, alanına, kitlelere, devrimin can alıcı sorunlarına yabancılaşması kaçınılmazdır.

Bir Komünist Partisi, o partinin komiteleri, en yetenekli üyelerden oluşsun; ama o partinin, komitenin işleyişi, faaliyet tarzı demokratik merkezîyetçilik ilkesine aykırıysa, yetenekli üyelerinin körelmeleri, en azından verimsiz olmaları kaçınılmazdır.

“Demokrasi olmadan doğru bir merkezîyetçilik olamaz, çünkü insanların düşünceleri farklıdır ve şeyleri kavrayışlarında birlik yoksa, o zaman merkezîyetçilik gerçekleştirilemez. Merkezîyetçilik nedir? Merkezîyetçilik kavrayış, siyaset, planlama, kumanda ve hareket birliğinin sağlanması temelinde doğru fikirlerin merkezîleştirilmesidir. Buna merkezi birleşik denir. İnsanlar hala meseleleri anlamıyorsa, düşündükleri bir şeyler varsa ama onları açıklamamışlarsa ya da öfkeliyse ama bu öfkelerini hala dışa vurmamışlarsa merkezi birlik nasıl gerçekleşebilir? Demok-

rasi yoksa tecrübeleri doğru bir şekilde özetleyemeyiz. Demokrasi yoksa, kitlelerden doğru fikirler gelmiyorsa, iyi bir çizgi, genel ve özel siyasetler ortaya koymak imkansızdır. Merkezîyetçiliğimiz demokratik temeller üzerine inşa edilmiştir. Proletaryanın merkezîyetçiliği geniş demokratik temellere dayanır. Çeşitli kademelerdeki parti komitesi, merkezi önderliği uygulayan organdır. Ama parti komitelerinin önderliği kolektif bir önderliktir. Meselelere sadece birinci sekreter tarafından keyfi olarak karar verile-

lar kolektif bir şekilde tartışılmalı, değişik fikirler ciddi bir şekilde dinlenilmeli ve durumun karışıklığı ve tarafsız olmayan fikirler de mutlaka tahlil edilmelidir. Bir durumun çeşitli yönleri hakkında çeşitli imkan ve tahminler, yani hangilerinin iyi, hangilerinin kötü, hangilerinin kolay, hangilerinin zor, hangilerinin mümkün ve hangilerinin imkansız olduğu dikkate alınmalıdır. Gerek ihtiyatlı, gerekse çok dikkatli olmak için her çaba sarfedilmelidir...” (Mao)

Proletarya Partisi, 30. kuruluş yılını; dünya çapında yeni bir devrimci dalganın gelişmeye başladığına tanıklık ediyor olmanın coşkusuyla kutlamaktadır.

mez. Parti komiteleri içinde demokratik merkezîyetçilik biricik çalışma tarzı olmalıdır. Birinci sekreter ve diğer sekreterler ve komite üyeleri arasındaki ilişki, azınlığın çoğunluğa uyması ilişkisidir. Mesela Daimi Komite ve Siyasi Büro'da buna benzer durumlar sık sık ortaya çıkar. Ben bir şey söylediğim zaman, ister doğru isterse hatalı olsun, herkes benden farklı düşünüyorsa, çoğunlukta oldukları için onların görüşlerini kabul ederim. Bana, bazı eyalet parti komitelerinde, bütün meselelerde birinci sekreter ne derse onun uygulandığı durumlar olduğu söylendi. Bu oldukça yanlıştır. Bir kişinin her söylediğinin yapılması saçmalaktır. Günlük işleri değil, önemli konuları kastediyorum. Bütün önemli konu-

Hayır! Başkan Mao'dan yapılan bu uzun alıntı Proletarya Partisi'nin komitelerindeki işleyişlerin demokratik olmadığına vurgu yapmak için kullanılmadı. Proletarya Partisi'nin köklü bir demokrasi kültürüne sahip olduğunu söylemek kesinlikle abartı olmayacaktır. Bizim sorunumuz, demokratik tartışma ortamlarının yaratılmaması, görüş ve önerilerin bastırılması ya da engellenmesi değildir. Tersine düşünce geliştiremem, önerileri zenginleştirememektir. Önderlik bilincinin üzerinde ısrarla durmamızın nedeni de tamamıyla buna bağlıdır. Kararların alınması anında değil de, kararların alınıp uygulamaya geçilmesinden, dahası faaliyetlerin değerlendirilmesi anında -başarılı mı, başarısız mı sonucuna ulaşmaya en-

deksli- tartışmalar daha fazla yaşanıyorsa, burada ciddi problem var demektir. Yaşanılanı, olup biteni değerlendirmek gayet kolaydır; ve bu tip bir faaliyet kesinlikle siyaset yapmak, politika üretmek değildir. Çünkü siyaset; geçmişi, nihayete ereni tanımlama değil, geleceğe yön verme, gidişatı tayin etme faaliyetidir. Kısacası anın sorunlarına çözüm üretmek ve geleceğe yön vermektir. Yaşanılanlar, olup-bitenler; tecrübe çıkartma, deneyim edinme; yapılması veya uygulanması düşünülen pratiğin bilimsel planını oluşturma hedef ve perspektifiyle değerlendirilirse verimlidir. Ki Marks'ın meşhur **"11. Tez"**'inin özü de tamamıyla budur: **"Filozoflar, dünyayı yalnızca değişik biçimlerde yorumladılar, önemli olan onu değiştirmektir..."** (Mao)

Komiteler, organlar canlı tartışma ortamları yaratarak, zengin ve çok yönlü fikir ve öneriler geliştirerek faaliyetlerini örgütlemeksizin, alanlarının sorunlarına çözüm yöntemleri geliştirmeksizin iktidar savaşımına önderlik etmeleri düşünülemez. Proletarya Partisi'nin en alt komitesinin dahi böyle bir yetkinliğe kavuşamaması, kaçınılmaz olarak Proletarya Partisi'nin bütününe etkileyecek ve önderlik sorununu, önderlik bilinci yakıcılığını hissettirmeye devam edecektir.

İnisiyatif takınmaktan çekinen, "yanlış yaparsam" kaygısından kurtulamayan birisinin, değil kitlelere önderlik etmesi, basit problemleri dahi çözmesi imkansızdır.

Proletarya Partisi'nin; **30.**

Kuruluş Yılında İbrahim'den Mehmet'e Sınıf Bilincini, Parti Bilincini, Önderlik Bilincini Kuşan direktifinin özü ve gerekçesi budur!

Bilimsel bir ideolojiye, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e; haklılığı, meşruluğu ve bilimselliği sınanıp kanıtlanmış Halk Savaşı Stratejisi'ne; 30 yıllık örgütsel deneyim ve tecrübeye; ısrarcılığının, militanlığının ve cüretkarlığının göstergesi olan 30 yıllık saygın bir tarihe sahip olan Proletarya Partisi'nin; çeşitli milliyet ve uluslardan Türkiyeli işçilerin ve emekçilerin, devrimden çıkarı olan bütün kesimlerin isyanını örgütleyip karşı-devrimin faşist devlet aygıtını yıkarak Demokratik Halk İktidarı'nı kuracağına ve devamında da sosyalist inşayı gerçekleştirerek komünizme ulaşacağına kuşkumuz olmasın!

30. kuruluş yılını selamlamanın coşkusuyla yaşayan Proletarya Partisi; iktidara taliptir. Mevcut iktidarın sömürsü ve zulmü altında yaşayan çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi sınıfının, sosyalizme ardından da sınıfsız bir toplum olan komünizme ulaşabilmesi için öncelikli olarak faşist nitelikteki komprador patronağa devletini yıkması gerektiğinin; bunun için de anti-feodal, anti-faşist ve anti-emperyalist sınıf ve tabakalarla -nüveleri bugünden oluşturulması gerekli olan- ittifaklar yapmasının zorunluluk olduğunun bilincindedir. Proletarya Partisi, bunu başarabilecek ideolojik berraklığa, politik yetkinliğe, taktiksel esnekliğe, örgüt-

sel deneyime sahiptir. Bu konudaki güveninin ve iddiasının kaynağı; karşı-devrimin dünya çapında ideolojik tahakkümünü artırmasının ardından devrim cephesinde yaşanan ideolojik, politik ve örgütsel savrulmaların sebebi olan anaförlere rağmen asla taviz vermediği gerilla savaşındaki ısrarcılığı, dünya ve ülke meselelerine dair politik tahlillerindeki tutarlılığı, dünyadaki ve ülkemizdeki devrimci parti ve örgütlerle devrimci diplomasi-nin ilkelerine tabi kalarak kurduğu ilişkileridir.

Proletarya Partisi, 30. kuruluş yılını; dünya çapında yeni bir devrimci dalganın gelişmeye başladığına tanıklık ediyor olmanın coşkusuyla kutlamaktadır. İdeolojik, politik ve örgütsel olarak kendisiyle aynı nitelikte değerlendirdiği Nepalli, Hindistanlı, Filipinli komünistlerin kendi ülkelerinde zaferler kazanmalarını, halk içinde gelişip güçlenmelerini, iktidar yürüyüşlerini hızlandırmalarını coşkuyla selamlamakta; Maoizm'in dünya çapında gelişip güçlenen ideolojik-politik bir akım olmasından onur ve kıvanç duymaktadır. Ve dünya proletaryasının ve halklarının kurtuluşunun, ancak ve ancak Maoizm bilimi ile sentezlenmiş devrim ve sosyalizm projesiyle gerçekleşebileceğinde her zamankinden daha ısrarcıdır. Ve bu yüzden: **21. Yüzyıl Maoizm'le Kazanılacaktır!** şiarını gezenin en yüksek zirvesinden, Himalayalar'dan, bütün Maoistler ile beraber haykırmaktadır.

Zafere kadar intifada! Zafere kadar devrim!

Gerçekte Ortadoğu'da Petrolden elde edilen gelir bütün Arap coğrafyasının refah içinde yaşamasına yüzyıllarca yetecek kaynağı oluşturabilecek niceliktedir. Ancak öncelikle emperyalist merkezler daha sonra işbirlikçi yönetimler bu geliri ortaklaşa talan etmektedir. Geriye kalan az bir miktar ise sosyal güvenlik fonları aracılığıyla sefalet sınırında yaşayan Arap halkına aktarılmaktadır.

Amerikan emperyalizmi ile İsrail Siyonizmi Filistin kentlerini bir kez daha kan ve barut ateşi ile yıkarken, gerek burjuva basında gerekse sosyalist, devrimci basında konu ile ilgili pek çok makale ve yazı kaleme alındı. Gerçek şu ki; ülke basınında yeralan yazılarda çeşitli milliyetlerden halkımızın İsrail siyonizmi karşısında mazlum Filistin halkını desteklemesi nedeniyle pek çok burjuva kalemsörün de dahil olduğu geniş bir kesim Filistin halkının haklı davasını destekler gibi görünmek zorunda kaldı. Zorunda kaldı diyoruz; çünkü, bu düşünce sahipleri İsrail'in kanlı işgalini kınamakla geçiştirirken asıl tartışma noktalarını Filistin direnişi ve yöntemleri üzerinde toplayarak, Filistin halkının haklı ve meşru direnişini zehirli düşüncelerinin zemini yapmaya çalıştılar.

Bugün Filistin toprakları üzerinde cereyan eden savaş, tarafları salt İsrail ve Filistin olan bir savaş değildir. Dünyanın enerji kaynaklarının %30'unu barındıran Ortadoğu

coğrafyasında emperyalist kliklerin bulaşmadığı tek bir yerel ve/veya uluslararası sorun/olay yoktur. Filistin'de süren savaş bu nedenle salt içinde yer aldığı Ortadoğu coğrafyasını değil Balkanlar'dan Kafkaslar'a oradan Latin Amerika'ya kadar bütün dünya enerji havzalarını etkileyen bir etki göstermektedir. Bu etkisi nedeniyle dünyanın teritoryal paylaşımı konusunda iddia ve çıkar sahibi tüm güçler Filistin savaşının şu veya bu noktasında konumlanmak durumundadır. Son dönem basında yeralan düşünceler bu çıkar ilişkileri ve konumlanmalar ışığında irdelenmeli ve gerçek katıksız bir biçimde ortaya çıkarılarak, devrimci saflardaki olası kafa bulanıklıklarına engel olunmalıdır.

Bu çerçevede ilk belirlemeyi bir olumsuzlama ile yapma zorunluluğu vardır. Bu ise, Filistin sorununun Araplar ile Yahudiler arasında bir toprak sorunu olmadığı gerçeğidir. Her iki taraf arasında toprak açısından anlaşmazlık nokta-

ları mevcuttur. Özellikle İsrail yönetiminin sürekli açtığı yeni yahudi yerleşimleri dikkate alındığında toprak sorununun büyümeye eğilimli olduğu görülür. Ancak sorunun ve sorunun çözümünün aslı bir parçası olma açısından toprağın bir belirleyiciliği bulunmamaktadır. Eğer çözüm bu denli basit bir çerçevede gerçekleşebilecek olsaydı, İsrail yönetimi de işbirlikçi Filistin yönetimi de bu çözümü gerçekleştirebilmek için bir an bile beklemezdi.

Toprak sorunu bölgenin su kaynakları ile beraber önem kazanabilir-kazanmaktadır. Su kaynakları hem Filistinliler hem de İsraililer için yaşamsal

listin kentlerinin çektiği su sıkıntısı düşünüldüğünde İsrail'in elindeki savaş makinasını kullanarak Filistinlilerin suyunu çaldığını söylemek son derece doğrudur. Gelecekte bir Filistin Devleti'nin de bir İsrail Devleti'nin de varlığı bu su kaynaklarının kontrolüne bağlıdır. İsrail'in en son Suudi Kralı Abdullah'ın önerisiyle Araplarla aralarında yüzyılın başından bu yana kanlı çatışmalara yol açan anlaşmazlıkta barışa gidebilecek yola yanasınamasının önemli sebeplerinden birini bu su havzalarının kontrolünü yitirme tehlikesi oluşturmaktadır. İsrail açısından su havzalarının kontrolü-

şimlerinin önu İsrail tarafından tıkanmaktadır.

Ortadoğu'nun gerçek rengi hep emperyalist klikler arası çatışmalar tarafından belirlendi. 19. yüzyılda İngiliz sömürgeciliğince gerçekleştirilen ve Akdeniz ile Kızıl Deniz'i birleştiren Süveyş Kanalı ile Asya-Avrupa arasında ki ticaret yolu hızlı ve güvenli bir rotaya kavuşurken bölge sömürgeci güçlerin önemli bir çatışma alanına dönüştü. Ancak tüm 19. yy. boyunca ve 1. Emperyalist Bölüşüm Savaşına kadar geçen dönem boyunca can çekişmekte olan Osmanlı Devleti'nin bölgedeki hükümlanlığı önce İngiliz sömürgeciliğinin, sonra Alman sömürgeciliğinin gölgesinde sürdü. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası savaşın galibi olan İngiliz emperyalizmi bugünkü Suriye'nin bulunduğu bölgeyi Fransız emperyalizmine sus payı olarak veririrken, Mısır dahil bütün Arap coğrafyasını sömürgeleştirdi. Savaş ve sonrası dönem boyunca Yahudi Siyonizmi Filistin topraklarına yerleşimlerini sürdürürken Arap coğrafyasında gelişen bağımsızlık hareketleri sonucu İngiliz emperyalizmi sömürge topraklarını işbirlikçi Arap ailelerine devre diyordu. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonuçlandırıldığında Arap coğrafyasında sınırları cetvelle çizilmiş birçok devlet ve devletçik kurulmuştu. Bu devletlerin kuruluşunda esas alınan çerçeve giderek önemini artırmakta olan petrol rezervleriydi. Emperyalist güçler zengin petrol yataklarının bölgede güçlü bir devletin eline geçmemesi için tarihsel, sosyal, kültürel hiçbir temeli bulunmayan küçük devletçikler, emirlikler kurdular. İngiliz emperyalizmi bilinçli bir şekilde Filistin topraklarını Kudüs

önem arz etmektedir. İsrail ve Filistin arasında yaşanan soruna yerel düzeyde temel karakterini kazandıran olgu su kaynaklarının kim tarafından kontrol edileceğidir. Çünkü İsrail'in çözüm olarak önerilen 1967 öncesi sınırlarına çekilmesi durumunda Batı Şeria ve Golan Tepeleri'nde bulunan su havzalarından çekilmesi gerekecektir. Bu iki su havzasından sağlanan suyun %85'ini bugün İsrail kullanmaktadır. Fi-

nün yitirilmesi demek çölün ortasındaki yapay yahudi uygarlığının çökmesi anlamını taşımaktadır. İşte bu nedendir ki İsrail'i yayılcı bir politikayı uygulamaya zorunlu kılmaktadır. Her geçen gün yenileri açılan, büyütülen Yahudi yerleşimleri su havzalarının kontrolünü sağlama amacına yönelmekte ve bu stratejik amaç doğrultusunda planlanmaktadır. Yine bu stratejik amaç gerçekleşene kadar tüm barış giri-

kozunu kullanarak bu politika-
nın dışında tuttu. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından artık bu bölgede hatırı sayılır bir güç oluşturan Yahudi Siyonizmi sömürgeci İngiliz emperyalizmine yönelik şiddet eylemlerini artırarak İsrail devletine giden yolu katetmeye başladılar. Takvimler 1948'i gösterdiğinde İngiliz güçlerinin çekildiği topraklarda İsrail devleti kuruldu. İsrail'in kuruluşuna Filistinliler muhalefet ederken savaş sırasında yaşanan Yahudi soykırımının ezikliği içinde neredeyse tüm dünya bu sesi duymak istemedi. İsrail devleti meşruiyetini elde eder etmez, Filistinlileri ülke dışına sürmek için kolları sıvadı. O günden bugüne Filistin topraklarında işkence, katliam hiç eksilmedi. Evleri, kentleri yakılıp yıkılan sekiz milyon Filistinli zorla göç ettirildi. Yahudi yerleşimleri sürekli genişletildi, yenileri açıldı. Tam bir soykırım politikası uygulayan İsrail'e karşı zaman zaman bölgedeki Arap ülkeleri de seslerini yükseltmek, savaşmak zorunda kaldı. Ancak Amerikan emperyalizmi tarafından desteklenen İsrail bu savaşlardan galip çıktı.

İsrail Ortadoğu'da korsan bir devlet olarak kuruldu. Bütün varlık koşulunu da emperyalizmin bölge politikalarının Truva atı konumuna borçlu oldu. Kurulduğu tarihten bu yana Amerikan emperyalizminin İsrail Siyonizmi'ne akıttığı paranın miktarı 96 milyar doları bulmaktadır. Bu miktar resmi rakamı oluştururken çeşitli yardım kuruluşları aracılığıyla aktarılan paralar da düşünüldüğünde bu rakamın 150 milyar doları bulmuş olması işten bile değil. 54 yıla yayılan bu 150 milyar dolar Ortadoğu'nun istikrarsızlaşması için ödenen

bedel iken bu bedeli gerçekte ödeyenler emperyalist finansörler değil petrol denizinin üzerinde sefalet sınırında yaşayan Arap halklarıdır. Arap dünyasıyla İsrail arasında yarım asırı deviren çatışma durumu hem Arap ülkelerinin bütçelerinin önemli bir bölümünü silahlanmaya harcamalarını zorunlu kılmış, hem de emperyalizmin uşağı Arap iktidarlarının bekasını sağlam tutmaya yaramıştır.

Dünya enerji kaynaklarının %30'unu barındıran bölgede Arap devletlerinin parçalı yapısının korunması ve petrolden elde edilen yüksek miktarda gelirin Arap ülkelerinin kalkınması ve gelişmesi yerine batılı finans kapital merkezlerine, emperyalistlerin kasalarına ak-

gulanmaktadır.

Emperyalizme göbekten bağlılık nedeniyle Arap yönetimlerinin Filistin politikasında tutumu tam bir ikiyüzlülüktür. Uluslararası planda ABD emperyalizmi ve onun bölge politikasının bir numaralı uygulayıcısı İsrail karşısında tam bir teslimiyet, içerde halkın karşısında ise sözde bir Amerikan ve İsrail karşıtlığı gösteren Arap yönetimleri Filistin devletini tanımak için bile icazet arayacak kadar halklarına düşmanlaşmışlardır.

Gerçekte Ortadoğu'da Petrolden elde edilen gelir bütün Arap coğrafyasının refah içinde yaşamasına yüzyıllarca yetecek kaynağı oluşturabilecek niceliktedir. Ancak öncelikle emperyalist merkezler daha

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından artık bu bölgede hatırı sayılır bir güç oluşturan Yahudi Siyonizmi sömürgeci İngiliz emperyalizmine yönelik şiddet eylemlerini artırarak İsrail devletine giden yolu katetmeye başladılar.

masını İsrail'in saldırgan dış politikası ve politikayı destekleyen savaş makinası sağlamaktadır. Bu saldırgan dış politikanın yarattığı tehdit Arap ülkelerinin silahlanmaya aktardığı bütçenin giderek yükselmesini sağlarken, çatışma ortamı ülke içi muhalefetin kontrol altında tutulmasına da olanak sağlamaktadır. Silahlanma gereği emperyalist merkezlerden ve özellikle ABD'den sağlandığı için Arap ülkelerinin emperyalizme bağımlılığı da sağlama alınarak sürgit savaşa dayalı emperyalist politikalar uy-

sonra işbirlikçi/uşak yönetimler bu geliri ortaklaşa talan etmektedir. Geriye kalan az bir miktar ise sosyal güvenlik fonları aracılığıyla sefalet sınırında yaşayan Arap halkına aktarılmaktadır. Sanayii ve teknolojik gelişmeye kaynak bilinçli olarak aktarılmamakta, üretmeden yada ürettiğinin pazar değerinin üzerinde bir geliri sözde devlet veya emirlik kesesinden kazanan eğitimli kesimlerin bu şekilde devlete veya emirliklere bağlılıkları da garanti altına alınmaktadır.

Görüldüğü gibi Filistin hal-

kının ve Filistin sorununun kadarı Filistin'in hiç sahip olmadığı petrol kaynaklarının kontrolü üzerinden belirlenmektedir. Halihazırda ihtiyacı olan petrolü Latin Amerika'daki petrol yataklarından elde eden Amerikan emperyalizmi bölgedeki petrol yataklarının kontrolünü stratejik açıdan gerekli görmektedir. Zira ABD emperyalizmi dünyanın teritor-

lu bulmaktadırlar ve hatta bu konuda çelişmesiz birlik halindedirler. Kontrol açısından bir başka zorunluluk da petrol üretimi sonucunda ortaya çıkan artı değerın büyüklüğüdür. Ve bu pasta tüm emperyalist klikler gibi Amerikan emperyalizminin de iştahını kabartmaktadır. Bu alandaki bir başka gerçek de ABD'nin petrol yataklarının giderek fakirleşmesi ve

yal paylaşımı açısından çelişme içinde olduğu Avrupa, Japon, Rus, Çin gibi emperyalist kliklere bölgenin denetimini bırakmasının emperyalist paylaşımında bu kliklere avantaj sağlayacağını bilmektedir. Diğer taraftan kontrol dünya petrol fiyatlarının emperyalist güçlerin istediği düzeyde tutulması için de zorunludur. 1972 yılında OPEC çatısı altında örgütlü Petrol üreten ülkeler petrol üretimini sınırladığında Amerikan ekonomisi başta olmak üzere bütün emperyalist ekonomiler büyük bir resesyon yaşamıştı. Emperyalist klikler bir daha böyle bir sürprizle karşılaşmamak için bölgedeki kaynakların kontrolünü kendi denetimlerinde tutmayı zorun-

bunun doğal sonucu olarak zengin Ortadoğu yataklarının öneminin giderek artmasıdır. Amerikan emperyalizmi bir 25-30 yıl sonra Ortadoğu petrollerine ihtiyaç duyabileceğini hesaplayabilmekte bu nedenle de petrol rezervlerinin kendi kontrolü altında olmasını stratejik bir çıkar olarak görmektedir.

Petrol yataklarının kontrolü esasına dayanan Amerikan politikalarının başarısını saldırgan İsrail dış politikası sağlamaktadır. Bu gerçekliktir ki Filistin halkını soykırıma varan şiddet politikalarının mağduru yapmakta ve Filistin sorununun çözümünü sürekli olarak sonu belirsiz bir geleceğe ertelemektedir.

Filistin toprakları üzerinde süren savaş korsan İsrail devletinin bir işgal hareketidir. Bu işgalle hedeflenen İsrail devletinin iddia ettiği gibi bir "terörle mücadele" yada "kendini savunma" değildir. Asıl hedef Arap halkları, asıl hedef petrol yataklarının kontrolü, asıl hedef Amerikan emperyalizminin düşman ilan ettiği Irak ve İran rejimleridir.

İkinci intifada 18 aydır sürmekte ve bu dönem içinde birçok feda eylemi gerçekleştirilmiş iken tam Amerikan emperyalizmi hedef tahtasına Irak'ı yerleştiği ve ABD Dışişleri Bakanı Powell'in Irak'a Amerikan Müdahalesi için dünya ve Ortadoğu turuna çıktığı günlerde başlatılan İsrail işgal hareketi zamanlamasıyla dahi gerçek hedefinin Arap halkları olduğunu göstermektedir. Hatırlayabileceğiniz gibi ABD Dışişleri Bakanı Powell ile görüşen işbirlikçi/uşak Arap rejimleri giderek yaklaşan Irak müdahalesinin kendi toplumsal meşruiyetlerini de sarsacağına bilinciyle bu müdahaleden olabildiğince kaçınmak amacıyla Filistin sorununun ardına gizlenmeye çalışmışlardı. Ancak bilmedikleri bir gerçek vardı ki o da Pentagon çoktan planlarını yapmış ve İsrail'e işgal talimatını vermişti. Çünkü Filistin sorununun 1993 yılında imzalanan Oslo sözleşmesine göre gelinen aşamada varılacak tek sonuç Filistin Devletinin İsrail tarafından da tanınmasıydı. Böyle bir durumda emperyalistlerin Ortadoğu oyununda oynayacakları çok fazla kartları kalmayacaktı. Bu durum üzerine İsrail işgaline yeşil ışık yakılarak sorunu önce ateşleyip sonra bir süreliğine buzdolabına koyma olarak özetlenebilecek politika uygulanmaya başlandı.

İşgal bu politikanın ilk ayağını oluştururken Filistin coğrafyasında ki hedefi Arafat'ı bitirmek de değildir. İsrail'in işgal hareketi giderek daha fazla yıpranan Filistin liderinin iktidarını daha da pekiştirmiştir. Dahası İsrail işgal ettiği Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde Yaser Arafat'ın da başını ağrıtan İslami Cihat, Hamas ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi kadrolarını tutuklayarak, öldürerek Yaser Arafat'ın iktidarını pekiştiriyor. En son gelişme ise Filistin Lideri Yaser Arafat'ın en önemli muhalifi olan ve halefi olabilecek en önemli kişi durumundaki Filistin İntifadasının önemli isimlerinden Mervan Barguti İsrail tarafından tutuklandı. İsrail günlerdir ka-

rini imha eden, Arap halklarının Filistin halkına gönderdiği yardımları talan eden Yaser Arafat ve avanesi İsrail işgali öncesinde siyasal ömürlerini tüketmenin eşiğinde iken işgal tam zamanında imdadına yetişmiştir. Düşman İsrail saldırganlığı karşısında mazlum Filistin halkı refleksi olarak kekkilik soyundan Arafat ve avanesinin ardında birleşiyor. Yaser Arafat Ramallah'taki karargahında İsrail tanklarının korumasında halkı ve Ortadoğu için barış isteyen direnişçiyi oynuyor. Saldırgan Amerikan politikaları karşısında çaresizleşen diğer emperyalist kliklerin burjuvazisi ise "uzlaşmacı, barışçı" lideri destekleyerek Ortadoğu'da statükonun değişme-

rilmeye çalışılıyor. Filistin halkının ve Filistin direnişinin bu meşru örgütlerinin kadro gücü yokedilerek Amerikan politikaları için uygun zemin yaratılmaya çalışılıyor. Uşak Arafat ve avanesinin olası Amerikan barışını yaşama geçirirken karşılaşacağı ayak bağlarından kurtulması sağlanıyor. Yani işgal Filistin halkı ve dünyanın ezilen halkları dışında herkesin işine yarıyor. Halkların payına her zaman olduğu gibi kan ve gözyaşı kalıyor.

İsrail işgalinin bir diğer hedefi de bölgede bir Amerikan askeri varlığına meşru zemin yaratmaktır. Amerikan emperyalizminin hedef tahtasına Irak ve İran rejimlerini koyduğunu söylemiştik. Hatta petrol lobi-

İsrail günlerdir karargahında kuşatma altında tuttuğu Yaser Arafat'ın elinin altında olmasının ölmesinden veya devrilmesinden daha iyi olduğunu çok iyi biliyor. İsrail müdahalesi ile ölen veya devrilen Arafat'ın yerini alacak yeni liderliğin Arafat'ın teslimiyetçi çizgisini sürdürmeyeceği/sürdüremeyeceği son derece açık.

rargahında kuşatma altında tuttuğu Yaser Arafat'ın elinin altında olmasının ölmesinden veya devrilmesinden daha iyi olduğunu çok iyi biliyor. İsrail müdahalesi ile ölen veya devrilen Arafat'ın yerini alacak yeni liderliğin Arafat'ın teslimiyetçi çizgisini sürdürmeyeceği/sürdüremeyeceği son derece açık. Oslo anlaşmasının altında imzası bulunan ve dünyanın 70'den fazla ülkesinin tanıdığı, büyükelçilik düzeyinde ilişki kurduğu Filistin devletini sınırları belli olacak biçimde ilan etmek için defalarca fırsatı olduğu halde emperyalist efendilerinden icazet alamadığı için ilan etmeyen, kendi muhalifle-

mesi yönündeki çıkarlarını korumaya çalışıyor. İşgal altında ki Filistin topraklarında Filistin halkı katledildikçe, önderleri tutuklanarak toplama kamplarına kapatıldıkça siyasal ömrünün sonuna gelmiş Arafat ve avanesinin iktidarı daha bir pekişiyor.

İsrail işgalinin ana hedeflerinden birini de Filistin direnişinin kadrolarını tasfiye etmek oluşturuyor. Hamas, İslami Cihad, FHKC ve Batı Şeria kentlerinde Filistin intifadasının asli gücü Mervan Barguti önderliğindeki yerel milis gücü Tanzim kadroları imha edilerek yada toplama kamplarına kapatılarak bu amaç gerçekleştiril-

sinin başkanı George W. Bush'un Irak'a bir müdahale için bölge ülkelerinden destek bulmaya çalıştığını ancak bölge ülkelerinin Filistin çekincesi ile Irak işgaline destek vermekten kaçındıklarını da ifade etmiştik. Junior Bush sadece İsrail'in açık, uşak ülkemiz yöneticilerinin üstü kapalı desteğini alabilmişti. Bir defa daha seçilebilmesi açık bir biçimde Irak'taki Saddam Hüseyin rejiminin yıkılmasına bağlı olan Junior Bush Irak Savaşına hazırlık olarak Filistin'in İsrail tarafından işgaline yeşil ışık yakarken bugün ortaya çıkan durumun bölgeye Amerikan askeri gücünü konuşlandırmak

için uygun bir zemin yaratacağını çok iyi bilmekteydi. Ancak işini şansa da bırakmadı. Bu çerçevede satın alınmış medya kuruluşları üzerinden bölgeye Amerikan askeri gücü gönderilmesi için bir propaganda kampanyası da başlattı. Bugün emperyalist Avrupa ülkeleri dahil pek çok bölge ülkesi kamuoyu bölgeye Amerikan müdahalesi dışında bir çözümün olmadığı yönünde bilgilendiriliyor ve müdahalenin zemini yaratılıyor. Bölgeye Amerikan askeri gücünün yerleşmesinin önündeki en önemli engeli oluşturan anti-Amerikan tutumları sabit Hamas, İslami Cihat gibi örgütlerin kadroları da işgalle birlikte enterne ediliyor.

Bölgeye Amerikan müdahalesinin emperyalistler ve uşak rejimleri açısından pratik iki sonucu olacaktır. Bunlardan ilki Filistin sorununun Oslo sürecinde olduğu gibi bir 5-10 yıl daha buzdolabına koyulmasıdır. İkinci sonuç ise bölge statükosunun korunması olacaktır. Var olan statüko hem Arap rejimlerinin, hem de İsrail rejiminin işine gelmektedir. Uşak Arap rejimleri Filistin sorununun yarattığı çatışmalı ortamdan istifade ederek bekalarını sağlam tutarken, korsan İsrail rejimi de yayılcı politikalarını hamisi Amerikan emperyalizminin askeri güçlerinin bizzat refakatında sürdürebilecektir. Muhalefetinden kurtulmuş Arafat ise Amerikan askeri gücünün kontrolündeki Filistin kentlerinde talan siyasetini sürdürecektir.

Filistine Amerikan askeri gücünün yerleşmesiyle buzdolabına koyulan çatışma ortamı bu kere Irak topraklarında boy gösterecektir. Arap halklarının şeytan üçgeni dediği ABD, İsrail ve Türkiye askeri güçleri

açlıktan, hastalıktan kırılan Irak halkına kan ve ateş kustuacaklardır. Bugün Cenin, Ramallah, Beytüllahim, Nablus gibi Filistin kentlerinde akan kanın yakın vadeli hedefi zaten Irak müdahalesine zemin hazırlamaktan başka nedir ki.

İsrail işgalinin nedenleri, hedef ve amaçları ile olası sonuçlarını ortaya koyduktan sonra Filistin direnişi konusunda ülkemizde ve dünyada kafa karışıklığı yaratan birkaç konuyu daha ele alma zorunluluğu vardır. Bunlardan ilki dünya ve ülke basınının intihar saldırısı olarak nitelediği ve İsraili sivilleri hedef aldığı gerekçeyle terörist bir eylem biçimi olarak damgalamaya çalıştığı “feda eylemleri”dir.

Öncelikle devrimciler olarak “intihar saldırısı”, “intihar bombacısı” gibi burjuva mahreçli nitelermelerden uzak durmalıyız. Bugün Filistin direnişinde bir eylem biçimi olarak yükselen bir insanın vücuduna sardığı patlayıcı maddeleri hedef noktada patlatması suretiyle gerçekleştirilen eylem biçimi bizler için bir “feda eylemi”dir. Bu eylemi gerçekleştiren kişi ise “feda eylemcisi”dir. Esasen devrimci bir hareket gerçekleştirdiği eylemde eylemin hazırlanmasında ve icrasında eylemcinin/eylemcilerin kaçışını eylemin bütünü içinde planlamak ve uygun kaçış yollarını sağlamak durumundadır. Ancak bugün Filistin’in bulunduğu koşullarda eylemcilerin kaçış olanakları son derece kısıtlıdır. Bunun en güzel örneklerini klasik eylem tarzını uygulamaya devam eden Tanzim ve FHKC örgütlerinin eylemlerinden çıkararak mümkündür. Mervan Barguti liderliğindeki tanzim militanları İsrail askeri güçlerine karşı gerçekleştirdikleri pek

çok eylemde İsrail askerleri tarafından öldürülmüşlerdir. Son derece iyi silahlanmış İsrail birliklerine karşı son derece sınırlı ateş gücüyle gerçekleştirilen saldırıların yapılması bile sonuç olarak bir nevi feda eylemidir. Zira eylemcinin kaçma olanağı yok denecek kadar azdır. Bu tip eylemlere burjuva düşünürlerin intihar saldırısı yaftası yapıştırmamasının tek nedeni bu eylemlerin etkilerinin son derece düşük oluşundadır. Oysa bugün uygulanan biçimiyle feda eylemleri gerek işgalci İsrail kamuoyunda, gerekse batılı emperyalist ülke kamuoylarında çok daha sarsıcı biçimde etki yaratmaktadır. Diğer yandan Filistin halkı duvara dayanmıştır. Yani yapabileceği başka bir şey yoktur. İntifadanın ünlü sözü “kalan son taşa kadar direneceğiz” sözünün açık bir biçimde anlattığı tam da bu durumdur. Tanka, füzelere, roketlere ve nükleer tehdite karşı taşla karşı koyan bir halkın bedenini silah olarak kullanması asla yadırganamaz. Bedenini silahlaştırmanın Filistin coğrafyasındaki biçimi Feda Eylemi’dir. Dün Vietnam’da, dün Kore’de bedenini silahlaştırma; silahsız cepheye gitmek ve saldırı esnasında düşen yoldaşının silahını kapıp onunla düşman üzerine yürümek olarak tezahür etmiştir. Bugün ülkemizde hapishanelerde ölüm oruççuları tecrite ve izolasyona karşı bedenlerini Ölüm Orucu eylemi ile silahlaştırmışlardır. Ve bu eylem biçimi mazlum dünya halklarının kurtuluş savaşlarında ve özgürlük mücadelesinde yaşamaya, yaşam alanı bulmaya devam edecektir.

Filistin’in işgalinin ortaya çıkardığı bir başka sorun da Avrupa’nın bu durum karşısında uyguladığı politikadır. Pek

çok ülke kamuoyu İsrail işgalinin ABD tarafından desteklendiğini bilmekte ve bu nedenle yüzünü demokrasi ve insan haklarını “savunmakla” ünlü Avrupa Birliği ülkelerine dönmektedir. Avrupa’dan beklenen ABD karşısında geçmişte Sovyetler Birliği’nin yaptığı gibi bölgede bir denge oluşturması olarak görünmektedir. Buna karşılık AB ülkeleri işgali kınamak ve kimi önemli küreselleşme karşıtlarını Filistin halkını desteklemeye göndermek dışında hiç bir şey yapmamaktadır. Bu durum karşısında harekete geçen kimi burjuva kalemşörler AB’yi siyasal cücelikle itham etmekte. Hemen belirtelim ki AB siyasal cüce falan değildir. Bugünün dünyasında AB kendisi için en doğru politikayı uygulamaktadır. AB’nin silahlı gücü son derece sınırlı olsa bile varolan ekonomik gücü Amerikan politikalarına karşı bölgede bir denge oluşturmaya yeterlidir. AB’nin ekonomik gücünü kullanmamasının yegane sebebi Amerikan gücünün yıpranmasını istemesinden ileri gelmektedir. Bugün Amerikan emperyalizmi dünya üzerinde pervasızca at koşturmakta ve dünyadaki tüm kötülüklerin yegane müsebbibi olarak görülmektedir. 11 Eylül saldırılarının arkasında da bu anlayış yatmaktadır. Amerikan emperyalizminin askeri, ekonomik

ve siyasal gücünü dizginsiz bir biçimde kullanıyor oluşu orta-uzun vadede bu gücün yıpranması sonucunu doğuracaktır. İşte AB’nin istediği tam da budur. Emperyalist klikler arasındaki dalaşmada kliğin biri diğerlerine göre güç anlamında çok büyümüşse diğerleri bu güçle dalaşmak yerine önünü açarak yıpranmasını tercih etmek durumundadırlar. Zira çatışma içine girdikleri durumlarda kaybedecekleri, kazanacaklarından hep daha fazla olacaktır. Bugün için Avrupalı

bir etki gösterecektir. Dahası Avrupalı emperyalistler bölgede savaşa, istikrarsızlığa dayanan statükonun bugün için değişmesi taraftarı da değildirler. Çünkü bu durum enerji ihtiyaçlarını makul bir fiyata karşılamalarına olanak sağlamaktadır. AB’nin Ortadoğu politikası siyasal cüceliklerinden değil tam aksine yarın bu bölgenin hakimi olmayı kafasına koymuş olmalarından bugün bu şekildedir. ABD emperyalizmi yeterince yıprandığında Avrupalı emperyalistler silahlanmalarını tamamlamış olacak. Asıl o zaman bölgeye müdahale edeceklerdir.

Filistin halkı için kurtuluşun ve özgürlüğün yolu anti-emperyalist bir bilinçle mücadele etmekten geçmektedir. Ancak bu mücadele salt Filistin toprakları ile sınırlı bir mücadele değildir. Filistin’in kaderi Arap coğrafyasının kaderine sıkı bir şekilde bağlanmıştır. Bu yüzden Filistin mücadelesi hem emperyalizme, hem uşak arap

emperyalistler kendi egemenlik sahalarında bulunan ülkelere hazmetmeye ve bir yandan da iki büyük paylaşım savaşına yol açan kendi iç çelişkilerini gidermeye çalışmaktadırlar. Ortadoğu kazanıma ellerini daldırmaları bu süreci olumsuz etkileyeceği gibi bölgede Amerikan emperyalizminin aleyhine gelişen havayı köstekleyecek

rejimlerine hem de işgalci İsrail rejimine yönelmek durumundadır. Filistin halkı dünya proletaryası ve onun örgütlü, öncü müfrezelerini oluşturan Maoistlerle bağlarını sıkılaştırmalıdır. Bu takdirde emperyalist haydutlar ve onların işbirlikçisi/uşak Arap rejimleri alt edilebilir, Filistin kazanır, dünya kazanır.

FİLİSTİN'DEN MESAJ VAR: KAZANMAK İÇİN; ÖRGÜTLENELİM! DİRENELİM! SAVAŞALIM!

Not: Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki bildiriye konunun güncelliği ve haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayınlıyoruz.

Filistin direnişi, dünya halklarının büyük bir moral kaynağıdır. Emperyalist cephede büyük bir gedik açmıştır. ABD emperyalizmi asıl darbeyi 11 Eylül günü New York'ta ve Washington'da değil, Cenin'de, Nablus'da yemiş bulunuyor. Onları asıl korkutacak olan Bin Ladin vb.leri değil, yenemeyecekleri, başa çıkamayacakları tek güç, örgütlenen, direnen ve savaşan halklardır.

**Türk, Kürt
Çeşitli Milliyetlerden
Emekçi Halkımıza ;**

Emperyalizmin “batmayan savaş gemisi” İsrail, bir kez daha Filistin kayalıklarına çarptı !

ABD emperyalizminin 11 Eylül’le birlikte hız kazandığı, dünya halklarına karşı çok yönlü ve bütünlüklü saldırısının, Afganistan hamlesinden sonraki durağı olan Ortadoğu’da, iş direniş odağı olan Filistin’den başlanması gerektiğine karar verildikten sonradır ki, Şaron önderliğindeki siyonist ölüm makinesi, var olan saldırılarını işgal ve katliam hareketine çevirmiş bulunuyor. 1 ayı aşkın süredir devam eden bu soykırım eylemi, tarihe saldırganın fiilinden öte direnenin tavrıyla kaydedilecektir.

1967’de yeni bir işgal hareketiyle atağa kalkan İsrail siyonizmine karşı, BPKD, Vietnam

ve Latin Amerika’nın ihtilalci rüzgarını da arkasına alarak yürütülen hem silahlı hem de kitlesel direnişin, silahlı mücadele ve silahlı propagandanın derslerle dolu sembolü haline gelen Filistin devrimci mücadele geleneği; 1987 ve 2000 intifadalarıyla oluşturduğu kitlesel direniş-uyanış-başkaldırı çizgisini, bugünkü saldırıya karşı da destansı bir sayfa yazdığı Cenin merkezli direniş ile devam ettirmektedir.

İngiliz Emperyalizminin merkezi-feodal Osmanlı devletinden elde ettiği topraklarda oluşturduğu sömürge yönetimini, 2. emperyalist paylaşım savaşından güçlü olarak çıkan ABD’nin Ortadoğu planlarına uygun olarak şekillendirdiği İsrail devletine devretmesiyle süren işgal altında, ezilen ulus statüsünü devlet kurma hakkını kullanma amaçlı kurtuluş savaşına dönüştüren, dünyanın en eski ve en kalabalık sürgün kit-

lesine sahip (4 milyon) Filistin halkı; ülkedeki ve bölgedeki tüm gerici ve faşist devletlerle yürüttüğü mücadele içerisinde, önce ulusal kimliğine sonra da ülkesine/kaderine sahip çıkma konusunda önemli mesafeler kat etmiştir.

Kurtuluşun devrimle geleceği, devrimin kitlelerin eseri olduğu, bunun da silahlı mücadele ile gerçekleşeceği, bu mücadeleyi kesin zafere ancak proletarya önderliğinin taşıyacağı, bu misyonun da komünist partisine yerine getirileceği yolundaki Marksist-Leninist-Maoist öğretinin yüklü deneylerle dolu pratiği olarak Filistin, geline süreçte dünya halklarına paha biçilmez dersler sunuyor. Her türden sapmanın, proletarya dışındaki sınıflara ait çizgilerin iflas ettiği bu pratikten çıkarılacak dersler özellikle günümüzde büyük değer taşıyor. Bunun başlıca nedeni, karşı-devrimci ideolojik rüzgarın, emperyalizmin bütünlüklü saldırısına paralel bir ivme kazanmasıdır.

Filistin; siyonist İsrail ve gerici Arap rejimleri tarafından katliamlar ve saldırılar sonucu verdiği 100 bini aşkın şehit ve yüzbinlerce yaralıyla, devrim ile karşı-devrimin, emperyalizm ile dünya halklarının, son 35 yıllık zaman diliminde, amansız bir çatışma alanıdır. Bu durumundan ötürüdür ki, sınıf mücadelesine ilişkin bütün teori ve siyasetler, Filistin topraklarında ciddi bir sınavdan geçmişlerdir. Sınıf savaşımının bütün arenalarına özgü bu durum, son derece özgün Filistin koşullarında daha özelliikli ve etkili bir anlam kazanmaktadır.

Emperyalizmin, Filistin Devrimi özelinde yenilgiye uğratmak ve yok etmek istediği, esasen, ulusların kaderlerini tayin hakkı, ezilenlerin direnme hakkı, zulmedilenlerin isyan hakkı ve halkların devrim hakkıdır. Proletaryanın sosyalizm ve komünizm davasıdır. Filistin, bütün bunların cisimlendiği bir özgünlükte vardır ve “kanayan yara” olması, “çıban başı” diye adlan-

dırılması, “öncelikli sorun” kabul edilmesi ve “Ortadoğu’ya ve Asya’ya açılan kapı” olarak nitelendirilmesi bundan kaynaklanmaktadır.

Proleter Dünya Devrimi açısından “ön cephe”lerden, “ana direniş mevzi”lerinden biri özelliğini taşıması, bugüne kadarki tarihi sürecinde elde ettiği kazanım ve sonuçlardan rahatlıkla görülebilmektedir.

Jeopolitik açıdan dünyanın en kritik bölgesi/merkezi olarak kabul edilen enerji havzası (dünyadaki kaynakların yüzde 67’si) Ortadoğu’nun, tamamı işbirlikçi ve uşak rejimlerce oluşturulan idari paylaşım panoramasını bütünüyle değişime sürükleyecek denli etnik, dinsel ve tarihi ortaklıktan kaynaklı kritik özellikleri ve Kudüs’ü de barındıran konumu itibarıyla Filistin; bir kırılma noktası olarak, emperyalist planların peşi sıra iflas ettiği bir geçmişe sahiptir.

Bu tarihi süreç aynı zamanda Filistin Devrimi önderliğinin seyri bakımından da öğreticidir. 1982’de İsrail’in Lübnan/Beyrut’a saldırı ve işgaliyle beraber silahlı güçlerin 8 ülkeye dağıtılarak tasfiye edilmesiyle başlayan, El-Fetih/Arafat’ın reformist çizgisinin teslimiyetçiliğe evrilmesiyle ilerleyen süreç, 1993 Oslo ile doruğa çıkmış ve siyasi olarak ABD’nin, ekonomik olarak İsrail ve IMF’nin denetimindeki “Özerk Yönetim” sonrası, Arafat kliğini Filistin Devrimi önünde ciddi bir engel haline getirmiştir. 1. ve özellikle de 2. intifadanın FKÖ yönetimini de hedef alan bir özellik taşıması, bu-

nun en önemli göstergesidir.

Ekim1998'deki Wye Plantation (ABD-İsrail-Filistin) anlaşmasında, "terörist avına çıkma" sözü veren, rant ve yolsuzluk batağındaki bir kliğin temsilcisi olarak Arafat'ın, bugün 6 FHKC gerillasını satma karşılığında (başka hangi sözler verdiğini yakında göreceğiz) "gözaltı" halini sona erdirerek yeniden kahramanlaştırılmaya çalışılması, emperyalistlerin yeni bir komplo-sundan başka bir şey değildir. "En iyi Filistinli, ölü bir Filistinlidir" denilen yerde, "En iyi Arafat, sağ bir Arafat'tır" tezinin işletilmesi, bu durumu açıklamaktadır. Nitekim "sol gösterip sağ vurma" ustası Arafat, "kuşatma"dan çıkar çıkmaz verdiği ilk demeçte, Stalingrad savunmasını anımsatarak yaptığı "Ceningrad" benzetmesiyle, nasıl bir rol oynayacağını mesajını vermiş bulunmaktadır. Bunu, silahlı ve direnişçi güçlerin tasfiyesi ile ilgili adımlar ve sonrasında "barış" masalarında satış çalışmaları izleyecektir.

Sürmekte olan emperyalist-siyonist işgal (Bir zamanlar nüfusun yüzde 80'ini oluşturan Filistinlilerin topraklarının yüzde 10'una sıkıştırılması) ve katliam ile buna karşı Filistin halkının rokete karşı taşla kahramanca direnişi, bir dizi hususun altını çizmiş ve çıkardığı derslerle dünya proletaryası ve ezilen halklara yüklediği görevleri bir kez daha sıralamış bulunuyor.

İşçiler, Emekçiler, Gençler;

Emperyalizmin küreselleşme atağı ile topyekün kalkışmasının

nedeni, iktisadi bunalımının derinleşmesi ve dünya egemenliğini eski araç ve yöntemlerle sürdürmesinin zor ve riskli hale gelmesidir. Devrimci durumun güçlenmesi, devrim şartlarının olgunlaşması olarak da tanımlanabilecek bu iktisadi ve sosyal yıkım koşullarının, siyasal alanda karşılık bulacağı bir süreci karşılamak üzere alınan tedbirlerin bütünü olarak gündeme getirilen ve on yıllarca sürmesi öngörülen (aslında süresiz demek) **emperyalist terörün şiddetlen-dirilmesi dönemi**, 11 Eylül sonrasında "anti-terörizm" temalı

*Filistin intifadalarının
en önemli karakteri,
"halk direniş
komiteleri" aracılığıyla,
bütün halkın ortak
hedefe doğru gücünü
birleştirebilme
yeteneğini
gösterebilmesidir.*

bir kampanya ile başlatılmıştır.

"İnsan Hakları", "İnsani Müdahale" gibi örtülerin bir kenara itildiği bu aşamada BM'in paravan niteliği de gizlenemez bir hal almıştır. Daha birkaç ay önce, Irak'a saldırı hazırlıklarının gündemleştirildiği günlerde başlıca bahane olarak ileri sürülen "BM denetçilerine izin verilmesi" meselesi ile BM'in gerek "İsrail'in saldırılarını durdurması ve işgale son vermesi"ne ilişkin kararının kağıt üzerinde kalması, gerekse de Cenin'de inceleme yapmak üzere görevlendi-

rilen BM heyetinin İsrail tarafından engellenmesi olaylarıyla açığa vuran çelişki, emperyalizmin pervasız yönelimine kanıt oluşturuyor.

Dünya çapında olağanüstü hal ve sıkıyönetim ile inşa edilen, ABD emperyalizminin başını çektiği bu emperyalist terör hareketinin amacı, ülkelerdeki ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin bastırılması, sindirilmesi ve yok edilmesidir. Diğer emperyalist güçlerdeki ilerlemeyi durdurma amacını da güden, başta komünistler olmak üzere her türden muhalif kesime en sert yöntemlerle yönelen ABD; uşak ve işbirlikçisi bütün faşist ve gerici rejimleri de harekete geçirmiş bulunuyor.

Onların yetmediği bütün bölgelere, bizzat müdahaleyi içeren bir kapsamda başlatılan askeri operasyonlar süreci; Afganistan, Filistin, Nepal, Kolombiya, Filipinler, Venezüella, Irak, Yemen ve Pakistan'da, kapsamlı veya sınırlı, açıktan ya da örtülü, doğrudan veya dolaylı biçimde sürdürülüyor.

Çelişkilerin derinleşme ve keskinleşmesinin sonucu, bu durumun yükselen ve genişleyen bir seyir izleyeceği kesindir. Bu süreçte; proletaryanın anti-emperyalist güçlerin inisiyatifine yapacağı hamlenin sonuç elde etme süresinin kısalığına paralel kaydedeceği gelişime bağlı olarak, dünyanın devrimci dinamikleri esasta kendiliğindenci bir özellik taşıyan harekete geçişlerini/karşı koyuşlarını, iktidarı ve kalıcı mevzileri hedefleyen bir perspektife oturttukları

takdirde, emperyalist sistemin saldırısını göğüsleyebilecek ve giderek gerileterek hamle üstünlüğü elde edebileceklerdir.

Kıscası, **kıyasıya bir hesaplaşma sürecine girmiş bulunuyoruz. 1 Mayıs**'ın ülkemiz ve dünya genelinde **geçmiş yılları aşan bir coşku ve kitlesellik** taşıması, son 1 yıl içinde emperyalist-kapitalist sisteme ve faşizme karşı gerek tek tek ülkelerdeki işçi ve emekçi kitlelerin gerekse de **küreselleşme karşıtı eylemler** çerçevesinde geniş yığınların, giderek artan bir yoğunlukta **grevler, direnişler ve protesto gösterileri** düzenlemesi, bunun en somut işareti olarak değerlendirilmelidir. Bu süreçte en önemli faktörün **enternasyonalizm** olarak şekilleneceği, "topyekün" esprisiyle beraber değer kazanmaktadır.

Çağımızın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğu tespitinin bilimsel gerçekliğini koruduğu, bugün tartışılmaz bir netlikte görülmektedir. Emperyalizmin karakteristik çizgilerinin incelmek, kopmak bir yana daha da kalınlaştığı günümüzde, alternatifin daha yakıcı bir biçimde kendini dayatan DEVRİM olduğu, bunun esas karakterinin de sonuna kadar devrimci tek sınıf olan proletarya tarafından belirleneceği, yaşanan ülke süreçleriyle doğrulanıyor. Nitekim, proletaryanın/Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin damgasını taşımayan bütün ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri, eylem ve direnişleri, kaçınılmaz bir şekilde barutunu tüketmekte, şu veya bu aşamada so-

laksuz kalarak reformizm kulvarına girmektedirler.

Latin Amerika'dan Meksika'ya, Afrika'dan Asya'ya, Irak ve Türkiye Kürdistanı'ndan Filistin'e kadar uzanan bir dizi örnek; emperyalizmin yenilmezliğine, devrimlerin söndüğüne, sosyalizmin iflasına, ideolojilerin öldüğüne değil, yalnızca ve yalnızca proleter devrimci olmayan, MLM bilimi ile silahlanmamış önderliklerin kaçınılmaz sonuna işaret ediyor. Ancak, komünist ideolojinin doğru çözümlenmeleriyle açıklanabilen bu durum; öncü savaşı-halk savaşı, barışçıl mücadele-silahlı mücadele, reformizm-devrim ikilemelerinde, ikincilerden yana netleşirken, komünist partisinin rolüne ve sınıf savaşımının nesnel yasalarına dayanıyor.

Filistin deneyi, emperyalist-faşist saldırıların kararlı bir direnişle göğüslenmesi, kitlelerin bu doğrultuda seferber edilerek örgütlenmesi gerektiğini göstermektedir. Mao yoldaşın, "Halkın gücü, zulmün topunu ve tüfeğini yerle bir eder" cümlesi,

bu gücün ortaya çıkarılmasıyla anlam kazanmaktadır. Örgütlülüğün belirleyici fonksiyonu burada görülmektedir. Filistin intifadalarının en önemli karakteri, "halk direniş komiteleri" aracılığıyla, bütün halkın ortak hedefe doğru gücünü birleştirebilme yeteneğini gösterebilmesidir. Filistin'e özgü sosyo-ekonomik koşulların şekillendirdiği bu tarz, silahlı mücadelenin tayin edici rolünü de yerine oturtmaktadır.

Silahlı devrim yolundan çıkışlara izin vermeyen intifada süreçleri, Filistin devrimini doğru rotaya yeniden oturtma adına ihtilalcı bir müdahaledir. Emperyalizmin elinde bir koz haline gelen Arafat gibileri ise artık bu rollerini tamamlama aşamasındadırlar.

Filistin Devrimi, zaferin kendi özgücünün eseri olacağını, icazet ve diplomasiyle gelmeyeceğini kavrayarak ilerliyor. İslami Cihat ve Hamas gibi yapılanmaların, Arafat tarzı teslimiyetçiliğe öfkenin doğurduğu geçici müttefikler olduğu, FHKC

Türkiyeli Maoist gerillalar

vb.lerinin ise El-Fetih çizgisini aşabilecek bir sınıfsal güç oluşturamayacağı, bugüne kadarki pratikleri ve buna yön veren siyasi programlarından anlaşılıyor.

Ne asimilasyon ne de soykırım ile geriletilemeyecek, ne F-16'lar ne de Merkava tanklarıyla teslim alınamayacak, ne Arafat ne de gerici ideolojiler tarafından zayıflatılamayacak bir direniş mevzisi yaratarak Filistin Devrimi'ni zafere götürmek, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in o topraklara taşınması ile mümkündür. Direniş destanları yazma geleneği olan bir halkın bunu başarması da zor olmayacaktır.

ABD'nin azmettirdiği siyonist katillerin suç ortağı konumundaki faşist TC diktatörlüğü ile savaşan komünistler olarak, bizlerin inancı, Filistin halkının beyaz bayrak tanımaz tavrından

kaynaklanıyor. Umudumuz Filistinli devrimcilerin cansiperane direnişinden filizleniyor. Kanaatimizi Filistinli çocukların kavgası kesinleştiriyor.

Filistin direnişi, dünya halklarının büyük bir moral kaynağıdır. Emperyalist cephede büyük bir gedik açmıştır. ABD emperyalizmi asıl darbeyi 11 Eylül günü New York'ta ve Washing-

ton'da değil, Cenin'de, Nablus'da yemiş bulunuyor. Onları asıl korkutacak olan Bin Laden vb.leri değil, yenemeyecekleri, başa çıkamayacakları tek güç, örgütlenen, direnen ve savaşan halklardır.

Filistin direnişi dünya halklarına şu mesajı geçiyor:

Örgütlenin, Direnin ve Savaşın !

FİLİSTİN, DÜNYA HALKLARININ ONURU VE GURURUDUR !
YAŞASIN FİLİSTİN DİRENİŞİMİZ !
ZAFERE KADAR İNTİFADA, ZAFERE KADAR DEVRİM !
KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE SİYONİZM !
DAHA FAZLA NEPAL, DAHA FAZLA FİLİSTİN !
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !
YAŞASIN HALK SAVAŞI !
REHBERİMİZ MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM !
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML ve ÖNDERLİĞİNDEKİ
TİKKO, TMLGB !
TKP/ML MK SB
04.05.2002

30. YILIN DENEYİMİ IŞIĞINDA

Devrim hudut tanımaz!

Hudut çizmeden, sınır tanımadan, partinin, devrimin, kitlelerin kişilere yüklemiş olduğu misyon; kişide devrimci kişiliğin inşası bir süreç işidir. Bir yerde inşa gerçekleşmiş ise bu inşa olgusu başka yere evrilmek zorundadır. Proleter devrimci kişiliğin inşası bitmez. Sürekli kendini yenilemeli, inşa faaliyetini sistemleştirelidir. İnşa yenilenmedir, ilerlemedir.

DEVİRİM, HUDUTSUZLUKTUR. İÇİMİZDEKİ HUDUTLARI PARÇALAYALIM!

Bazı kavramlara bakarak, bunların ne anlam ifade ettiği /etmeye çalışıldığı kavranılmaya çalışılıyor/çalışıyoruz. Ya da kimi dönem kavramların içeriği boşaltılarak, anlamsızlaştırılmaya, sulandırılmaya çalışılıyor. Bu yazımızda belli anlamıyla devrim olgusunun, iç devrim olgusunun, hudutsuzluğun ve tarihsel direnişlerin üzerinde durmaya çalışacağız. Sonuçta yaratılacak olan devrim, tarihi tecrübelerin analizi ve sentezinde yatmaktadır. 30 yıllık tarihimiz muazzam zenginliklerle doludur. Tarihten, tarihinden öğrenmeyen, öğrenmeyi bilmeyen gerçeği güçlü bir şekilde kullanamaz. **Tarihten süzülerek geleceğiz.**

Hudut: Sınır, verili bir alan! Belirli kalıplar dışına çıkmayı yasaklamış veya kendini öyle hissetmiş verili, varolanla statü-

kocu bir şekilde yaşamak veya yetinmektir.

Belirli sınırlar dışına çıkmaz, ona şurada dur denilmiştir. Ya da burayı geçmeyeceksin denmiştir. Düşüncede, davranışta, sorgulamada salla başçı, tamamcı, olurcudur. Kendisine biçilen misyon budur. Kişiler veya örgüt ve partiler de bu misyonun gereği olarak kendine biçilen elbiseyi seve seve giymekte, ya da başkaldırmaktadır. Elbiseye biçilen misyon/hudut, biraz darsa, zorlanmaktaysa, yetersiz kalıyorsa o zaman hudut/elbise biraz daha genişletilebilir. Kişi kendini hudut içinde tuttuğu sürece yeniyi elde edemez. Yeni olarak bildiği şeyler de aslında eskidir. Çünkü kendisine yeni olarak sunulanlar, bir anlamda statükonun biraz parçalanmasıdır, o kadar. Bir anlamda “yapamam prangasına” yapışmaktır. Kişi kendini darlaştırdıkça içinde varolan gücü hiçbir zaman açığa çıkaramaz. İstenilen ile yapılan, iste-

nilen ile gerçekleştirilmeye çalışılan ve gerçekleştirilmesi zorunlu olan nedir? Bunları yazımız içinde açmaya çalışacağız. Kuşkusuz, bu sorunlar tek bir yazıyla tamamlanacak veya bitirilecek bir süreç değildir. Sürekli bu konular üzerinde durarak kişide bilinç sıçraması yaratmalıyız.

Sorunun diğer yanı ise hudutsuzluktur. Düşüncede, teoride, pratikte, bilmede, öğrenmede, kişi, parti-örgüt bu noktada sınır tanımamalıdır. Parti-örgüt veya birey kendini yeterli görürse ilerleme durmuş demektir. Statüko, durağanlık başlamış olup geriye doğru, çürüme ve çözülme başlamıştır. Devrim olgusu, iç devrim olgusu sürekli ileriye doğru yenilenme demektir. Yeniyi yakalamak, proleter devrimci yönün sürekli ilerlemesini sağlamaya çalışmaktır.

Hudut çizmeden, sınır tanımadan, partinin, devrimin, kitlelerin kişilere yüklemiş olduğu misyon; kişide devrimci kişiliğin inşası bir süreç işidir. Bir yerde inşa gerçekleşmiş ise bu inşa ol-

gusu başka yere evrilmek zorundadır. Proleter devrimci kişiliğin inşası bitmez. Sürekli kendini yenilemeli, inşa faaliyetini sistemleştirmelidir. İnşa yenilenmedir, ilerlemedir. Kişi eksikliğini giderdiğinde diğer eksik yanların inşasına yönelmelidir. Bu, bütün süreçler için geçerlidir. Tamamlanmamış hiçbir şeye bitmiş gözüyle bakamayız. Sürecin özgünlükleri belirlenerek yeniyi bulmak, onu sahiplenmek, ilerletmek, bir yerde tıkanıp kalmamak. Bu nasıl olacak? Devrimcilik salt direngenliğe indirgenebilir mi? Ya da tek başına siyasal konularda yetkin olmak yeterli midir? Bu da olayın diğer bir ayağıdır. Bizler direnişe, direngenliğe önem veriyoruz. Ama aynı zamanda ideolojimizi Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavramaya, bu doğrultuda partinin, devrimin yüklediği görev ve sorumlulukları bilinçle, disiplinle yerine getirmeye, kavrayarak hayata geçirmeye çalışmalıyız. Burada olayın bir yanına vurgu yapmak istiyoruz. Dağda, şehir-

de, zindanda parti bir yoldaşa görev verdiğinde kişi elbette ki onu yapar, yapacaktır da. Burada bu görevin nasıl yapıldığı önemlidir. Her bir militan, kadro neyin nasıl yapılması gerektiği konusunda bilimsel anlamda düşünmek zorundadır. Yapılması istenilen şeyin ne olduğunu bilecek, kavrayacak. Sadece yapmış olmak için yapmayacak, aynı zamanda kendini sürecin öznesi; değişen, değiştiren bir misyonun sahibi olduğu gerçekliği ile hareket edecek. Düşünsel katılımı zorlayacak, hudutsuzluğu yaşayacak. Yani sadece iş yapmak için iş yapmayacak, onun bir sorumluluk, zorunluluk olduğu bilinci ile hareket edecek. Zorunlulukları da yerine getirirken düşüncecek, "Ben bu işi nasıl daha iyi yapabilirim?" diye, buna yanıt arayacak. Düşünsel olarak kendini orada hissedecek, zihinsel olarak tembelleğe düşmeyecek. Bir anlamda parti tabi ki yol gösterir, ışık olur, yöntem sunar. İşte orada neyin nasıl yapılacağı, olacağı gerçekliği de ortaya çıkar. Sadece yapmak ile sınırlanmış bir devrimci kişilik değil, aynı zamanda üretmesini, yenilenmesini de bilecek. Yeni şeyler çıkaracak, partiye öneriler sunacak, kendini zorlayacak. Düşünsel anlamda neler yapabiliriz? Pratikte yaptıklarımız yeterli midir? Kendimizi yeterli görüyorsak işte orada söylenen, yapılan şey bir tekrar haline geliyor demektir. Şunu akıldan çıkarmamak gerekir: Devrim yenilenmedir, ilerlemedir, gelişmedir. Eskiye, köhenişi yıkmaktır. İleriye doğru yapılan her bir hamle aynı zamanda yeni şeylerin yapılması

gerektiğinin kavranmasıdır. Bir süreçte yapılan herhangi bir pratik süreç veya teorik söylem, taktik politika sürece uygun olabilir. Ama süreç değişirse yeni şeylerle karşı karşıyayız demektir. İşte önemli olan da yeni süreci bilmek, kavramak ve ona yoğunlaşmaktır.

Her hareket, gelişme, ilerleme yeni bir sürecin tahlilini de beraberinde getirir. Bu da somutta ifadesini bulacak olan yeni eylemlerin, gerekli olanların yapılmasıdır. Bir gerçeği her zaman belirtiriz. Devrim eski ile yeni arasında bir savaşımdır. Devrim eskiyi, köhnemişi yıkmaya yönelik bir şiddet hareketidir. Yenilenmek ve ilerlemektir. Devrimcilik hudutları parçalamaktır. Gelişmenin dinamiklerini yakalamak ve devrime aktarmaktır.

DEVİRİM, BİR ŞİDDET HAREKETİDİR!

Devrim bir şiddet hareketidir diyoruz. Birincisi buna bir anlam verelim. “Tarih ve devrim kitlelerin eseridir.” Bu basittir. Karmaşık gibi görünebilir. Ama kesinlikle karmaşık bir bilinemezlik durumu değildir. Parti; sınıf savaşımına, proletarya ve azametli halk kitlelerine önderlik eder, yol gösterir, ışık olur. Sadece bu mu? Gericisi faşist diktatörlüğü, kitlelerle yıkmanın yollarını bulur. Faşizmin zoruna karşı parti, kendi devrimci zorunu kurmak, örgütlemek ve kitlelerle bütünleşmek, bütünleştirmek zordur. Devletin gericisi, militarist engeline, beyaz ordusuna karşı, beyaz ordunun savaş stratejisine karşı, parti de kendi savaş stratejisini oluşturur. Halk

Savaşı stratejisini uygulamak için devrimci ordusunu kurar ve devrimci şiddeti örgütler. Bu anlamıyla parti, proletarya ve azametli halk kitlelerinin demirden tugaylarını oluşturmak zorundadır.

Kitleler olgusunda konuya yaklaştığımızda sorun nedir? Nasıl anlamamız gerekir? Bu sorunu parti-kitle esprisi temelinde ele almalıyız. Kitleleri örgütlemek, savaştırmak, kitlelerin ideolojik olarak dönüşümünü sağlamak, Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde proleter yaşam biçimi ile donatmak ve savaştırmaktır yapacağımız. Bir yandan savaşı yöneteceğiz, bir yandan da değişimi-dönüşümü tamamlamaya çalışacağız. Bu sorun çok önemlidir. Her sorun devrimin partininindir. Burada öncelik, sonralık ekseninde soruna yaklaştığımızda, kitlelerin devrimdeki rolü ve kitlelerin dönüşümü, işte burada insanın önemi ortaya çıkar. Kuşkusuz geniş emekçi yığınlarını örgütleyeceğiz. Burada değinmeye çalıştığımız bizlerin de bu toplumun içinden gelmiş olmamızdır. Yani yüzyılların bir toplumsal şekillenışı ile bu soruna yaklaşmalıyız. Dönüşüm “tamam oldu” demeye, ya da “bu toplumun taşımış olduğu ve benim de üzerimde bulunan burjuva hastalıkları attım” demekle olmaz. İç devrim olgusu bireyde devrimci proleter yönün hakim hale getirilmesidir. Bunu yaparken de ideolojik olarak yüklenmeli, burjuva zaaflarımıza ve eksik yanlarımıza karşı mücadele etmeliyiz. Yeniyi, bilimsel dünya görüşümüz olan Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde

proleter ideolojiyi, kendimizde hakim hale getirmeliyiz. Yani hudutsuzluğu zorlamak ve inşayı süreklileştirmek. İç devrim olgusunda kuşkusuz, kendimize karşı savaş açmakla işe başlamalıyız. Buna cüret etmeliyiz. 30 yıldır devrimdeki ısrarımız bize bu cüreti sağlıyor. Bu savaşımı sadece düşmana karşı bir savaş olarak ele almamalıyız. Kendi eksikliklerimize, zaaflarımıza karşı da bir savaş olarak kavramalıyız iç devrim olgusunu.

Yaşamda iki ideoloji vardır. Proleter ideoloji, burjuva ideoloji. Biz proleter ideolojiyi temsil ediyoruz ve bunun gereklerini yerine getiriyoruz. Bu gereklilikleri, zorunlulukları yerine getirirken de kuşkusuz bir savaş veriyoruz. Burada ideolojik dönüşüm yaratmaya çalışıyoruz. Her sınıfın bir ideolojisi ve doğal olarak da bir savaş stratejisi vardır. Burjuvazi geriyi, köhnemişi temsil eden bir sınıftır. Geleceği olmayan bir sınıf ve sistemdir. Proletarya ise ileriye, yeniyi, geleceği temsil etmektedir. Doğal olarak proletaryanın da savaş stratejisi vardır. Halk Savaşı. Halk Savaşı üstün bir stratejidir. Üstün olan, yeni olan her zaman eskiyi yenmiştir. Dolayısıyla burjuvazi, proletaryanın savaş stratejisinden daha ileri bir savaş stratejisi yaratamaz. Çünkü bu diyalektik materyalizmin kullanılmasını gerektirir. Bizim ülkemizde devrimci şiddetin aldığı biçim Halk Savaşıdır. Bu üstün bir stratejidir. İki sınıfın savaşımı her alanda devam etmektedir. Bir yerde burjuva yaşam tarzı, ideolojisi, bir yanda proleter yaşam tarzı, ideolojisi. Burada 30 yılın

tecrübe ve birikimiyle şu sorunlara dikkat çekebiliriz.

SINIF SAVAŞIMI HER ALANDA DEVAM EDİYOR

Sınıflı toplumda yaşıyoruz. Sınıflı toplum varolduğu müddetçe, sınıf savaşımı kaçınılmaz olarak devam edecektir. Bu kaçınılmaz bir gerçekliktir. Bunu kimse gizleyemez, çarpıtamaz; iki sınıf, dolayısıyla, iki ideoloji vardır. Burjuvazi ve proletarya. İdeoloji de aynı biçimde sınıflar-

da ifadesini bulur. Siyaset, kültür, edebiyat, sanat vb. bunların toplamı olarak ideolojik bakış yaşama yön vermeye çalışır. Son dönemlerde sıkça vurgu yapılan bir konuya değinmek gerekirse; Tarih sınıf savaşımının tarihidir deriz. Toplumsal alt-üst oluşlar, devrimler gerçekleşmiştir. Sınıf savaşımı sürekli olarak devam etmektedir. “Tarihin sonu geldi”, “ideolojiler öldü”, “sınıflar ortadan kalktı” vb. denilmektedir. Ama yaşanan gerçekler böyle mi? Hayır değil! O zaman

yapılmak istenen nedir? Sınıf savaşımının ve ezen sınıflara karşı başkaldırmanın gereksizliğine kitlelerin inandırılmasıdır(!) Bunları niye yazıyor, çiziyorlar? Elbette kapitalizmin, burjuva ideolojisinin kutsanması için. “Kapitalizmden öte köy yok” diyorlar. Ama biz biliyoruz ki kapitalizmden başka köy var. Birilerinin ideolojiler öldü demesiyle, ne ideolojiler ne de sınıflar ölüyor, yok oluyor.

Nasıl bir “tarihin sonudur” bu! Kitleler, halk savaşıyor, sa-

oizm’i yok saymaya çalışıyorlar. Burjuvazi, sınıflar öldü derken, kendini inkar eder gibi görünse de aslında kendini vareden koşulları kutsuyor. Her sınıfın düşünce yapısı, ideolojisi farklıdır. Biz diyalektik tarihsel materyalist bakış açısıyla soruna yaklaşıyoruz. Onlar ise idealist metafizik bakış açısıyla. Biz onları yıkacağımızı söylüyoruz. Onlar ise yıkılmaz olduklarını anlatmaya çalışıyorlar. Çatışma her alanda devam etmektedir. Demek ki yaşam bize ideolojik olarak daha güçlü olmamızı, ne için savaştığımızı, ne olduğumuzu kavramamızı dayatıyor.

DEVİRİM İDDİASINDAKİ BİR KİŞİLİK PROLETER DEVİRİMCİ KİŞİLİĞİ İNŞA ETMEKTE SEBATKAR OLMAKTIR. MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM BİLİMİNİN TEORİ VE PRATIĞINI KAVRAMAKTIR. KİŞİNİN DEVİRİMCİ DÖNÜŞÜMÜ YAŞAMASIDIR VE DEVİRİM YAPMAK SUÇ DEĞİLDİR!

vaşlar oluyor, dünyanın yarısı açlık içinde, yoksulluk sınırı altında yaşıyor. Demek ki açlık, yoksulluk, şiddet var ve tarihin tekerleği hep ileriye doğru gider. Bunu yok sayanlar kendi “cennet vatanlarını” kurtarmaya çalışıyorlardır. İdeolojiler öldü diyenler bir sınıf tavrı içinde yer alıyorlar. Her hareket, davranış, düşünce bir sınıfa tekabül eder. Sonuçta ideolojiler öldü derken de aslında kutsamaya çalıştıkları kapitalizmdir. Diğer yandan proletarya ve onun bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Ma-

Hepimiz devrimci yaşama bir şekilde başlamışızdır. Kimimiz bulunduğu ortamdan dolayı, kimimiz sisteme tepki duyarak, kimimiz sistemin bir uzantısına karşı olmakla vb. Bu örnekler çoğaltılabilir. Ayrıca hepimizde devrimci saflara gelmekle herşeyin sona ermediğini, kurtulmak istediği yaşam tarzının halen birçok etkisinin bariz görülebildiğini; örtük, gizli bir şekilde de tıpkı bir nehrin donmuş buzun altından akışını sürdürmesi gibi; eski alışkanlıkların da gün yüzüne çıkmak için çabaladıklarını biliriz. Biliriz ama, buna uygun

davranıp, davranmadığımız tartışılabilir. İşte bu bağlamda oluşturmaya çalıştığımız alternatif yaşam tarzı olarak devrimci kişilik de bazı deformasyonlar meydana gelir.

Burada amacımız Liu Şao-Şi gibi nasıl iyi bir komünist olunur tarzında tek tek yapılması gerekenleri saymak değil. Eğer öyle yaparsak baştan idealizm batağına saplanmış oluruz. İdealizmin olduğu yerde devrimci kişilikten bahsetmek olsa olsa hoş bir sohbet konusu olabilir.

Lenin der ki “Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz.” Devrimci teorinin olabilmesi için de gerekli olan toplumsal pratiktir. Yani toplumsal pratik içerisinde neden sorusunu sorduktan sonra nasıl sorusunu da yöneltmemiz gerekir ve burada teori (pratikten aldığı verilerle) devreye giriyor. Devreye devrimci teori girinceye kadar yaptığımız her türlü eylem, kendiliğinden ve bilinçsiz bir eylem olmaya mahkumdur.

Devrimci teori neden ve nasıl sorularına doğru cevap vermemizi sağladığı gibi, pratiğimizi de olması gereken hatta çekerek, ve pratikten aldığı verileri sistemleştirerek tekrar teorileştirip ve tekrar pratiğimize yön verir. Bu böylece sonsuza kadar gider. Elbette ki teorinin tekrar tekrar kalıba dökülmesi de bir pratiktir. Verilerini yaşamdan, devrimci savaşımdan alan bir pratiktir. Yani teori-pratik birliğini salt eylem ile söylem arasındaki bir karşılıklı etkileşim olarak ele almak yetersizdir. Söylemin üretilmesi ve pratiğe yön vermesi de bir eylemdir öz olarak.

Sürekli sınıf bakış açısından söz ederiz. Sınıf bakış açısı proletaryanın bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm’den başka birşey değildir. Yani tarihsel materyalizmin günümüzde ulaştığı en üst aşamadır. Hepimizin bu konu hakkında söyleyebileceği birşey mutlaka vardır. Ama yaşamın içindeki sıradan denebilecek olaylarda, olgularda, kendi yaşamımızda Marksizm-Leninizm-Maoizm’i ne kadar hakim kılabiliriz? Buna verilecek en güzel yanıt, içinde yaşadığımız gerçekliğimizdir.

Engels diyalektiğin özünü ‘hareket’ olarak belirlerken aynı zamanda diyalektiğin olayların, olguların iç bağlantılarını inceleme yöntemi olduğunu belirtir. Lenin ise “diyalektiğin özünü çatışma yasası” olarak alır. Başkan Mao ise çatışma yasasını temel yasa olarak kavrar. Ayrıca zıtların birliği ve mücadelesi olarak yeni katkı sunar. Bundan hareketle, birçoğumuz görünürde iş yapmamızı, faal olmamızı (dar pratik) yeterli görüp, devrimci yaşamı ürettiğimizi zannederiz. Oysa bu, sorunun sadece bir yönü. Pratiğimizden dersler çıkarma ve teorinin tekrar üretilmesi noktasında eksik kalırız. Buradan bireyin iç çelişkilerine geçecek olursak-ki yukarıda saydığımız noktalardaki eksiklik, üretimsizlik, devrimci kişilikte direkt yaşandığı gibi aynı zamanda bireydeki zaafılar ve eksiklikler de bu durumu etkiler ve devrimci kişiliği tekrar tekrar üretmenin önüne engeller çıkarır. Burada tekrar tekrardan kastımız, bireyin sürekli kendini **yinelemesi** değil,

daha üst boyutta kendisini **üretmesidir. Bir devrimci var olanla yetinmeye başladığı anda yaşamın gerisine düşmüş demektir.**

Tekrar diyalektiğe dönecek olursak, Engels’in hareketi temel alması, o istemese bile ki; Engels öyle kullanmamıştır, bizim hareketi, mekanik harekete indirgememiz, hareketi böyle algılamamız, kendi kendimizi silahsızlandırmamız anlamına gelir. Çok bilinen bir örnek verecek olursak, bir araba hareket ettiğinde tekerlekleri dönmeye başlar. Bu bir harekettir. Araba ileriye doğru hareket etmiştir. Oysa her harekette araba ileri gitmiyor olabilir. Arabanın hareket etmesi, onun ileriye doğru gitmesi anlamına gelmiyor. Burada nereye ve hangi yöne doğru gittiği önem kazanır. Biz kendi yaşamımızda ve pratiğimizde bu soruyu sürekli kendimize sormalıyız. Evet hiçbir şey durağan değildir bizim yaşamımızda... Fakat bu hareketin yönü çok önemlidir. İşte bizim devrimci yaşam tarzını hayata geçirmedeki eksikliğimiz burada ortaya çıkıyor. Yani hareketin yönünü ya göremiyoruz ya da baştan hep geriye koşulmasıyla devrimci saflarda yer almamızı ve öğrendiğimiz şeylerin bizi hep ileriye taşıdığına inanıyoruz/zannediyoruz. Oysa sınıflı toplumda yaşıyoruz ve proleter ideolojinin, her çeşit burjuva ideolojisi ve üretim tarzıyla kuşatılmış olduğu toplumda yaşıyoruz. Bir başka deyişle, çelişkilerden bolca söz etmemize rağmen ondan bihaberiz. Oysa hareketin kendisi de bir çelişkidir ve bir ol-

guda çelişki olabilmesi için, en az birbiriyle çatışan iki yön olmalıdır. Bireyin içinde/içerisinde de iki yön birbiriyle sürekli çatışma halindedir. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama olayı sadece zıtların birliği olarak da ele alırsak yine başa dönmüş oluruz. Yani evet, zıtlar bir aradadır. Birbirleriyle çatışma halindedir. Ama bizde proleter yan olduğuna göre sorun yoktur(!) Oysa yaşam bunun yanlışlığını binlerce kez yüzümüze vurmuştur.

Bu olguyu daha iyi kavrayabilmek ve çözümleyebilmek ise, ancak Başkan Mao'nun çelişme yasasına yaptığı katkıyı daha iyi kavramakla mümkündür. Zıtların birliği ve mücadelesi yasasında çelişki statik olarak ele alınmaz. Tıpkı yaşamda olduğu gibi, iki ana yön sürekli birbiriyle savaşım halindedir. Bugün bir yön hakim iken, yarın diğer yön hakim olabilir. Elbette burada yeni, boy veren ve eski, çürümeye yüz tutan taraf vardır. Ama yeninin, eskiyi bir kez alt etmesiyle iş bitmez. Eski, tüm çürümüşlüğüne rağmen, yeniyi çürütmeye hiçbir zaman ara vermez ve yenide işine yarar, onun ömrünü uzatacak ne varsa almaya çalışır, kendini "yeniler". Yeni de eskinin kendine yarayacak yerlerini alarak onun çürütmesini hızlandırmaya çalıştığı gibi, kendi güçlülüğünü korumaya ve artırmaya çalışır.

Biz de bu yasaya tabiyiz. Çünkü bu bilimsel bir gerçekliktir. Yani biz onu görmezden gelsek de o hakkımızda hükmünü verecektir. Devrimci olmak bizim için burjuva yaşamdan kopuşun ilk adımımızdır. Parti ve devrim saflarına katıldığımızda ilk

raundu kazandığımızı söyleyebiliriz. Ancak o eski çürüten yan da tüm heybetiyle orada durmaktadır. Bu bizim ilk galibiyetimiz olsa da bunu koruyabilmek için kendimizi yenileyerek, sürekli görünüm değiştiren iki çizgi mücadelesinde başarılı olabiliriz.

Burada yenilenmeyi, elbette ki hem mücadele içerisinde kazandığımız olumlu özellikleri

savaşımının bir an dahi durmadığını hiç aklımızdan çıkarmamamız gerekmektedir. Görünüşe aldırmandan olayların, olguların özüne yönelme cüretini kendimizde bulup yaptığımız her türlü hatayı hiç acımadan, meşruluğunu sağlamaya çalışmadan mahkum edebilme gücünü kendimizde varedebilmeliyiz. Aksi takdirde biz istemesek de sınıf müca-

Hareketin yasası, yaşam tekerliği hep ileriye doğru döner. Ya ona yapışacağız ya da yerimizde sayacağız, çürüyeceğiz, yok olacağız. Yaşama yanıt olmak devrimin görev ve sorumluluklarının bilincinde olmaktır. Bu da yaşamın gerçekliğini kavramak ile mümkündür. Bu anlamda gerçekler devrimcidir. Gerçek olan maddenin, yaşamın kendisidir.

güçlendirerek bir üst aşamaya sıçratmak gerekirken, bizi sistemin yoz ilişkilerinden kurtaran olumlu yönümüzle de bu değerlerle tam bir uyum içerisinde görebiliriz. Yani yenilenmeyi her seferinde binayı yıkıp tekrar yapmak değil de; yaptığımız binanın temelini güçlendirip ona daha fazla kat çıkmamıza mani olan engelleri temizleyerek yapabiliriz. Yapmaya mecburuz. Aksi takdirde biz istesek de, istemesek de bina çökebilir. Çünkü bu bir niyet meselesi değildir. Doğanın, toplumun işleyen canlı yasalarının bizden beklediği, bu objektif gerçekliktir.

Gerek içinde bulunduğumuz alan özgülünde olsun, gerekse de mücadelenin herhangi bir yerinde olsun bu işi sonuna kadar götürmek istiyorsak eski ile yeninin

delesi bizi cenderesinde ezip parçalayacaktır.

GERÇEKLER DEVRİMCİDİR

Yaşamın kendi gerçekleri ve bu gerçekliklerin kendi yasaları vardır. Gerçekler gizlenemez, toz pembe gösterilemez. Doğa, bu gerçeklikler, yasalar etrafında anlaşılmaya, kavranmaya çalışılmalı, kavranmalıdır da. Gerçekler karartılamaz, yok sayılamaz ve biz bu gerçeklere devrimci temelde sıkı sıkıya sarılacağız. Devrimci duruşumuza, pratiğimize yön verecek olan da zaten bu yaşamın gerçeklerini, çelişki yasası, zıtların birliği ve mücadelesi temelinde doğru tarzda ele alınması ile pratik duruş ve tavrimızda sıçrama yapabilmek ancak mümkündür. Ancak böyle ilerle-

yebiliriz. Önümüze engeller çıkabilir, çıkacaktır da. Fakat biz proleter devrimci kişiliğin inşasında sebat ettiğimiz müddetçe, karşımıza nasıl ve hangi türden engeller çıkarsa çıksın, partimizin ve yoldaşlarımızın yol göstericiliğinde önümüze çıkan engeller darmadağın olacak ve ezilip geçilecektir. Israrlı bir şekilde yaşama sarılacağız. Devrimci yanımızı, proleter devrimci kişiliğin inşasında sebat ederek devrimci yönümüzü geliştireceğiz. Bunu yaparken sürekli eski ve geri yanlarımızla, yetmezliklerimizle savaşaacağız. Eski olan nedir? Geri olan yanlarımızdır. Yaşama, devrimci pratiğe yanıt olmayan yanlarımızdır. Geri bir

yok olacağız. Yaşama yanıt olmak devrimin görev ve sorumluluklarının bilincinde olmaktır. Bu da yaşamın gerçekliğini kavramak ile mümkündür. Bu anlamda gerçekler devrimcidir. Gerçek olan maddenin, yaşamın kendisidir. Gerçek de insanın kendi içindedir. Gerçek doğa ve toplum olaylarının kendisidir. Gerçekler her tarafta, sağımızda, solumuzda. Yeter ki biz bunları kavramak için çaba sarf edelim. Nasıl mı yapacağız? Diyalektik ve tarihsel materyalizmin yasasını kavrayarak, çelişki yasasının önemini kavrayarak. Bir ikiye bölünür gerçekliğini kavrayarak. Bir şeyin karşıtının da mutlak yaşamda var olduğu-

yanıt olacağız. Savaşımın, çelişkinin dinamik öğelerini görüp kavrayacağız. Yani esas-tali, analiz-sentez süreci ile neyin ne olduğunu, nasıl çözüldüğünü, pratikte nasıl bir sıçramaya yol açtığını da görüp kavrayacağız. Hangisine yönelmeli, neyi yapmalı, neyi inşa etmeliyiz? Yıkığımızın yerine hangisini, neyi inşa etmeliyiz? Yıkım ve inşa iç içedir anlayışı burada önem kazanır. Yıkım olmadan inşa olmaz. Bunu kavramalıyız. Ama bu ikisi birbirinin varlık koşulu olarak ele alınmalıdır. Biz eski ile yeninin savaşımını unutmadan, sürekli yeniyi, eski karşısında muzaffer kılacağız ve yeniyi proleter devrimci yeniyi inşa edeceğiz, süreklileştireceğiz.

Eski olan nedir? Geri olan yanlarımızdır. Yaşama, devrimci pratiğe yanıt olamayan yanlarımızdır. Geri bir pratik duruş, geri düşünce içinde olmaktır, geriye yaslanmaktır, geri yanlar ile uzlaşmaktır. Burjuva yanlarımıza savaş açma cüretini göstermeyişimizdir. Cüret ve cesaret sahibi olamayışımızdır.

pratik duruş, geri düşünce içinde olmaktır, geriye yaslanmaktır, geri yanlar ile uzlaşmaktır. Burjuva yanlarımıza savaş açma cüretini göstermeyişimizdir. Cüret ve cesaret sahibi olamayışımızdır. Haklarını sormak istememektir. Gösterildiğinde ise halen geri yanlarına tutunma gayreti içinde olunmasıdır. Eski yanı aşmak için çaba içerisinde olunmasıdır.

Hareketin yasası, yaşam tekerliği hep ileriye doğru döner. Ya ona yapışacağız ya da yerimizde sayacağız, çürüyeceğiz,

nu kavrayarak. Çelişki iki yandan, birbirini bütünleyen iki zıt kutuptan oluşur. Yaşam-ölüm, savaş-barış, güzel-çirkin vb. Bunlar birbirleriyle vardır. Çelişkinin olmadığı yerde yaşam yoktur. Bunu bir kez daha tekrarlıyoruz.

Çelişki yasasından yola çıkarak kendimize basit sorular soralım. Biz kimiz? Neye karşı savaşıyoruz? Niçin direniyoruz? Amacımız nedir? vb. Bu soruları çoğaltabiliriz. Bu sorulara bilimsel temelde yanıtlar aradığımızda, orada çelişkinin kendisine

Bir yanımızda zafer kazandığımızda tamam demeyeceğiz. Başka eski yanımızı hedef alacağız. Burjuva zaafırlarımıza karşı sürekli kıvılcık bayrağı dalgalandıracacağız ve eski yanımıza sürekli darbeler indirerek, esas olanın inşa olduğunu unutmadan, inşayı süreklileştireceğiz. Bu bazı biçimsel değişikliklere uğrayabilir. Ama inşa sürekli bir öz taşımadır. Eski olan yanımıza karşı yeni olanla, burjuva yanımıza karşı proleter devrimci yanımızla hücumlar düzenleyeceğiz ve eski burjuva yanlara karşı şiddetin dozajını düşürmeden hep ileriye doğru yürüyeceğiz. Sürekli yeniyi hakim hale getireceğiz.

Yaşamda olumlu şeyler olduğunda, yaptığımızda veya olumsuzluklar yapıldığında, karşımıza çıktığında bu bir bütün olarak yaşamın olumlanması veya olumsuzlanması olarak algılanmamalıdır. "Bir kişiyi değerlen-

dirirken bir anlık hataları veya başarıları ile değil, bir bütün yaşamı ile değerlendirmek gerekir” der başkan Mao yoldaş. Eski, karşımıza çeşitli biçimler altında çıkabilir. Bunu biliyoruz. Yani bir dönemde çeşitli biçimlere bürünerek çıkabilir. Başka dönemde farklı görünümde, görüntüsünü değiştirerek, özü aynı olmak ile beraber çıkabilir ve biz bundan dolayı diyoruz ki, eski ile yeninin savaşı biçimsel değişikliğe uğrayabilir. Ama bu, eski ile yeni arasındaki savaşımı hiçbir zaman durdurmaz. Bir an kendimizi bırakmamız yenilgilere davetiye çıkarmak olur. Yenilgilere teslim bayrağını çekmişiz demektir. Eski ile yeninin savaşımı devam

yoldaşlarını asanlara karşı, Osmanlı’ya, Osmanlıların torunlarına, faşist diktatörlüğe karşı savaşıyoruz. Yaşam tekerleği dönüyor. Eski ile yeninin savaşı devam ediyor ve sürekli devam edecektir. Karşılaştığımız güçlükler bizi yaşamın gerçeklerini daha iyi kavramaya doğru götürüyor. Yeniyi yeşertmek için savaşıyoruz. Eski ile amansız bir savaştır bu. Sınıf savaşımı keskin bir kılıçtır ve bu keskin kılıcın arkasında durulmaz. Kim ki durmaya çalışır, paramparça olur. Yaşamın, savaşın gerçekliği budur. Yaşam bize sürekli yenilenmeyi, yeniletmeyi dayatıyor. Kim ki ilerleme, yenilenme önünde duruyorsa, devrimci sa-

yıldır bu “suç”u işliyoruz ve işlemeye de devam edeceğiz. Devrim eskinin, köhnemişin yıkılmasını gerektirir ve biz bunu yapacağız. Biz meşruiyuz, meşru bir savaş veriyoruz. Tarihimizden aldığımız meşruluk ile zulme karşı savaşıyoruz. Bırakın egemen sınıflar bizi suçlu göstermeye çalışsın. Bırakın kendi yalanlarını gizlemeye çalışsınlar. Ama bırakmayın gerçeklerin devrimci olduğunu. Onlar bizi karalamaya çalışıyorlar. Neyi karalamak istiyorlar? Meşru ve haklı olduğumuz karartılamaz. Bunu yapabilirler mi? Hayır! Gerçekler karartılamaz.

Zafer; devrimci kişilikte ısrar ve cüret etmektir. Zafer; faşist

Karşılaştığımız güçlükler bizi yaşamın gerçeklerini daha iyi kavramaya doğru götürüyor. Yeniyi yeşertmek için savaşıyoruz. Eski ile amansız bir savaştır bu. Sınıf savaşımı keskin bir kılıçtır ve bu keskin kılıcın arkasında durulmaz. Kim ki durmaya çalışır, paramparça olur. Yaşamın, savaşın gerçekliği budur. Yaşam bize sürekli yenilenmeyi, yeniletmeyi dayatıyor. Kim ki ilerleme, yenilenme önünde duruyorsa, devrimci savaşımız o eski ile yenilenme önündeki engelleri de tepeleyerek geçmemizi emrediyor.

edecektir. Bu her şart altında geçerlidir. Yaşam eskiye aman vermeksizin yeniyi inşa etmemizi zorunlu bir görev olarak karşımıza koyar.

SONUÇ OLARAK

Günümüz koşullarında “modern” köleliğe, ücretli kölelik düzenine karşı savaşıyoruz. Modern Dehaklar’a karşı, insanlarımızı canlı ceset haline getiren, geleceği olmayan insanlar haline getiren, hafızalarını çalan sakatlar ordusu yaratanlara karşı savaşıyoruz. Şeyh Bedreddin ve

vaşımız o eski ile yenilenme önündeki engelleri de tepeleyerek geçmemizi emrediyor. Yaşam statükocu bir konumda kalmaya değil, geriliğe yapışmaya hiç değil! Yaşam bizi sürekli bir şekilde eskiye karşı savaşımaya davet ediyor. Devrimciliğin, devrim davasının gereklerini yerine getirmeye çağırıyor. Eskiyle yeninin savaşımı devam edecek. Devrim hudut tanımaz dedik. Devrim yapmak “suç” değildir dedik. Eğer devrim yapmak “suç” ise, biz bu “suç”u işlemeye devam edeceğiz. Biz 30

diktatörlüğe karşı direnmektir. Aman vermeksizin savaşı ilerletmektir. Zafer; olumsuzluğa karşı durmak, süreci tersine çevirmek için mücadeleye dört elle sarılmaktır. Ve zafer; eskinin yıkılması, yeninin inşasıdır. İnşanın sürekli bir hal almasıdır. Devrimci savaşta cüret ve kararlılık, ölümün üzerine yürümek ve bilimsel anlamda devrimci kişiliği inşa etmektir. Çelişki yasasını kavramak ve ileriye doğru hamleler yapmaktır. Hudutları zorlamaktır. Devrim Hudut Tanımaz Çünkü!

Parti ve örgütlenme-3

Parti, kurulduktan sonra, içine alacağı üyeleri parti dışında, yan örgütleri içinde veya sempatizan hücrelerinde eğitir, değişip dönüşmelerini sağlar, ondan sonra partiye alır. Parti içi yaşamın kuralları önceden belirlenir ve o kurallara göre bir yaşam biçimi oluşturulur. Partiye giren her üye o yaşama uyar. Zaten parti ilke ve kurallarını benimseydiği ve kendisi o seviyeye geldiği için partiye alınır. Aksi halde parti üyesi yapılmaz.

Parti İçi Yaşam

İnsanları değiştirip dönüştürmek zor bir iştir. İnsanların içindeki devrimi toplumsal devrimin etkisi ve gücüyle gerçekleştirmek çok daha kolaydır. Ancak insanların içindeki devrimi gerçekleştirmeden de toplumsal devrimi gerçekleştirmek imkansızdır.

“İnsanın içindeki devrim, toplumsal devrimle birlikte yaşanmalıydı, eski toplumsal yapıların yıkılması kadar insanın içinde yaşayan eski alışkanlık, fikir ve önyargıların yok edilmesine de önem verilecekti. Aslında, insanın içindeki devrim gerçekleşmeden toplumsal devrim de yapılamazdı.”(61)

Bu konuda Marks ve Engels şunları söyler:

“Komünist bilincin kitlesel olarak doğması için olduğu kadar, bizzat amaca ulaşması için de insanların kitlesel olarak değişimleri zorunludur. Bu ise yalnız pratikle, yani, devrimle mümkündür. Dolayısıyla devrim zorunludur. Yalnız egemen sınıfın başka hiçbir biçimde devrilmesi

olanaksız olduğu için zorunlu değil, deviren sınıfın tüm eski kötülüklerden kurtulması ve yeni bir toplum yaratmaya yetenekli olması ancak devrimle mümkün olduğu için zorunludur.” (62)

Aynı konuda Lenin de şunları söylüyor:

“Tüm tarih, özel olarak da devrimler tarihi, en iyi partilerin, en ileri sınıfların, en sınıf bilinçli öncülerin zannettiklerinden kapsam bakımından çok daha zengin, çeşitli ve şekilli, canlı ve ilginçtir. Ve bu, anlaşılır bir şeydir; çünkü en iyi öncüler bile, onbinlerce insanın bilincini, iradesini, tutkusunu ve hayal gücünü dile getirirler; oysa devrim, bütün insan yeteneklerinin coşması ve büyük kabarışları anlarında sınıf mücadelesinin en şiddetlisine katılmak üzere bilenmiş on milyonlarca insanın bilincinin, iradesinin, tutku ve hayal gücünün eseridir...”(63)

Parti, kurulduktan sonra, içine alacağı üyeleri parti dışında, yan örgütleri içinde veya sempatizan hücrelerinde eğitir, değişip dönüşmelerini sağlar, ondan sonra

partiyeye alır. Parti içi yaşamın kuralları önceden belirlenir ve o kurallara göre bir yaşam biçimi oluşturulur. Partiye giren her üye o yaşama uyar. Zaten parti ilke ve kurallarını benimsediği ve kendisi o seviyeye geldiği için partiye alınır. Aksi halde parti üyesi yapılmaz.

Önce kişinin kendisinde başlayan bu değişim ve dönüşüm, yani ideolojik ve kültürel devrim, parti içinde tüm üyelerin ortak iradesiyle oluşan kolektif yaşam biçiminde devam eder. Her üye ve kadro görevli olduğu alanda, bulunduğu çevrede, bunu benimsetmeye ve yeni insanlar kazanıp örgütleyerek genişletmeye başlar. Partinin ideolojik, siyasi ve örgütsel önderliğinde gerçekleşecek bir toplumsal devrim ise, bunu, topluma yaymanın ve uğruna savaşılan toplumsal düzeni gerçekleştirmenin önünü açar.

Artık, kurulmak istenen toplumun ve toplumsal yaşamın prototipi, yani parti içi yaşam, parti sınırlarını aşarak, toplumsal kurallar dahilinde tüm topluma yayılması ve egemen kılınması mücadelesi başlamıştır.

Parti içi yaşam, başından sonu-

na bir bütündür, hayatın her yönünü içine alır. Belirlenmiş kurallar ve anlayışlar çerçevesinde uygulanır ve geliştirilir. Belli prensipler ve ilkelere göre şekillenir.

Parti anlayışı ve kuralları dışında bir yaşam, parti yaşamını bozar. Dolayısıyla, parti içi yaşam, kısaca; prensipler ve ilkeler yumağı ve bunların hayata uygulanışı diyebiliriz. Orada dostluğu, yoldaşlığı, adilliği, eşitliği, karşılıklı sevgi ve saygıyı, **feda** ruhunu buluruz. Orada hepsi, ama hepsi o yumağın içinde güzel bir **örgü** oluştururlar.

İşte kısaca parti içi yaşam budur.

Parti içi yaşamın özü siyasi yaşamdır.

Bu ne demektir?

Sınıf mücadelesi özünde bir iktidar mücadelesidir. Ezenle ezilen, sömürenle sömürülen sınıflar arasındaki mücadele, iktidarı korumaya ve devamını sağlamaya çalışan sınıfla, bu baskıcı ve sömürücü düzeni yıkıp yerine kendi siyasi iktidarını kurmak isteyen sınıf, yani proletarya ve diğer ezilen toplumsal kesimler arasındaki bir mücadeledir. Demek ki, bu müca-

delenin temelinde iktidar kavgası vardır. Sorunun temeli iktidar olunca, mücadelenin yöneldiği hedef de siyasi iktidar olmak zorundadır.

“Her sınıf mücadelesi, politik mücadeledir. Yani her sınıf, iktidara gelmek, iktidar yardımıyla sınıfsal çıkarlarını sağlamak ve öbür sınıfları egemenliği altına almak için mücadele eder.” (64)

Proletaryanın öncü ve örgütlü gücü olan parti ve onun üye ve kadroları, siyasi iktidarı almak ve o perspektifle hareket etmek görev ve sorumluluğunu taşımaktadır. Siyasi iktidar ancak örgütlenme ve siyasi mücadele ile alınır. Devletin silahlı mücadele ile yıkılacağı görüşü, sorunun özünün siyasi mücadele olduğu gerçeğini değiştirmez. Silahlı mücadele siyasi mücadelenin sadece bir biçimidir, yani siyasetin silahlarla sürdürülmesinden başka bir şey değildir.

Görevi profesyonel devrimcilik olan kadrolar, mücadele içinde tüm yaşamlarını, siyasi iktidarı alma hedefi doğrultusunda düzenler. Profesyonel devrimcilik, tek tek üye ve kadronun kendisini kurtarma hareketi değildir. Başta proletarya olmak üzere, tüm toplumu kurtarma çalışmasının ta kendisidir. Toplumu kurtarma, yani toplumsal devrim, sınıf siyasetinin hayata uygulanması ile gerçekleşir. Bu mücadeleye önderliği parti yapar.

Üye ve kadroların yemesi, içmesi, gezmesi, dinlenmesi vb. dahi, kendisini yeniden üretmek, siyasi mücadelesini geliştirip güçlendirmek içindir. Yani yaşamın **tüm anı** siyasi çalışma ve siyasi mücadeleye göre şekillenir. Ne yaparlarsa yapsınlar önünde sonunda o gelip siyasi mücadeleye dayanır, hedefte siyasi iktidarı al-

ma sorunu vardır. Dolayısıyla, parti içi yaşam da, tek tek üye ve kadroların, başka bir ifadeyle parti hücreleri ve örgütlerinin yaşamını, mücadelesini ve çalışmalarını düzenleyen bir **sistem** olarak ortaya çıkar.

Siyasi faaliyete göre şekillenmeyen bir yaşam, ne kadar düzenli ve disiplinli olursa olsun, siyasi bir yaşam olmaz. **Bir yaşamı siyasi kılan, yaşamın üzerine şekillendiği ilkeler, amaç ve hedeflerdir.** Disiplin, örgütsel bir ilkedir ve sadece, hangi konu ise onun sınırlarını çizmeye yarar.

Parti içinde sadece siyasi bir yaşam oluşturmak yetmez. Onu durmaksızın geliştirmek ve pekiştirmek gerekir. Bu da ancak, parti üye ve kadroları ile bunlardan oluşan parti hücrelerinin, parti çalışmalarına aktif ve etkin bir biçimde katılmaları, yeni ve doğru fikirler üretmeleriyle mümkündür.

“Parti örgütlerinin iç yaşantısının pekişmesi ve gelişmesi her komünistin parti çalışmasında tam sorumluluk almasını, her gün ve her saat parti çalışmasının iyiliğini düşünmesini, partiye, önceden düşünülmüş somut fikirlerle gelmesini, orada başarılar ve zorluklardan söz edip rapor vermesini gerektirir.” (65)

Parti içi siyasi yaşamı geliştirmek ve pekiştirmek, proleter çizgide kalmasını sağlamak için, ayrıca, proleter **ahlakı** ve proleter **kültürü** de geliştirmek ve egemenliğinin devamını sağlamak gerekir.

Her sınıfın kendine özgü bir ahlak yapısı vardır. Çünkü her sınıf kendi ideolojisine ve sınıfsal konumuna uygun ahlak kuralları geliştirir. Ahlak, sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla birlikte sınıfsal

bir nitelik kazanmıştır. Bu anlamda burjuva ahlakıyla proleter ahlakı birbirine taban tabana zıttır. Her sınıf, toplum içindeki konumunu, varlığını, sınıfsal özlemlerini ve yaptıklarını, ahlaki olarak da savunur ve destekler.

Engels Anti-Dühring adlı yapıtında konuyla ilgili olarak şunları söylüyor:

“Modern toplumun, feodal soyluluk, burjuvazi ve proletaryadan oluşan üç sınıftan her birinin kendi öz ahlakına sahip bulunduğunu gördükten sonra, bundan ancak, insanların ister bilinçli, ister bilinçsiz olsun, ahlak anlayışlarını, son çözümlemede sınıf durumlarının dayandığı pratik ilişkilerden-içinde üretim ve değişimde buldukları ekonomik ilişkilerden aldıkları sonucunu çıkartabiliriz.

“... Ve nasıl toplum, şimdiye değin sınıf karşıtlıkları içinde gelişmiş bulunuyorsa, ahlak da aynı biçimde her zaman bir sınıf ahlakı olmuştur; bu ahlak, ya egemen sınıfın egemenliğini ve çıkarlarını doğruluyor, ya da, ezilen sınıf yeterince güçlü bir duruma geldiği andan başlayarak, bu egemenliğe karşı baş kaldırmayı ve ezilenlerin gelecekteki çıkarlarını temsil ediyordu.” (66)

Kültür de aynı şekilde, sınıfların ortaya çıkışıyla birlikte, **sınıfsal** bir nitelik taşımaya başlamıştır. Böylece her sınıfa ait olan kültür, o sınıfın çıkarlarına hizmet eder tarzda gelişmiştir. Kültürün ortak özellik taşıyan yönleri olsa da sınıfsal özü ağır basar. Kültür, gerek toplumsal yaşamda ve gerekse de sınıfsal mücadele içinde önemli bir yere sahiptir. Çünkü kültür, kısaca, tarihsel ve toplumsal gelişim içinde yaratılan top-

lumsal ve sınıfsal tüm değerleri kapsar. Bu anlamıyla da, her konuda ve her alandaki bilgi birikimini içinde barındırır.

“Kültürlülük her olumlu işi verimli yapan etmendir.

İş ne denli karmaşık, ne denli uzmanlığa dayanırsa, o derece daha fazla kültürlü olmak gerekir. Temelde kültür, her insan için kayıtsız şartsız gerekli olan asgarideki kültürden, büyük kültür adı verilen kültüre kadar hepimiz için zorunludur.

“Kültürlü olmak insanın gelişme düzeyinin göstergesidir. Oysa gelişmiş insana karşı büyük bir ilgi gösterildiğinden ötürü bazıları kültürün dış yüzünü benimsemektedirler. Böyleleri hakkında genellikle, tavus kuşu tüyüne bürünmüş karga denir. Kültürün dış yüzünü benimsemek doğru değildir ve kültürün gelişmesi için zararlıdır. Kuşkusuz, insanlar önce kitle halinde dış yüzünü ne derece benimsemeye çabalarsa o oranda da genel kültürün yerleşmesine katkıda bulunurlar.” (67)

PARTİ İÇİ YAŞAM PROLETER BİR YAŞAM OLMALIDIR

Proleter sınıfın ideolojisini ve çıkarlarını savunan ve temsil eden bir örgütsel yapı, yani parti, elbette o düşünce ve mücadelesine uygun yaşamak zorundadır. Bir partinin düşüncesi ve mücadelesi ayrı, iç yaşamı ayrı olamaz. İkisinin birbirine uyumlu olması gerekir. Çünkü ikisi birbirine karşı değil, birbirini tamamlayan ve birbirini geliştirip güçlendiren faktör konumundadır. Daha doğrusu öyle olmak zorundadır. Aksi halde birbirine zıt halde uzun süre devam edemez. Ya düşünce, yaşamı ken-

disine uygun hale getirecek, ya da yaşam düşüncüyü kendisine uygun değiştirecektir.

Marks'ın dediği gibi "insanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine onların bilincini belirleyen, toplumsal varlıklarıdır." Buradan da görüleceği gibi düşünce toplumsal varlığın bir ürünüdür. Bu doğru yasa parti için de geçerlidir. Parti de dar anlamda toplumsal varlıktır. Her ikisi birbirini olumlu veya olumsuz yönde etkiler. Ancak sorunun esasını teşkil eden toplumsal varlıktır.

Parti içi yaşam, partinin kuruluşuyla birlikte, düşünceye göre şekillense de, düşüncenin ya da yaşamın bozulmaya başlamasıyla birlikte, süreç içinde biri diğerine uygun bir şekilde değişecektir. Bu, iradeden bağımsız, düşünceyle yaşam arasındaki ilişki ve çelişkinin doğal bir sonucudur.

ÜYE VE KADROLARIN YAŞAMININ ESASI VE ÖZÜ BİREYSEL DEĞİL KOLEKTİFTİR

Partide işler kolektif bir anlayı-

şa göre örgütlenir ve yapılır. Sorunlar kolektif bir örgütlenme ve çabayla çözülür. "Parti komitesi sistemi kolektif yönetimi sağlayan ve çalışma yönetimini bir tek kişinin eline geçirmesini önleyen partinin önemli bir düzenidir... Bundan başka, kolektif yönetim ve kişisel sorumluluk da dikkate alınmalıdır ve her ikisi de ihmal edilmemelidir." (68)

Partide herkes kendi yeteneği ve gücüne göre çalışır, iş yapar; ama yaşamını sürdürecektir kadar ekonomik değerden yararlanır. Partide, yaşamını idame ettireceğinden fazlasını alma veya yoldaşlarının emeğini "çalma" diye bir şey söz konusu değildir. Çünkü o tür tavır ve davranışlar parti düşüncesiyle ve yaşam ilkeleriyle çelişir.

Yaşamımızın bir yönünü oluşturan paylaşımımız ve üretimimiz de kolektiftir. Üretimimiz gibi tüketimimiz de ortaklaşadır, **eşitlik** ilkesine dayanır.

Burada söylediklerimiz olmasını istediğimiz ve olması için çalıştığımız şeylerdir. Ancak bazen, istenenle pratikte gerçekleşenin

aynı olmadığı da bir gerçektir. Eğer o gerçekliği de burada ortaya koyup, onun giderilmesi için verilen mücadele ifade edilmezse, kendi sınıf ideolojisi ve çıkarları doğrultusunda devrim için mücadele yürüten, parti ve örgütlerin, objektif gerçekliği tam ifade edilmemiş olur.

Biliyoruz, okuyoruz veya duyuyoruz ki, örgüt ve partiler içinde anti-demokratik davranışlar, uygulamalar yaşanıyor. Bilerek ya da bilmeden, bazen haksızlıklar yapılıyor, görevlerin omuzlanmasında veya yaşamın zorluklarının paylaşımında komünistçe olmayan tutum ve davranışlar sergileniyor. Parti içinde birileri daha iyi koşullarda mücadelesini sürdürürken, birileri de daha zor şartlarda mücadele ediyor. Birileri daha kolay görevlerle uğraşırken, birileri gücünü aşan ve daha zor görevleri omuzlamaya çalışıyor.

Parti olanaklarının üye ve kadrolar arasında eşit paylaşımı yoksa; bir kısmı rahat yaşam sürdürürken, bir kısmı zor şartlar içinde yaşıyorsa, orada parti olanaklarının eşit paylaşımından, sağlıklı bir

yoldaşlık ilişkisinden ve zorlukların ortak paylaşımından, dolayısıyla kolektif mücadele ve yaşamdan sözetmek mümkün değildir.

Partide disiplin ve adalet herkese eşit uygulanmalı, adam kayırma ve eşitsizlik asla yapılmamalıdır. Disiplinin ve adaletin eşit uygulanmadığı yerde, güvensizlik gelişmeye başlar. Güvenin ve eşitliğin olmadığı yerde ise, her türlü olumsuzluk başgösterir.

İşte tüm bunlar, düşünce olarak savunulmayan ama pratikte olabilen yaşam ve paylaşım örnekleridir. Bu tür örnekler daha değişik şekillerde ve daha çok verilebilir. Ancak sonunun özünün görülmesi ve kavranması açısından yeterlidir.

Olumsuz bu tür örnekler yanında olumlu örnekler daha çok elbette. Ama burada sorun, savunduğumuz ve onun mücadelesini verdiğimiz toplumsal yaşam örneğini, parti içinde uygularken, onları tam ve eksiksiz bir şekilde uygulamada, karşımıza çıkan sorunları ortadan kaldırmak ve düşünceyle pratiğin tam uyumunu sağlamaktır. Olması gerekeni tekrarlamak değil olmaması gerekenleri ortadan kaldırmaktır. Aynı zamanda o tür olumsuz örneklerin ideolojik-siyasi nedenlerini ortaya koymaktır. Sınıfa yabancı olan düşünce ve yaşamın hangi sınıfa ait olduğunu açık etmektir.

Partiye giren herkes proleter kökenli değildir. Hemen hiçbiri, burjuva alışkanlıklardan tamamen arınarak partiye girmemiştir. Partiye girerken, esas yönleri komünist olsa da, hala üzerlerinde eski alışkanlık ve davranışların kalıntıları mevcuttur. Doğal olarak onlarla beraber gelirler. Parti içinde mevcut olan o alışkanlıklar ister istemez bir süre daha yaşamaya

devam eder.

İçinden çıkıp geldiği toplumun olumsuz özelliklerini üzerinden atamayan, onları hala üzerinde bırakan, üye ve kadrolar, çalışma alanlarında, ne önderlik görevlerini yerine getirebilirler ve ne de partiyi geliştirebilirler. Onun için üye ve kadrolar, öncelikle, toplumdan farklı ve ileri olan yönlerini ortaya koymalı ve bunu pratik yaşam içinde göstermeli, aynı zamanda parti içine yansıyan olumsuzlukları üzerine giderek düzeltmeye ve gidermeye çalışmalıdır.

Herkes partiye kendi yaşamını sokmaya veya uygulamaya kalkarsa, partide, disiplin ve düzen diye bir şey kalmaz, anarşi meydana gelir; partinin yozlaşmasına zemin yaratılır. Zaten hiç kimsenin, parti ilke ve kuralları dışında, partiye yabancı herhangi bir kuralı uygulamaya veya kendi alışkanlığını partide yaşatmaya hakkı yoktur. Ancak her parti üyesinin kendine özgü davranış ve tavır biçimi olabilir.

Bazı insanların dediği gibi, “benim özel yaşamım” vb. söylemleri küçük burjuva aydın kesiminin disipline ve sıkıntıya gelmeyen bir özelliğidir. Parti üye ve kadrolarının yaşamı mücadeledir; hayatı mücadeleye, davaya adanmıştır; her anı, her hücreyi onunla meşgul olmaktadır.

Bazıları, parti içi yaşam deyince, orada, kendisinin daha önce sürdürdüğü alışkanlıkları ve yaşam biçimini sürdürebileceğini sanıyor. Bu doğru değildir. Kişinin yaşamı parti içinde, **partinin ilke ve kuralları çerçevesinde, önceki yaşamı değişmiş ve dönüşmüş** haliyle devam eder. Aksi halde o yaşam parti yaşamına aykırı olarak duracaktır.

Tek tek bireylerin yaşamı, parti yaşamının ayrılmaz birer parçasıdır. Kendi başlarına ayrı hareket edemezler. Herkes ortak iradenin oluşturduğu kolektif yaşama uymak zorundadır. Partide aslanan yaşam, tek tek bireylerin değil, genel iradenin oluşturduğu kolektif yaşamdır. Kolektif yaşam, küçük burjuva bireysel yaşamın ve alışkanlıkların tam karşıtıdır.

Her sınıfın ideolojisi ve düşüncesi kendine özgü olduğu gibi yaşamı da kendine özgüdür. Sınıflar ve ara katmanlar toplumda edindikleri yere, yani toplumsal varlıklarına göre düşünür ve yaşam sürdürür. Düşünceleri toplumsal varlıklarını ortadan kaldırmaya yönelik değil, tam aksine toplumsal varlıklarını sürdürmeye ve güçlendirmeye yöneliktir. Tarihte hiçbir toplumsal sınıf, proletarya gibi, tarihi ve toplumsal koşullarını kendisi oluşturduktan sonra, kendi varlığını ortadan kaldırmaz. Geçmiş toplumsal süreçler incelenirse, görülür ki; tüm sınıflar sürekli olarak var olma ve varlıklarını devam ettirme mücadelesi vermişlerdir. Bununla birlikte, toplumda egemen olmayan sınıf veya sınıflar ise, bir üst sınıfa atlamaya ya da büyümeye çalışmıştır. Ancak bu sınıf proletarya değil, ara sınıflardır. Küçük burjuvazi de bu sınıflardan birisidir.

Dolayısıyla proletarya partilere giren yeterince komünist niteliği kazanmamış veya girdikten sonra küçük burjuva ideolojiyi savunan kişiler, orada kendi ideolojisine uygun yaşamak ve mücadele yürütmek ister. Bu tür kişilerin parti içinde tek tek bulunması, kolektif irade açısından birşey değiştirmez, ancak çoğalması ya da çoğunluğu ele geçirmesi durumunda, parti için büyük bir tehlikedir.

Çünkü o zaman partinin temel ideolojik ve siyasi yönelimi ve dolaşısıyla da yaşamı değişmeye başlar. Bu durumda yapılması gereken, ya küçük burjuva niteliğe sahip bu tür kişileri partinin dışına çıkarmak, ya da o güç yoksa, komünist kadro ve üyelerin kendileri, ayrılıp yeniden ayrı bir Komünist Partisi kurmaktır. Tabi ki, en iyisi ve en doğrusu, henüz düşünce aşamasındayken, anti Marksist-Leninist-Maoist düşüncelere karşı ideolojik ve siyasi mücadele yürüterek ortadan kaldırmak, veya o aşamaya gelmeden, partiyi o tür anti Marksist-Leninist-Maoist un-

vazinin egemenliği ve hiziplerin varlığı, proleter parti anlayışıyla bağdaşmadığı gibi, parti içi proleter yaşamla da bağdaşmaz. Onlar, partiyi sınıf kökeninden uzaklaştıran ve parti içi yaşamı bozan ayrık otlardır.

Parti içinde her üye ve kadronun birbirine karşı görev ve sorumluluğu vardır. Bu, kolektif paylaşım ve yaşamın doğal bir sonucudur. Onları birbirine bağlı ve sorumlu kılan, mücadeleye olan bağlılıkları, inançları, partiye ve mücadeleye gönüllü ve inanarak katılmalarıdır. Yani birbirlerine karşı bağımsız ve sorumsuz değil-

surlardan arındırmaktır.

Anti Marksist-Leninist-Maoist anlayış ve akımların gelişmesi, büyümesi ve güçlenmesi, parti içi proleter yaşamı öldürür ve cansızlaştırır.

Partide küçük burjuva yaşamının hakim olması, partiyi sınıf kökeninden uzaklaştırır ve yozlaştırır.

Buradan hareketle rahatlıkla şunu söyleyebiliriz; küçük burju-

dir.

Her üyenin bağımsız düşünmesi ve özgürce düşüncesini söylemesiyle, parti içi yaşamda herkesin uymak ve uygulamakla yükümlü olduğu ilke ve kurallar bağlamında, birbirlerine bağlı olmaları bir ve aynı şey değildir. Bu ikisi birbirine karıştırılmamalıdır. Her ikisinin kendi yönünde hareket etmesi, birlikte ve bir arada olmasının varlık koşuludur. Bu iki yön bir üyede çelişmeli halde birlikte

bulunur. Her iki yön birbirini geliştirir, güzelleştirir ve birlikteliği daha anlamlı kılar.

PARTİ İÇİ YAŞAMIN TEMELİ DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK İLKESİNE DAYANIR

Parti içi demokrasi, yaşamı canlandıran, geliştiren bir işlele sahipken, merkezîyetçilik ise bunu, disipline eder, demokrasinin sınırlarını çizer.

Parti içi yaşam, parti içi demokrasi ortamında boy verir, renklenir ve canlanır. O halde parti içinde demokrasiyi geliştirmek ve yerleştirmek, bunun önündeki tüm engelleri kaldırmak gerekir.

Parti içi demokrasiyi engelleyen, proleter yaşamı zedeleyen, parti içinde bazı yanlış anlayış ve eğilimler kısaca şunlardır:

Birincisi; sekterizm hastalığı, parti içinde ideolojik ve siyasi mücadele ortamının gelişmemesi, farklı fikirlere tahammülsüzlük.

İkincisi; kendi fikrini açık ve net olarak söyleme ve savunma cesaretinden yoksun olmak, kendi fikrine güvenmemek, veya kendi fikrini başkaları üzerinden söylemeye kalkmak.

Bu aynı zamanda dedikoduyu, birileri hakkında ileri geri konuşmayı ve kapalı kapıcılık siyasetini gündeme getirir ve ahbap çavuş ilişkilerini geliştirir. Bunun bir başka yansıması ise, “kol kırılır yen içinde kalır” mantığıdır.

Bunlara, siyasi ve teorik seviyenin geri olması, fikrini söylese yanlış anlaşılacağı ya da üstten kötü gözle bakılacağı vb. korkusu da eklenmelidir. Böyle bir korku her zaman, parti içinde üst organların bunu açıktan ifade etmesinden, o yönlü açık davranmasından kaynaklanamaz. Tavrı ve davranışların

insanlar üzerinde yapabileceği olumsuz bir etki sonucu da olabilir.

Tüm bunlar parti içi demokrasinin gelişmesini ve proleter bir yaşamın uygulanmasını engelleyen veya aksatan faktörlerdir. İşte bu tür anlayış ve eğilimlerle mücadele edilmeden, parti içi demokrasinin gelişmesini ve parti içi proleter yaşamın tam olarak yerleşmesini sağlamak mümkün değildir.

Parti içinde bu tür anlayış ve eğilimlerin gelişmesi ve yaşam bulmasının nedenleri nelerdir?

Birincisi, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının sağlıklı işletilememesi, altla üst organlar veya sorumlularla organ üyeleri arasında sağlıklı ve yoldaşça ilişkilerin kurulamamasıdır.

Eğer parti içinde eleştiri-özeleştiri mekanizması iyi ve sağlıklı işletilir, üye ve kadrolar başta olmak üzere, partiyle parti ilişkileri arasında, sıcak ve uyumlu ilişkiler kurulursa, işte o zaman, bu ve benzeri sorunlar ortadan kalkacaktır.

İkincisi, parti içi demokrasinin gelişmesi ve yerleşmesi önünde bir başka engel ise, parti üye ve kadrolarının ve tabi ki, parti tabanının kültürel seviyesidir.

Türkiye Devrimci Hareketi içinde devrimci örgüt ve partiler, genelde köylü ve küçük burjuva tabana oturmuştur ve oralardan gelen üyelere sahiptir. Toplumumuzun kültür seviyesi geri, demokrasi bilinci ve alışkanlığı ise çok zayıftır.

Doğal olarak toplumda var olan bu durum, parti ve örgütlerin üyelerine de yansımakta, parti içinde varlığını en azından bir süre daha devam ettirmektedir.

Bu objektif durum, parti bilindeki ve ruhundaki eksiklik ve

demokrasi kültürünün gelişmemiş olmasıyla birleşince, çarpık bir durum ortaya çıkarmakta ve o çarpıklık örgütlerin içinde sık sık yaşanmaktadır. Bu bazen aşırı demokrasi eğilimi olarak ortaya çıkmakta, bazen de sekterizm olarak kendisini göstermektedir.

Parti üye ve kadrolarının yeterli kültür birikimine, siyasi ve teorik seviyeye sahip olamayışı, parti içinde yanlış anlayış ve eğilimlerin gelişmesine, disiplinin ihlal edilmesine ve parti görüşlerinden sık sık sapmaların meydana gelmesine neden oluyor. Proleter olmayan sosyal köken (parti içinde yeterli dönüşümün sağlanmadığı koşullarda), geri bilinç ve kültür seviyesi, demokrasi bilincinin yetersiz oluşuyla da birleşince, parti ve örgütler açısından hiç de hoş olmayan, onları sürekli uğraştıran olumsuz sonuçlar ortaya çıkıyor.

Parti yaşamının **istikrarlı** bir çizgide devam emesi de çok önemlidir. Bu anlamda, yaşamın demokratik bir temele oturması, ideolojik ve siyasi boyutlara bürünerek sürmesi gerekir. İstikrarlı bir parti yaşamı, canlı mı, donuk mu, bireysel ya da kolektif mi olduğuna da bakmak gerekir. Yaşamın istikrarlı bir çizgide sürmesi ve gelişmesinden önce, bunun, canlı, kolektif ve ihtilalci bir temelde sürmesi, çok daha önemlidir.

Parti örgütlerinin iç yaşantıları aktif ve militan olmalıdır. Uyuşuk ve bürokratik bir yaşam, partiyi hantallaştırır ve kitlelerden kopartır.

Parti içi yaşamın canlılığı, parti içinde ideolojik-siyasi mücadelenin verilmesinde, yanlışların ve eksiklerin bulunup ortaya çıkarılmasında ve bunların giderilmesi

için verilecek mücadele ve çabada yatmaktadır.

“Parti örgütlerinin iç yaşantıları canlandırılmadan, bütün komünistlerin, parti çizgisinin yerine getirilmesi ve uygulanması mücadelesinde, inisiyatifli ve aktif bir biçimde katılmaları olmadan, partinin yönetici rolünün artması ve onun durmaksızın devrimcileşmesi gerçekleştirilemez.” (69)

Demek ki, **partinin yönetici rolünün artırılmasının ve devrimcileştirilmesinin yöntemlerinden birisi, parti içi yaşamın canlandırılması ve pekiştirilmesidir.**

Peki parti içi yaşam nasıl canlanır?

Her şeyden önce parti içi yaşam, parti içi demokrasi ortamlarında ve onun eksiksiz uygulanmasıyla canlı hale getirilebilir. O halde şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; parti içi yaşamın **sınırı, boyutu ve niteliği** parti içi demokrasiyle direkt ilgilidir.

Parti içi yaşamın, canlı ve proleter bir temelde gelişmesi ve pekişmesi için, parti içi demokrasi ortamının yanında, üye ve kadrolara da önemli görev ve sorumluluklar düşüyor. Nihayetinde parti içi demokrasiyi benimseyen, onu uygulayan ve geliştiren, yine üye ve kadrolardır. Nasıl ki, karar alındıktan sonra, kadrolar belirleyici bir konuma geliyorsa, parti yaşamının ilke ve kuralları belirlenip irade tarafından onaylandıktan sonra da, yine, üye ve kadrolar, belirleyici bir konuma sahip olmaktadır.

Burada bir kez daha kadroların önemi ve gerekliliği kendisini gösteriyor.

Devam edecek

Devrim ve sosyalizm bir gereksinimdir-3

Marks, bir yandan Hegel sisteminde varolan temel yanlışı, öte yandan Feuerbach materyalizmi de dahil tüm eski materyalizmin kaba ve anti-diyalektik yanlarını ayıklayıp bu tabana yaslanarak kendi sistemini kurdu: diyalektik ve tarihsel materyalizm. Bilinçli diyalektiği Hegel idealizminden kurtarıp doğanın materyalist anlayışına uygulayan, devrimci pratik eylemden uzak kaba materyalizmi de diyalektiksiz yöntemden kurtarıp materyalist tarih anlayışı temelinde oturtan tek öğretisi Marksist felsefi öğretisi olmuştur.

2) KLASİK ALMAN FELSEFESİ

Marksizmin üç oluşturucu öğesinden ilki daha önce incelediğimiz Fransız Sosyalizmi idi, ikincisi ise, klasik Alman Felsefesidir. Marksizmin bu ikinci kaynağı, bu ikinci ideolojik ön koşulu, **Kant**'la ayağa doğrulur. **Fichte** ve **Schelling** halkalarıyla devam eden ve en nihayet başlı başına bir imparatorluk olan ve gelişmesi içinde **Feuerbach**'ın insancıl materyalizmine yol açan **Hegel** felsefesiyle gelişmesinin doruk noktasına varan Klasik Alman Felsefesidir. Marks'ın felsefi görüşlerinin şekillenmesine kaynaklık eden de Klasik Alman Felsefesidir; bu felsefenin gerçek mirası Hegelci felsefedir.

18. yüzyıl Fransız materyalistlerinin ataları İngilizlerdir. Modern materyalizmin ana yurdu ise, **Bacon**, **Hobbes**, **Locke** gibi İngiliz materyalizminin gerçek temsilcileri örneğinde

tanıtıldığı gibi, 17. yüzyıldan beri İngiltere'dir. Bu materyalizm nasıl ki, 18. yüzyılda Locke'nin iletken teli ile Fransa'ya geçip orada materyalizmin bir başka türü olan Kartezyanizm'in bir biçimi ile kaynaşıp ete kana bürünerek dirileşip Fransız materyalizmi toprağın dan Fransız devrimci öğretilerini ve bu arada Fransız sosyalizminin ve komünizminin; oradan da Marks'ın modern bilimsel sosyalizminin temel konaklarından biri olarak işlev gördüyse, aynı yüzyılda ve sonraları Almanya'da Kant halkasıyla ortaya çıkan ve Hegel'le ulaşması gereken en uç noktaya tırmanan Klasik Alman Felsefesi de bilimsel sosyalizmin ortaya çıktığı ikinci büyük kaynak olarak işlev gördü.

Marks ve Engels'in de başlangıçta genç-Hegelcilerden olduğu düşünülürse, bu Hegelci felsefe okulunun Marks'ın felsefi düşüncelerinin şekillenme-

si üzerindeki muazzam etkisi kolaylıkla görülebilir. Ama biri daha var ki o da Ludwig Feuerbach'tır.

Marks, Hegel'in öğrencisi ve Feuerbach'ın da izleyicisiydi. Marks'ın felsefi görüşlerinin şekillenmesinde biri Hegel'e, öteki Feuerbach'a uzanan iki ayak olduğu rahatlıkla görülebilir. İlkiyle başlayalım.

Hegelci felsefenin asıl dirildiği gürbüzleştiği alan hiç şüphesiz ki onun diyalektikidir. Hegel'in diyalektik, düşünmenin en yüksek biçimi olarak ele alması, onun felsefesinin parlaklığına eşsiz bir kanıttır.

Descartes ve **Leibniz** gibi 17. yüzyıl filozoflarının büyükçe bir bölümü doğa sorunlarıyla ilgileniyorlar ve dolayısıyla tüm doğa sorunlarını çözecek "**evrensel bilim**" arayışı içindeydiler; oysa Hegel tüm aklın sorunlarına yaklaşabilen "**evrensel bir yöntem**" aramakla meşguldü. Onun peşinden koştuğu şey, akıl dünyasına tarihsel gelişmesi içinde yaklaşabilen anahtar olarak genel bir yöntemdi. Ve Hegel bu yöntemi buldu da. Bu diyalektikti.

Gerçi ansiklopedik zekaya sahip Aristoteles gibi eski Yunan filozofları da diyalektik alanında pek çok parlak düşünceler öne sürmüş ve düşüncenin en parlak biçimlerinin genel tablosunu, Heraklitos gibi filozoflar da Feuerbach'ınki de dahil me-

Hegel

kanik materyalistlerden çok önceleri "**İlkel, bönce ama aslında doğru olan**" dünya anlayışını ortaya koymuşlardı. Engels'in sözlerini yineleyerek söyleyecek olursak, eski Yunan filozoflarının hepsi, doğal diyalektikçiler olarak doğmuşlardı ve onların en geniş bilgisi olan da Aristoteles idi

Aristoteles, düşüncenin en önemli biçimlerini çözümlenmişti. Hiçbir şey olduğu gibi ve olduğu yerde kalımlı duramaz; her şeyin sonsuz ilişkiler ağı içinde, durmadan hareket, değişim ve dönüşüm içinde olduğunu Heraklitos şu parlak yargısıyla dile getirmişti: "**Her şey vardır ve yoktur, çünkü her şey akıcıdır, durmadan değişmektedir, durmadan var ve yok olmaktadır.**"

Ne var ki eski Yunan felsefesinin parlak sezgiyle ortaya koyduğu bu tablo, görünüşlerin genel tablosunu sunmasına karşın, bu tabloyu şekillendiren ayrıntıları vermede yetersiz kalıyordu. Bu ayrıntıları vermede yetersiz kalması da normaldi, zira, gerçek doğa bilimi ancak 15. yüzyılın ikinci yarısında başlamıştı ve eski Yunan filozoflarının şeyleri doğal ve tarihsel bağlantılarından kopararak her birini kendi özel doğası, özel nedenleri ve etkileri içinde ayrı ayrı incelemek için bilimin çeşitli dallarındaki fena haldeki darlık bu gelişmenin önündeki kabul edilebilir haklı engellerdi.

Ama gene de Yunan filozofları için doğanın aslında kaostan çıkmış, gelişmiş ve yaşama ulaşmış bir şey olarak ele alınıp yorumlanması Yunanlıların muazzam bir sezgi gücüyüdü. Nedir ki bu anlayış yerini sonraları tanrı bilimin ağı içine hapseden cüce bir anlayışa bıraktı. Bu yeni anlayışa göre, doğa mutlak değişmezlik halindeydi. Sonraları ise, ancak **Copernicus**'la bu anlayış kapı dışarı edilebildi. Ve tabii **Newton**'la bu döneme kesin bir son verildi. Bu anlayışa göre ise doğa belli bir amaca göre düzenlenmişti; böylece de doğabiliminin bağımsızlığı ilkesi ege-men hale gelmiş oluyordu.

Kant ile yepyeni bir dönemeç ortaya çıktı: Dünya ve güneş sistemi zaman içinde varlaşan bir şey olarak ortaya çıkmış-

tır. Bu aynı zamanda bu dünyanın önünde sonunda yok olacağı düşüncesinin doğabilimine sokulmasıydı; ve müthiş bir ilerlemeydi. Ve aynı zamanda eski Yunan felsefesine de bir dönüşü ifade ediyordu. Nedir ki eski Yunanlılar dünyayı parçalarına ayırarak inceleme olanağından yoksundu, çünkü ulaşılan gelişme düzeyi ile bağlantılı bir şeydi bu.

Hegelci diyalektik, evrim sürecinin en derin, en geniş ve en zengin kavranışıydı. Daha önce hiç kimsenin tek başına başaramadığı işi başarmıştı Hegel. Hegel’de bütün alem ilk kez doğal, zihinsel ve tarihsel olarak bütünlüklü bir süreç ekseninde ele alınmıştı. Doğal, tarihsel ve zihinsel tüm alem ilk kez Hegel’de sürekli bir hareket, değişim, dönüşüm ve gelişim içindeki bir süreç olarak açıklanıyordu. Bu tarz bir yöntem, şeylerde ve süreçlerdeki gelişmeyi iç bütünlüğü içinde izleme olanağı sağlıyordu. Böylece dünya tarihi, bu arada insanlık tarihi dünyanın ve insanoğlunun evrimleşmesinin tarihiydi. Tarihi, bir zincirin halkaları olarak ele alan ve böylece tarihte iç bir bağlantı ve bir iç gelişme sürecini ilk kez açıklayan da Hegel olmuştur. Bu yöntemin bulunmasından sonra şeylerde, süreçlerde, fenomenlerdeki gelişme iç bütünlüğü içinde ele alınmaya başlandı.

Hegelci düşünce tarzının temelini oluşturan şey, onun tarihsel anlamıydı. Biçim açısından tamamen soyut ve idealistçe de olsa, Hegelci düşünce tarzı dünya tarihinin gelişmesiyle örtüşüyordu. Dolayısıyla, onun düşün-

cesinin ekseni dünya tarihi olmuştur; ve her yerde izlenen yöntem tarihsel kulvarda ve onunla paralel ve onunla ilişki içinde ele alınır.

Engels’in çok açık yorumu ile insan düşüncesinin ve insan eyleminin bütün sonuçlarının son ve kesin olma niteliğine artık kesin olarak son vermesi Hegel felsefesinin asıl anlamı ve devrimci niteliğiydi. Ne var ki onun öğretisinin bu devrimci yanını onun tutucu olan yanının altında ezilip kalmıştı.

Hegel, tarihi, metafiziklikten kurtararak diyalektikleştirmişti; ama onun tarih anlayışı da özünde idealistti. Diyalektik onda yeryüzünden gökyüzüne çıkacağına, tam tersine gökyüzünden yeryüzüne iniyordu. Onda sorun ortaya konmuştu ama baş aşağı, idealistçe. Hegel’in yöntemi mevcut haliyle kullanılamazdı; yöntemi özü açısından idealistti. Beyindeki düşünceleri gerçek süreçlerin bir yansıması olarak ele alacağına, onları, yani gerçek süreç ve şeyleri ve onların evrimini alem varolmadan, öncesizlikten beri herhangi bir yerde varolan “Fikir”in gerçekleşmiş resimleri olarak ele alıyordu.

Hegel’de gerçek dünya, “Fikir”in dışsal ya da görüngüsel biçimiydi. Bu “Fikir” onda gerçek dünyanın da mimarıydı. Bu gelişme yolu, bu Hegelci sistem, süreçlerin ve şeylerin bağlantısını tersine çeviriyor, dolayısıyla baş aşağı ediyordu. Hegel’de şeylerin ve süreçlerin iç bütünlüğünü bulup ortaya çıkarmak ve bunları düzene sokma görevi

zihne verilmiş oluyordu. Böylece Hegel sistemi mistisizmle bozulmuş oluyordu.

Ancak, onun diyalektiğinin mistisizmle bozulmuş olması, onun diyalektiğin genel işleyiş biçimini zengin bir biçimde, derinliği ve genişliğine ortaya koymuş olduğu gerçeğini asla karrartmaz. İşte bu konuda Marks’ın Kapital’in (1) “Almanca İkinci Baskıya Önsöz”ünde yazdıkları: **“Hegel’in elinde diyalektiğin mistisizmle bozulması, ayrıntılı ve bilinçli bir biçimde diyalektiğin genel işleyiş biçimini, ilk kez onun sunmuş olduğu gerçeğini örtmez.”**

Hegel’e göre şeyler antitezleriyle eyerlenmiştir ve her şey kendi yıkılışının unsurlarını kendi bağrında taşır. Ona göre, kavramlar, şeyler kendi birliklerini kendi çelişkilerinde bulurlar. Yani birliklerini, karşıtların birliğinde, özdeşliğinde bulurlar. Bu demektir ki Hegelci diyalektik, tarih içindeki toplumu, şeyleri ve süreçleri akışkan bir hare-

Marks’ın yaptığı şey, Hegel felsefesinin devrimci yanını alıp, bu felsefenin tutarlıca uygulamasını sağlamada frenleyici engel olan idealist şaldan bu felsefeyi arındırmaktı. Bu da ancak materyalist görüşle mümkündür ve de Hegelci diyalektik yöntemden yola çıkılarak yapılabilirdi.

ket içinde inceler. Hegel’de kavramlar, şeyler ve süreçler sonsuz bir karşılıklı ilişki ve çelişkiler yumağı içinde ele alınır ve her şey karşıtıyla birlikte, antiteziyle ilişkisi içinde sürekli bir hareket, değişim ve oluşum içinde ele alınır. Hegelci felsefede şey ve süreçlerin kalımlı, mutlak ve kesin olma durumu son bulur ve dolayısıyla hiçbir şey mutlak ve kutsal sayılmaz. Bu felsefenin devrimci yanı, insan düşüncesi ve eyleminin sonuçlarının kalımlılığına son vermesidir.

Klasik Alman Felsefesinin doruğu sayılan Hegelci felsefenin devrimci yanına karşın, Hegel’de diyalektik baş aşağı duruyordu. “Onun mistik kabuk içerisindeki akla uygun olan özüne ulaşmak istiyorsanız, onu ayakları üzerine oturtmalısınız” diyor Marks. Bu oturtma işini de, mistik kabuk içindeki özü de bulan Marks oldu. Hegel’in felsefesini mistik kabuğundan soyarak materyalist temele oturtarak geliştiren de Marks oldu. Bu konudaki Marks’ın rolünü bakın Engels nasıl açıklıyor. Dinleyelim:

“Hegel’in mantığından onun bu alandaki gerçek buluşlarını içinde saklayan çekirdeği çıkarma ve idealist örtülerinden arındırarak, diyalektik yöntemi, düşünce gelişmesinin biricik doğru şekli olabileceğini saf biçiminde ortaya çıkarmak işini başarabilecek tek adam Marks idi.”

Marks ve Engels ana dek felsefi düşüncenin en ileri, en gelişkin biçimini temsil eden Hegel felsefesini ve onun diyalektiğini

hem benimsediler hem de eleştirdiler. Devrimci olan yanını aldılar, tutucu olan yanını-idealist attılar.

Bunun içindir ki, Marks, **“Benim diyalektik yöntemim, Hegelci yöntemden yalnızca farklı değil, onun tam karşıtıdır da. Hegel için insan beyninin yaşam süreci, yani düşünme süreci-Hegel bunu “Fikir” (“idea”) adı altında bağımsız bir özneye dönüştürür-gerçek dünyanın yaratıcısı ve mimarı olup, gerçek dünya, yalnızca “Fikir”in dışsal ve görüngüsel (Phenomenal) biçimidir. Benim için ise tersine, Fikir, maddi dünyanın insan aklında yansımından ve düşünce biçimlerine dönüşmesinden başka bir şey değildir”** der.

Hegel sorunu ortaya koymuştu, ancak onun tarzı idealistti ve üstelik madde olarak sorunu ortaya koymuştu. Bu haliyle He-

gelci sistem sorunu çözmekten uzaktı. Elbette ki onun çığır açan başarısı Engels’in sözlerini yineleyecek olursak, sorunu ortaya koymasıydı-ama çözemedi. İşte Marks’ın görüldüğü yer burasıdır. Çözumsuz kalan sorunu çözmesidir. Nasıl mı?

Hegel felsefesinin devrimci olan yanını kuşatan, onun üzerine çökerek nefes almasını engelleyen mistik örtüyü kaldırarak ve devrimci diyalektiğe materyalist temel sağlayarak.

Demek ki Marks’ın yaptığı şey, Hegel felsefesinin devrimci yanını alıp, bu felsefenin tutarlıca uygulamasını sağlamada frenleyici engel olan idealist şaldan bu felsefeyi arındırmaktı. Bu da ancak materyalist görüşle mümkündü ve de Hegelci diyalektik yöntemden yola çıkılarak yapılabildi. Zaten felsefenin devrimci olan yanı da onun diyalektik yanındı. Marks, Hegelci diyalektik yönetime materyalist temeli

sağlarken, izleyicisi olduğu Feuerbach'tan, onun materyalizminden yararlandı.

Marks'ın felsefi görüşlerinin şekillenmesindeki ikinci ayak da Feuerbach materyalizmidir. Marks, Hegelci diyalektik yöntemin tutarlıca uygulanmasını engelleyen idealist kabuğu soyup atarken, kendi felsefesine materyalist bir yön vermede Hegel idealizminden tam bir kopuşu sağlayan Feuerbach materyalizminden de etkilenmiş ve onu sürdürerek geliştirmiştir. Neydi bu ikinci ayak ve neydi Feuerbach materyalizmi?

Marks, Hegel'in öğrencisiydi ve aynı zamanda Feuerbach'ın da izleyicisi. Hegel felsefesinin devrimci yanını benimsemişti ama Hegel diyalektiği materyalist temelden yoksundu ve bu haliyle uygulanamazdı. Marks ve Engels'ten önce yeterince tutarlı olmasa da, insancılıkla örtüşen materyalizm kulvarında da olsa, ilk kez Hegelci felsefeyi bütünüyle paramparça ederek bir yana bırakan kişi Feuerbach oldu. Bir yandan Hegel'in felsefesindeki devrimci yanını alıp geliştiren Marks, öte yandan, Ludwig

Marks, Hegel'in öğrencisiydi ve aynı zamanda Feuerbach'ın da izleyicisi. Hegel felsefesinin devrimci yanını benimsemişti ama Hegel diyalektiği materyalist temelden yoksundu ve bu haliyle uygulanamazdı.

Feuerbach'ın Hegel sistemini parçalayan öğretisinin dar yanlarını aşarak benimsedi ve böylece kendi felsefesine materyalist bir temel sağladı.

Hegel sisteminde doğa "mutlak Fikir"ın yabancılaşmasıydı; "Fikir" başat olandı doğaysa ondan türeyen bir öge idi. Feuerbach bu Hegelci felsefi anlayışı, Hegel'in bu idealist sistemini darmadağın etti. Hegelci idealizmin başat olduğu bir dönemde Feuerbach'ın "**Hıristiyanlığın Özü**" adlı kitabı çıkınca Hegelci büyü bozuldu; onun sistemi parçalandı ve bir yana bırakıldı. Zamanında çokça gürültü koparan ve her yanı kasıp kavuran bu kitabın bıraktığı etkiyi anlayabilmek için o dönemi yaşamış olan Engels'e bir kulak verelim.

"Bu kitap hakkında bir fikir edinmek için, onun özgür kılıcı etkisini bizzat yaşamış olmak gerekir. Coşku herkesi sardı: Biz hepimiz, birdenbire "foyerbahçı" olduk. Kutsal Aile'yi okurken, Marks'ın yeni görüş tarzını nasıl bir coşkuyla selamladığı ve-bütün eleştirci kayıtlarına karşın-ondan ne derecede etkilendiği görülebilir."

Peki neydi bu coşkuyu sağlayan şey? Şu idi; Hegel şeyleri ve süreçleri, doğa ve tarihi mutlak fikrin yabancılaşması olarak ele alırken, Feuerbach doğayı tek gerçeklik olarak görüyor ve dolayısıyla tanrıbilimini doğadan kapı dışarı eden şu önermeyi ileri sürüyordu: Doğa her türlü felsefeden bağımsız olarak vardır, doğa, biz insanların, kendimiz

de doğanın ürünü olan bizlerin, üzerinde büyüdüğümüz temelidir; doğanın ve insanların dışında hiçbir şey yoktur ve bizim dinsel imgelemimizin yarattığı üstün varlıklar bizim kendi öz varlığımızın hayali, yansısındırlar ancak.

Büyü bozulmuştu! Feuerbachçı materyalizmin dalgakıranlarına takılan Hegelci sistem paramparça olmuştu. Feuerbachçı materyalizm de bu haliyle dar, eksik ve sınırlıydı. Daha üstün bir noktaya dek geliştirilmesi gerekti. Dardı, eksikti ve sınırlıydı; çünkü, bu materyalizm de dahil geçmiş kaba materyalizmin temel eksikliği:

- diyalektik olmayışı,
- tarihsel olmayışı,
- mekanik oluşu,
- dünyayı değiştirme değil, yorumlamakla meşgul olması,
- ve de biyoloji ve kimyadaki son gelişmeleri hesaba katmamasıydı.

Bu son noktanın üzerinde biraz durmak gerekir Feuerbachçı materyalizm doğa bilimlerindeki son gelişmeleri bir kenara koymuştu, Oysa doğa bilimlerindeki her gelişme materyalizmin daha da doğrulanması için muazzam bir kanıtlar yumağı sağlar. 18.yy'daki Feuerbach'ınki de dahil tüm mekanik materyalizmin en zayıf yanı, bu gelişmeyi hesaba katmamasıydı. Engels'in sözleriyle, "**doğal süreçlerin ardarda zincirlenişine değin bilgimizi dev adımlarla ileri götürmüş olan, özellikle üç büyük buluştur."**

Nedir bunlar?

Birincisi, hücrenin bulun-

şu-organik varlıkların, tüm canlıların çoğalma ve farklılaşma yoluyla geliştikleri birim olarak hücrenin keşfi.

İkincisi, enerjinin dönüşümünün bulunuşu-doğadaki ısı, ışınım, elektriğin, potansiyel enerjinin vb. nin hepsinin birinden ötekine geçişin, dönüşümü yasası-

Üçüncüsü, Darwin'in evrimleşme teorisi-bütün organik varlıkların, insanların, hayvanların ve bitkilerin kendilerinin milyonlarca yılı bulan uzunca bir evrim sürecinin ürünleri olduğunun kanıtlanması-

Feuerbach Hegel'le Marks arasında bir köprüydü ve Feuerbach'ın gelişmesi de bir Hegelcinin materyalizme doğru gelişmesiydi. Engels'in sözleriyle hem de belli bir aşamada öncelinin idealist sistemiyle ilişkileri toptan koparmaya doğru götüren bir gelişmedir.

Nedir ki Feuerbach materyalizmi insan sevgisi, din sevgisi vaaz etmekten de geri durmadı ve dolayısıyla onun materyalizmi de Marks'ın ifadesiyle insançılıkla örtüşen materyalizm olmaktan öteye gidemedi ve üstelik Hegel'in üstesinden de bütünüyle gelemeyi; zira bu yukarıda sıraladığımız temel eksikliklerinden dolayı olanaksızdı. Üstelik şunları söyleyen de Feuerbach'ın kendisiydi: "Ben, geride baştan sona materyalizmle aynı görüşteyim, ama ileride değil."

Marks, bir yandan Hegel sisteminde varolan temel yanlışı, öte yandan Feuerbach materyalizmi de dahil tüm eski materyalizmin kaba ve anti-diyalektik

yanlarını ayıklayıp bu tabana yaslanarak kendi sistemini kurdu: diyalektik ve tarihsel materyalizm. Bilinçli diyalektiği Hegel idealizminden kurtarıp doğanın materyalist anlayışına uygulayan, devrimci pratik eylemden uzak kaba materyalizmi de diyalektiksiz yöntemden kurtarıp materyalist tarih anlayışı temeline oturtan tek öğretici Marksist felsefi öğreti olmuştur. Fakat Hegel'in düşünce tarzının temelini oluşturan ve aynı zamanda onu diğer filozoflardan da ayıran dünya tarihi anlayışı, Marks'ın materyalist tarih anlayışının da önkoşulu olmuştur.

Tarihte ilk kez doğa bilgisini insan toplumu bilgisi alanına dek genişleterek felsefi materyalizmi derinleştirip zenginleştiren ilk kişi de Marks olmuştur. Öyle ki Marks'ın bu başarısı yani tarihin materyalist yorumu, ya da başka bir ifade ile tarihsel materyalizm buluşu, sosyalizmin bilim haline gelmesinde artı-değerle birlikte ikinci ayak olmuştur.

Marks, materyalist tarih anlayışı sayesinde kapitalist üretim yönteminin kendisinin tarihsel süreç içinde kaçınılmaz doğuşunun onu nasıl kaçınılmaz çöküşe götüreceğini apaçık göstererek bilimsel düşüncede muazzam bir sıçrama yarattı. Buna göre toplumsal değişmelerin ve devrimlerin temel nedeni üretim ve değişim tarzlarındaki değişmedir.

Marks'ın materyalist tarih anlayışı sayesinde toplum bilimini materyalist eksen bağlamında ve bu temelle uyum halinde yeniden kurmak artık mümkün hale gelebilecekti.

Zira materyalist tarih anlayışı, şu önermeden yola çıkar: insan yaşamını sürdürmeye yarayan araçların üretimi ve üretilen şeylerin değişimi bütün toplumsal yapının temelidir ve toplumun sınıflara bölünmesi üzerine kurulmuş toplumsal tarz da ne üretildiği, nasıl üretildiği ve nasıl değişildiği sorusuna karşılık düşer. Materyalist tarih anlayışının Marksça verilmiş fevkalade bir formülünü doğrudan kendisinden dinleyelim:

"Varlıklarının toplumsal üretiminde, insanlar, aralarında, zorunlu, kendi iradelerine bağlı olmayan belirli ilişkiler kurarlar; bu üretim ilişkileri, onların maddi üretici güçlerinin belirli bir gelişme derecesine tekabül eder. Bu üretim ilişkilerinin tümü, toplumun iktisadi yapısını, belirli toplumsal bilinç şekillerine tekabül eden bir hukuki ve siyasal üstyapının üzerinde yükseldiği somut temeli oluşturur. Maddi hayatın üretim tarzı, ge-

nel olarak toplumsal, siyasal ve entelektüel hayat sürecini koşullandırır. İnsanların varlığını belirleyen şey, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen, toplumsal varlıklardır.

Gelişmelerinin belli bir aşamasında, toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkilerine ya da, bunların hukuki ifadesinden başka bir şey olmayan, mülkiyete ters düşürler. Üretici güçlerin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelirler. O zaman bir toplumsal devrim çağı başlar. İktisadi temeldeki değişme, kocaman üstyapıyı, büyük ya da az bir hızla altüst eder.

Bu gibi altüst oluşların incelenmesinde, daima, iktisadi üretim koşullarının maddi altüst oluşu ile-ki, bu, bilimsel bakımdan kesin olarak saptanabilir-hukuki, siyasal, dini, artistik ya da felsefi biçimleri, kısaca, insanların bu çatışmaların bilincine vardıkları ve onu sonuna kadar götürdükleri ideolojik şekilleri ayırt etmek gerekir.

Nasıl ki, bir kimsenin hakkında, kendisi için taşıdığı fikre dayanılarak bir hüküm verilmezse, böyle bir altüst oluş dönemi hakkında da, bu dönemin kendi kendini değerlendirmesi göz önünde tutularak, bir hükme varılamaz; tam tersine, bu değerlendirmeleri maddi hayatın çelişkileriyle, toplumsal üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çatışmayla açıklamak gerekir.”

Tarihin materyalist yorumu, Marks'ın bu alandaki bu devrimi sayesinde daha önce tarihsel sü-

reçteki keyfilik ve öznellik bir yana bırakılarak, tarihteki bütün fikir ve eylemlerin toplumsal yaşam sürecindeki maddi üretim güçleri koşulundan çıkıp geldiği ve bu temelce belirlendiği ortaya konmuş oldu.

Ve böylece, Marks öncesi yılların eylemini kucaklamayan teoriler artık yığınların eylemini kucaklamaya başladı ve materyalizm ilk kez de olsa artık, toplumsal yaşam koşulları ve bu koşullardaki gelişme ve değişmele-

***Marksizmin
felsefi temeli olarak
felsefi materyalizm,
emeğin köleleştirilmesine dayalı
düzenleri
altetmede proletaryanın biricik kurtuluş silahı olarak
paha biçilmez
önemdedir.***

ri önermesini esas almaya başladı.

Böylece dünya tarihinin bilimsel araştırılması yolu da, toplum biliminin gerçek analizi kulvarı da açılmış oluyordu. Ve bu yolla daha önce toplumsal ilişkiler sistemine egemen olan yasaları incelemeyen tam bir seçmecilikle şu ya da bu sürecin şu ya da bu yanını gelişigüzel ele alan teori, yerini bu gelişmelere hükmeden nesnel yasalar eşliğindeki yeni tarihsel materyalizm teorisine bırakıyordu.

Dünya tarihi anlayışındaki bu Marksist anlayış çizgisi sayesinde

de o ana dek olan tüm bir tarihin son tahlilde bir sınıf savaşımını tarihi olduğu da bilimsel olarak tanıtılmış oluyordu.

Engels soruyordu, peki di-yordu bu sınıflar nasıl doğuyor ve varlıklarını nasıl sürdürüyorlardı? İşte yanıtı: “Her zaman toplumun belli bir anda yaşamı için zorunlu olan şeyleri içlerinde ürettiği ve değişime soktuğu maddi, elle tutulur koşullar gereğince.”

Marksizmin felsefi temeli olarak felsefi materyalizm, emeğin köleleştirilmesine dayalı düzenleri altetmede proletaryanın biricik kurtuluş silahı olarak paha biçilmez önemdedir. Marks ne 18. yy. materyalizmi ve ne de Hegel’le doruğuna varan klasik Alaman Felsefesinin başarılarıyla yetindi. Görüldüğü gibi, felsefeyi daha yukarıya, daha üstün bir noktaya dek taşıdı. Onu hem varolan materyalizm ve hem de hegelci felsefenin devrimci yanının parlaklığıyla zenginleştirerek geliştirdi.

Bu zenginleştirmede en kayda değer yan hiç şüphesiz ki “en tam, en derin ve en kapsamlı biçimde, sürekli gelişen maddeyi yansıtan insan bilgisinin göreceği teorisi, evrim teorisi” olarak diyalektiktir.

Elbette ki yalnızca bu da değil; O, 18. yy. materyalizmi tabanına yaslanarak ve bu tabanı derinleştirerek üst bir düzeye sıçratıp geliştirerek felsefi materyalizme de parlak katkıda bulunmuştur. Bilinci belirleyen varlıksa, toplumsal bilinci belirleyen de toplumsal varlıktır.

Devam edecek

“Lal Salam Comrades”-4

Dünyanın fırtına merkezleri, devrimin merkezidir. Türkiye, Nepal, Hindistan, Filipinler, Peru; beş parlak yıldızdır. Bu ülkelerde, MLM partiler önderliğinde verilen halk savaşları sadece kendi ülke egemen sınıflarına değil, aynı şekilde emperyalist güçlere de darbe vurarak, yiğit bir mücadele yürütmektedirler. Bu komünist güçlerin birliği tarihseldir, önemlidir.

Hindistan devriminin başarısı çok büyük tarihsel öneme sahiptir. Bu, sadece bu ülkenin büyük ve çok kalabalık oluşundan değil, aksine Güney Asya üzerinde büyük ağırlığının bulunmasındandır. Nepal komünist hareketinin Hindistan’daki mücadeleye, yani bizim kavgamıza etkisi oluyor. Görevimiz bunu daha da büyütmeştir.

Komünümüz, özgür yaşamın dorukta filizlendiği yerde;

Daha önce de belirttiğim gibi, komün (kamp) yeri tek cümle ile görülmeye değer harikulade bir yer. Komünümüz, etrafı yüksek ve büyük çapta ormanlı dağlar ile çevrili büyükçe bir vadinin ortasında, sık ormanlı birkaç tepenin üzerinde yer alıyor. Bu kocaman vadi, çevresindeki dağlar ve de ötesi tamamen kardeş partinin denetiminde. Yukarıda mavilik aşağıda yeşillik. Özgür bir yaşamın filizlenip boy verdiği kıvılcık siyasi üs.

Sabahları 5.30’da kalkıyoruz. Tuvalet, diş fırçalama, yüz yıkama... vb ihtiyaçların tümü yarım saat içinde bitiyor. Saat 6:00 ile 6:30 arası spor var. Delegelerin sporu gerillalara göre daha hafif. Koşu ve kültür fizik ağırlıklı. Saat 6:30 – 7:00 arası grup komutanı önderliğinde geceyi değerlendirme toplantısı. Her gün spordan hemen sonra yapılan bu top-

lantıda (herkes tam teçhizatlı) komutan, hem komün hakkında rapor alıyor hem de varolan yeni gelişmeleri aktarıyor.

Daha sonra alt komutanlardan (örneğin bizim grup 60 kişiden oluşuyor. Bu büyük grup kendi içinde 6 küçük, 10’ar kişilik alt gruplara ayrılıyor. Her alt grubun bir komutanı var. Her sabah toplantı için dizilirken sıranın en önünde komutanlar yer alıyor) gecenin nasıl geçtiği, akşam olup-bitenler, varsa sorunlar, ihtiyaçlar, hasta ve yaralılar hakkında... rapor alıyor.

Tüm alt komutanlardan alınan rapordan sonra grubun genel komutanı sorunların, ihtiyaçların ne zaman, nerede, kiminle nasıl çözüleceğini anlatıyor. Ayrıca komün örgütlenme komitesinin bir açıklaması, talimat veya raporu varsa onu bildiriyor. Sonra kahvaltı yapmak üzere toplantı dağılıyor.

Komün kalabalık olduğundan kahvaltı yaklaşık bir saat sürüyor. Menü her zaman ol-

Hindistanlı Maoist gerillalar

duğu gibi pirinç (kuru veya su-
da kaynatılmış olarak) ve sütlü
çay. Komünde en büyük soru-
numuz içme suyu. Kaynatılma-
dan suyu içmek kesinlikle ya-
sak. Sürekli olarak büyük ka-
zanlarda su kaynatılıp üç bü-
yük varile dolduruluyor. Nor-
malde su soğuduktan sonra
içilmesi lazım. Ancak havanın
çok sıcak olması nedeniyle su
ihtiyacı çok daha fazla oluyor.
Bu nedenle kimse suyun soğu-
masını beklemeden içiyor. Çay
içer gibi, su içiyoruz.

Komünde her şey en ince
detayına kadar düşünülüp plan-
lanmış. Her şey belirlenen ku-
rallar çerçevesinde yürütülü-
yor. Herkes neyi, ne zaman, na-
sıl ve kiminle yapacağını iyi bi-
liyor. En ufak bir görev ve yet-
ki karmaşası yok. Herkes bü-
yük bir sorumluluk bilinciyle
arı gibi çalışıyor. Kongrenin ta-
rihsel önemi çok iyi kavranmış.
Kardeş partilerin (biz ve Ne-
pal) bu tarihi oturuma katılma-
ları, yoldaşları bu böylesi an-

lamlı ve önemli dönemde yal-
nız bırakmamaları morallerini
daha da yükseltmiş.

Komünde ilk merkezi toplantı;

Kahvaltıyı bitirdikten sonra
korumalarımız bize, giymemiz
için askeri elbise getiriyorlar.
Merkezi toplantı yemekhane-
nin (büyükçe bir alanı var) ol-
duğu yerde yapılacak. Ünifor-
malarımızı giydikten sonra top-
lantı yerine gidiyoruz. Yaklaşık
200 kişi büyük bir daire etrafın-
da dizilmiş. Görevli olanlar dı-
şında (bunlar komünün dış gü-
venliğinden sorumlu olanlar,
sayıları sanırım 50 ile 70 ara-
sındadır) herkes burada.

Konuşmaların yapılacağı
yerin en önünde PGA (Halk
Gerilla Ordusu) genel komuta-
nı ve MK üyesi yoldaş Basav
var. Hemen yanında genel sek-
reter yoldaş Ganapaty, ben,
NKP(Maoist)'in temsilcisi ve
Prasad yoldaş bulunuyor. Biz-
den sonra diğer MK üyeleri sı-

ralanıyor. Daha sonra eyaletle-
re göre sıralar geliyor.

Bazı eyaletlerin (A. Pradeş,
Dandakaranya, Kuzey Telan-
gana gibi) hem gerillaları hem
komutanları (bu savaşçıların
çoğu bu bölgeye transfer edil-
miş), hem de kongre delegeleri
var; bazı eyaletlerin (Bihar ve
Andra-Orissa Sınırı Eyalet Ko-
mitesi gibi) komutanıyla birlikte
8-10 kişilik bir gerilla grubu
ve kongre delegeleri var; diğer
eyaletlerin ise sadece bir veya
birkaç kişilik kongre delegeleri
var.

Konuşmaları organize eden,
sunuculuk yapan yoldaş altı dil
biliyor. Her şeyi dört dilde ak-
tarıyor. Oldukça zeki ve çok
yönlü yetenekli biri. İlk önce
sözü PGA genel komutanına
veriyor. Genel komutan kısa
konuşmasında bu toplantının
amacını belirttiikten sonra, ge-
nel komutanlık adına kardeş
parti temsilcilerini, delegeleri
ve PGA'yı selamlıyor. Komün-
de düzenli olarak kongre dele-

geleriyle birlikte 150 gerillanın kalacağını, diğerlerinin ise komün dışında görev alacaklarını bildiriyor.

Sonra söz genel sekreter Ganapaty'ye veriliyor. O da, başta kardeş parti temsilcilerini, akabinde delege ve PGA'yı selamlıyor, günün önemini anlatıyor. Ardından sırasıyla ben ve Nepalli yoldaş konuşuyoruz. Bizler de HKP(ML)HS'nı, Merkez Komitesini, kongre delegelerini, kadro, üye ve taraftarlarını, PGA'nın komutan ve savaşçıları partilerimiz adına selamlayan kısa bir konuşma yapıyoruz.

Genel komutan her eyalet sekreterini (kongre sonuçlanıncaya kadar her eyalet sekreteri - silahlı mücadelenin yürütüldüğü alanlarda- hem bölgenin siyasi komiseri hem de komutanı statüsünde) yanına çağırarak, kendisini ve beraberindeki grubu tanıtmalarını istiyor. Her sekreter kendisinden başlayarak tüm grup üyelerini, isimleriyle, konum ve görevleriyle birlikte tanıtıyor. Yanısıra bundan sonra kimin nereye ve ne göreve atandığını belirtiyor.

Daha sonra MK'dan başka bir yoldaş söz alarak, komünde yapılan görev dağılımını, oluşturulan komiteleri açıklıyor. Teknik, bilgisayar-yazım, sekreterlik, kültür-sanat, yemekhane, kütüphane, hastahane... 10'un üzerinde komite var. Grup bileşenleri ve grupların konaklama yerleri yeniden belirleniyor. Komite üyeleri tek tek belirlenerek önlerine somut görevler konulduktan sonra toplantı dağılıyor.

Hepimiz belirlenen yeni konaklama alanlarına geçiyoruz.

Yerimiz birbirine yapışık üç büyük Mango ağacının altında. Yatak olarak kullanacağımız yer için korumalarımızla ot biçiyor ve Bambu ağaçlarının dallarını kesip getiriyoruz. Yukarıdan, ağaçtan düşecek yaprak ve çiçeklerine, yağmura ve güneşe karşı naylonları birbirine dikerek üstümüze oldukça büyük bir çatı yapıyoruz.

Kongre bir hafta sonra başlayacak. Bu arada MK toplantısı hala devam ediyor. Daha sonra da, eyalet sekreterleriyle birlikte genişletilmiş MK toplantısı yapılacak. Kardeş parti de eyalet sekreterleri MK üyesi değil. MK üyeleri herhangi bir eyaletin sekreteri değil, onların esas olarak merkezi düzeyde görevleri var. Bu görevler arasında tabii ki bir veya birkaç eyaletin sorumlulukları da bulunuyor.

Ganapaty yoldaş, kongre için hazırlanmış tüm dokümanların birer kopyasını okumamız ve üzerinde çalışma yapmamız için bize veriyor. Yoldaşa, kongre öncesi ve kongre süresince gündeme ilişkin görüşlerimizi nasıl ifade edeceğimizi soruyorum. Bir yanlışa düşmemek ve kardeş partinin içişlerine karışma gibi bir olayın yaşanmaması bakımından bu yöntemin açığa çıkarılmasında fayda görüyorum.

Yoldaş diğer MK üyeleriyle konuştuktan sonra bize, "*görüş-öneri ve eleştirilerinizi tek delegelere değil, esas olarak MK'ya iletme yoluyla bildirmenizi öneriyoruz*" diyor. Böylesi yöntemin daha sağlıklı olduğuna biz de katılıyoruz.

Sonra Ganapaty ve Prasad yoldaşlar tekrar yanımıza gele-

rek, MK toplantımız hala devam ediyor. Bunun dışında başka yoğun işlerden dolayı, sizlerle yeterince ilgilenemeyebilir, fazla birlikte olamayabiliriz bundan dolayı şimdiden özür diliyoruz" diyorlar. "Bazı MK üyelerinin sürekli nöbetleşerek bizlerle olacağını ve her isteğin koşulları ölçütünde anında karşılanacağını, istediğimiz kişiyle istediğimiz şekilde konuşabileceğimizi, bu konuda en ufak bir sorunun olmadığını aksine çok sevinceklerini söylüyorlar.

Bizler de gelişmeleri, hazırlıkları ve yoğun çabaları yakından gözlemlediğimizi, yoldaşların görevlerine yoğunlaşmalarının hem kongrenin başarısı ve verimi hem de partinin ve Hindistan devriminin geleceği açısından daha sağlıklı olacağını söylüyoruz.

Biz de dahil olmak üzere, bazı grupların komüne geç varmaları nedeniyle hala yapılması gereken birçok iş var. Merkezi toplantı sonrası herkes kendisine verilen görevleri yerine getirmenin uğraşı içinde. Herkes her çeşit telaştan uzak profesyonelce arı gibi çalışıyor. Kimisi inşaatlarla, kimisi dikişle, kimisi pankart ve dövizlere yazı yazmayla, kimisi kendi çalışma merkezini (hastane, basın-yayın, kütüphane, bilgisayar vb) oluşturmakla, kimisi de elektrik tesisatını, telsiz sistemini hazırlamakla meşgul.

Komün içinde her yerin bir adı var;

Hangi ihtiyacın nerede ve nasıl karşılandığını belirtmeden önce, hangi yerin (komün içinde oluşturulan, hazırlanan

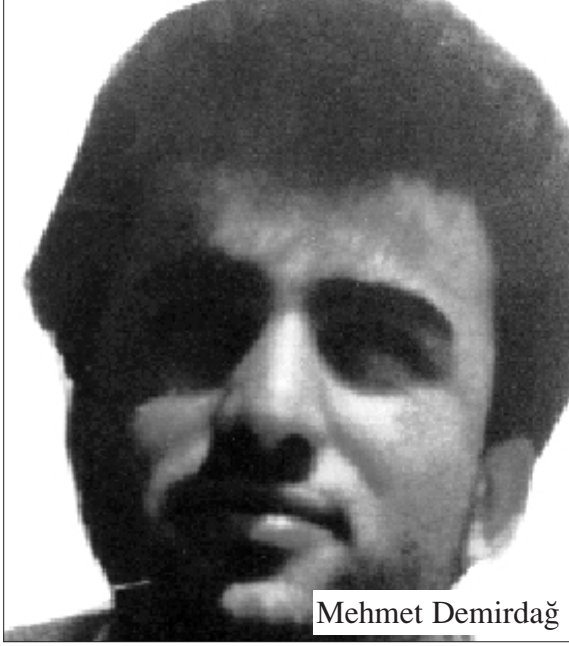
yerler) ne ile adlandırıldıkları- na birkaç örnek vermek istiyorum. Komünümüz, delegelerle birlikte 220 kişilik bir köy. (En az 100 gerilla da komünün hemen dışında konumlanıyor.) Fakat bu köyde her şey çok düzenli, organizeli ve planlı. Burası enternasyonal proletarya-

flamalarla, kırmızı şeritlerle, dünya ve Hindistan devrimci mücadelesinde öne çıkan, şehit düşen yoldaşların resimleriyle, posterleriyle süslenmiş. Büyük bir proleter şenlik var.

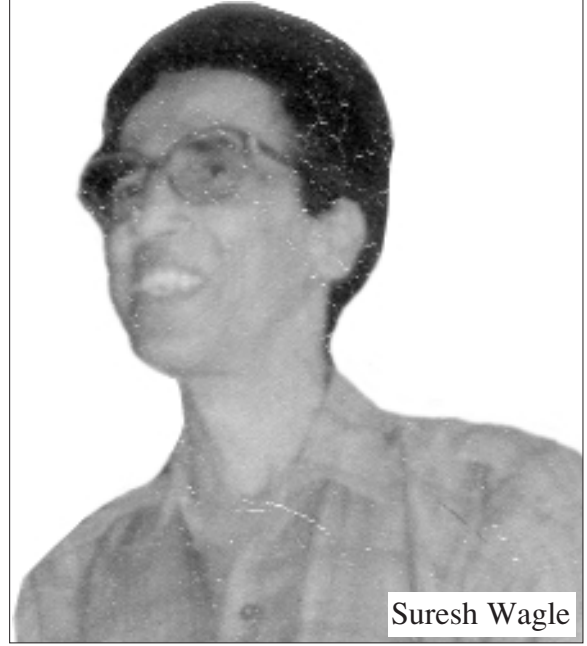
Komünün her önemli alanı, mekan ve geçiş noktaları isimlendirilmiş. Bu isimler, bazen şehit düşen yol-

lü'. Salonun içerden ana girişine, kırmızı renkte bir şerit halinde uzunca bir pankart üzerine "**yoldaş Mehmet Demirdağ girişi**", yazılı.

Komün tanıtım kitapçığında M. Demirdağ kısaca şöyle anlatılıyor. "*TKP/ML'nin mücadelede şehit verdiği 4.genel sekreteridir. Kasım 1997'de*

Mehmet Demirdağ

Suresh Wagle

nın bilimi ve kurallarının geçerli olduğu modern bir komün.

Kırsal alanda bir haftayı aşan yolculuğumuz süresince elektrikli tek köy görmez iken komünümüzde, devamlı olarak elektrik var. Enerjinin esası jeneratör ve küçük bir kısmı da güneş ışığıyla sağlanıyor. Jeneratörler sürekli açık. Gündüzleri bilgisayarlar (10 civarı), fotokopi vb diğer elektrikli cihazlar, akşamları bunlara ek olarak en az 80-90 ampul çalışıyor. Komün içerisindeki tüm ana yollarda, mekanlarda elektrik var.

Komünümüz boydan boya kırmızı bayraklarla, pankartlarla,

daşların isimleri olabileceği gibi (Ç. Mazumdar gibi), bazen de devrimci mücadelede değeri ve anlamı büyük önemli olayların (Naksalbari silahlı köylü ayaklanması gibi) isimleri oluyor. Komün içinde bu şekilde isimlendirilmiş tam 29 alan ve mekan bulunuyor.

Tüm delegelere komünde hangi yerin ne ile adlandırıldığını açıklayan ve kullanılan ismin esas olarak hangi yönüyle öne çıktığını belirten, komün tanıtım kitapçığı çıkarılmış.

Bir kızıl siyasi üs niteliğinde olan komünün tümüne "**Shyam, Mahesh, Murali yoldaşların komünü**", adı verilmiş. Kongre salonunun adı ise "**yoldaş Çaru Mazumdar Ho-**

Karadeniz'de faşist Türk devletinin askeri güçleriyle çıkan bir çatışmada şehit düştü. Yoldaş Demirdağ partinin inşasına veya kendini zaaflarından arındırma kampanyasına "tepeden turnağa devrim" sloganıyla önderlik etti. Düşman tarafından yakalanıp işkenceye alındığı halde, düşmana sır vermedi. Onun önderliğinde TKP/ML kendi eksik ve yetmezliklerine karşı ciddi mücadele yürüttü. Anti-MLM sapmalara karşı partiyi donanımlı kıldı..." deniliyor.

Kongrenin dışarıdan ana giriş kapılarından birisine "**yoldaş Suresh Wagle girişi**" denilmiş. Bilindiği gibi Suresh yoldaş NKP(Maoist) Siyasi

Bürosu üyesi iken, 1999'da faşist/gerici Nepal devleti tarafından bir çatışmada yaralı yakalanmış ve sonrasında işkenceye katledilmişti.

Kongre salonu yaklaşık 400 metre-kare büyüklüğünde, üstü bambu ağaçlarının yapraklarıyla kapalı, divanın bulunduğu taraf dışında üç yanı açık güzel bir yayla. Salonun kapalı tarafı divanın olduğu yer. Burası zemine göre 1 metre kadar yüksek. Bir konuşma kürsüsü bulunuyor. Herkes bu kürsüde konuşuyor.

Kongre salonu aynen bir tiyatro/sinema salonu gibi hazırlanmış. Yani en arkada oturan bir delege, divanı veya iki sıra, üç sıra önünde oturan rahatlıkla görebiliyor. Biz de dahil herkes yere serdiği naylonlar üzerinde oturuyor.

Yemekhaneden Tarlagudem şehitler meydanına girmeden çok büyük bir kapı yapılmış. 5-6 metre yükseklikte ve büyük kırmızı renkli bir pankart üzerine "*Naxalbari, Srikakulam şehitler komünü kapısı*" yazılı. Tüm ana yürüyüşler, şenlikler, komüne giriş-çıkışlar buradan geçiyor.

Bilindiği gibi hem Naksalbari (batı Bengal) hem de Srikakulam (Adra Pradeş) silahlı köylü ayaklanmaları hem Ç. Mazumdar önderlikli HKP(ML)'nin kurulmasında ve hem de Hindistan devrimci hareketinde egemen olan revizyonist-reformist-parlamentarist çizgiye karşı tepeden bayrak açan Maoistler açısından, tarihsel önemdedir.

Komün kapısından geçtikten sonra "*Tarlagudem şehitler meydanı*"na giriliyor. En az

10 dönüm büyüklüğünde bir alan. Bu alanın üst tarafında beş metre yüksekliğinde ve tepesinde orak-çekeç bulunan kızıl renkte bir şehitler anıtı var. Anıtın üzerinde "devrim şehitleri ölümsüzdür" cümlesi yazılı. Anıtın sağ ve sol tarafında da parti ve ordu bayrakları var. Tüm şenlikler, kutlamalar, anmalar, kongrenin başlangıç ve sonuç seremonileri bu alanda yapıldı.

Bu yer, ismini 1998'de Dandakaranya'daki Tarlagudem polis karakoluna düzenlenen bir saldırıdan alıyor. Devlet güçleriyle çıkan çatışmada düşmana çok büyük kayıplar verdirilirken, aynı zamanda bölge komite sekreteri Ashok ile beraber dört yoldaş şehit düşüyor. Bu saldırı kardeş partiyi her yönüyle ateşliyor.

Kongre öncesi ve kongre süresince Merkez Komite'nin sık sık toplandığı salona "*yoldaş Anjanna-Prakash Master holi*" adı verilmiş. Her iki yoldaş da MK üyeleridir. Anjanna yoldaş 1993'de A. Pradeş polisi tarafından yakalanıp işkenceye katledilmiş. Düşmana en ufak bir sır vermemiş. Prakash Master yoldaş ise 1997'de uzun süredir devam edegelen bir hastalık sonucu vefat etmiş. Uzun yıllar sağlık durumu çok kötü olmasına rağmen, hiçbir görevden kaçınmayarak son nefesine kadar partiye ve devrime, halkın davasına bağlı kalan ve aldığı tüm sorumlulukları yerine getiren örnek bir yoldaş.

Komünde günlük yaşam;

Komünde kahvaltı ve yemekler, yemekhane olarak organize edilen yerde yapılıyor.

Burası komünün tam orta yerine kurulan ve yaklaşık olarak iki dönüm kadar alanı bulunan bir yer. İki tarafından da suyu bol olan dereler geçiyor. Derelerden birisi sadece yiyecek-içecek ihtiyacı için, diğeri ise banyo ve elbise yıkama için kullanılıyor.

Temizlik için kullanılan dere, bir gün kadınların ise diğer gün erkeklerin. Bu dereden her gün ortalama 20'şer kişilik üç grup (60 kişi) yararlanıyor. Sıra dört günde bir geliyor. Önce elbiseler yıkanıyor sonra banyo ediliyor. Herkes çamaşırlarını kendisi yıkıyor. Temizlik ve banyo için gerekli olan tüm malzemeler komün örgütlenme komitesi tarafından sağlanıyor.

Bizim grupta biz ve korumalarımız, Genel Sekreter ve yardımcısı, diğer üç MK üyesi ve korumaları var. Üç saat süresince bir tarafta elbiselerimizi yıkayıp banyo yapıyor diğer tarafta da, farklı dillerde devrimci şiirler okuyup marşlar söylüyoruz. Bazen de hararetli sohbetler ve tartışmalar yapıyoruz.

Yemekhanede üç günde bir değişen 18 kişilik ekipler görev yapıyor. Herkes tabağını, bardağını kendisi yıkıyor. Yemek sonrası yürümenin iyi olduğu düşüncesiyle bulaşık yıkama yeri yemekhaneden yaklaşık 200 metre ilerisine kurulmuş. Bulaşık sabunumuz kül.

Konaklama-yatma yerleri yemekhanenin etrafında, 80 ile 250 metre arasında değişen uzaklıkta yer alıyor. Bilgisayar merkezi 80 metre, kültür-sanat merkezi, basın-yayın merkezi, kütüphane... 80 ila 200 metre. Hastanenin uzaklığı 50 metre.

Kongre salonu ise yaklaşık 400-450 metre. Tuvalet ihtiyacı için hem erkek hem de kadınlar için, komünün 500 metre dışın-da birbirine zıt iki alan ayarlanmış. Ayrıca birkaç gün sonra daha yakınlarda tuvaletler hazırlandı.

Hastalar dışında herkes kahvaltı ve yemek için yemekhaneye gelmek mecburiyetinde. Bunlar dışında kimseye servis yapılmıyor. Herkes, biz ve genel sekreter Ganapaty yoldaş da dahil olmak üzere, tek tek sıraya giriyoruz. Bazı istisnai durumlar dışında burada hiç

hi kongreye kendisince en iyi katkı yapma uğraşında. Tüm çabalar, tartışmalar, toplantılar bu temelde ele alınıyor. Bu çalışmalar öylesine yoğun ve canlı ki, yoğunlaşmış bir eğitim kampından çok daha verimli geçiyor.

Kongre başladıktan sonra delegelerin zamanı kongre salonunda geçiyor. Oturum sonrası delege arası tartışmalar ve eyalet temsilcilerinin hazırlıkları gece yarısına, sabahlara kadar devam ediyor. Delegele- rin ezici kısmı gece en fazla dört saat uyuyor. Bu yoldaşlar

daşlar kültür-sanat yönünden çok yetenekli ve oldukça üretkenler. Komünde gündeme gelen herhangi siyasal, ideolojik bir konuyu veya tartışmayı hemen kısa skeçlerle sunuyorlar.

Hemen hemen her öğle yemeğinin sonrasında kısa süreli skeçler ve devrimci marşlar söylədiler. Akşam yemeğinden sonra ise daha uzun süreli devrimci marş ve şiir destekli tiyatro ve skeçler oynuyorlar. Üç kez kongre salonuna gelip program yaptılar. Kültür birimleri kongre süresince komüne ayrı bir canlılık ve renk kattı.

Ayrıca komünde gece geç saatlerde düzenli olarak video gösterimi yapıldı. Kardeş partinin eyalet konferansları, PGA'nın kuruluş etkinlikleri, kitle toplantıları, çatışmalar, anmalar, kutlamalar ve diğer devrimci, komünist partinin mücadelesini tanıtan onlarca video gösterildi. Aynı şekilde toplumsal içeriği olan birçok film de gösterildi. Kısacası kültür-sanat etkinlikleri komünün en zengin, en yaygın ve en üretken yanıydı.

Ayrıca komünde "Guerrilla Vani", (Gerillanın sesi) isimli büyük bir duvar gazetesi vardı. Bu duvar gazetesi üç günde bir yenileniyordu. Çok renkli, çok ilginç haber, yorum, makale, şiir, resim ve karikatürler yer alıyordu.

Önceden yaşanan bir çatışmanın, atılan pusunun, karakollara yapılan saldırıların planları-krokileri ve bunların olumlu-olumsuz sonuçları, kazanım ve kayıpları anlatılıyordu. Yanısıra şehit düşen yoldaşlar hakkında yazılar, şiirler; günün ilgi çeken sözleri, şaka-

kimsenin bir ayrıcalığı yok.

Gerillalar açısından kongre öncesi bir hafta, genelde komünü hazırlama ve hazırlıkları bitirmekle geçiyor. Delegeler ise sürekli toplantı halinde. Bazen birkaç kişi olarak, bazen kendi eyalet temsilcileriyle, bazen eyaletler arası, bazen de MK üyeleriyle toplantı yapıyorlar.

Birbirini etkileme, kongre taslaklarına ek yapma veya çıkarma, ya da alternatif belge hazırlama... olanca hızıyla devam ediyor. Her delege bu tari-

öğlen arası verilen iki saat molanın bir saatini genelde dinlenmekle geçiriyor. Askeri görevi olmayan gerillaların bir kısmı okuma-yazma öğrenirken, diğer kısmı ise siyasal eğitim görüyor. Bu eğitimler her gün düzenli şekilde yapılıyor.

Kültür-sanat birimleri komünümüzün en renkli, en çalışkan, en verimli grupları oluyor. İki grup var. Birinin adı Jana Natya Mandali, diğerinin ise Chetana Natya Manch grubudur. Bu birimlerde yer alan yol-

ları... vardı. Duvar gazetesi tek cümleyle herkesin ilgi odağıydı.

Komünde herkesin dil sorunu var;

Komünde İngilizce, Nepalce ve Türkçe dışında dokuz dil konuşuluyor. Bu diller Hintçe, Teleguca, Bengalce, Tamilce, Oriyaca, Maratice, Kannadaca. Bulduğumuz bölgenin savaşıları ise iki kabile dilini konuşuyorlar. Güvenlik nedeniyle sakıncalı olacağından, bu kabile dillerini burada belirtmeyeceğim. Kısacası, burada küçük bir azınlık dışında herkesin dil sorunu var.

Buradaki kabileleri ilk örgütleyenler çoğunlukla A. Pradeş kökenli komünistlermiş. Bu nedenle uzun süredir kırdan olan bu kadrolar kabilenin dilini iyi biliyor. Aynı şekilde bölgeden katılan kabile kökenli gerillalar da Teleguca öğrenmiş. Kadrolar ağırlıklı olarak Andra Pradeş'li olduğundan (çünkü bu eyaletteki mücadele tarihi hem çok daha eski, hem de çok daha kitlesel ve güçlü) parti kadroları içinde eyalet dili olarak daha çok Teleguca konuşuluyor.

Hindistan çapında tek resmi ve ortak dil Hintçe olduğundan üyelerin ve taraftarların çoğu (okumuş olanlar) Hintçe konuşur. Eğitimi daha iyi olanlar (kolej ve üniversite eğitimini görenler) ise İngilizce'yi de iyi bilir. Bunun dışında da bazı delegeler sadece kendi eyalet dilini, Hintçe ve İngilizce'yi değil, aynı zamanda diğer dilleri de, örneğin Maratice, Bengalce de bilirler.

Partinin faaliyet yürüttüğü

eyaletlerde, bölgelerde hangi dil konuşuluyorsa o dillerden sloganlar yazıldı, pankartlar, dövizler hazırlandı. Yukarıdaki yedi dile ek olarak İngilizce, Nepalce ve Türkçe, ve de iki kabile dilinde pankartlar, dövizler yazıldı. Bunlar komünün değişik yerlerine asıldı. Yürüyüşler esnasında taşındı ve yüksek sesle haykırıldı. Türkçe TKP/ML imzalı "*yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm*", "*Yaşasın halk savaşı*" ve "*Şan olsun HKP(ML)HS'nin 2. kongresine*" pankartları hazırlandı.

Ben, daha önce hiç tahmin etmediğim düzeyde, burada İngilizce ve Türkçe bilmenin, Kürtçe ve Zazacayı ise anlamamanın avantajlarını yaşıyorum. Bu yönüyle, bazı yoldaşlara kıyasla neredeyse daha avantajlı durumdayım.

Türkçe, Kürtçe ve Zazaca'da kullanılan şu kelimelerin aynısı burada da kullanılıyor. Örneğin; azadi, cevap, des, dünya, düşman, dükkan, dost, eğer, hava, inkılap, kafi, kafir, lakin, nan, noksan, piyaz, sahi, şehit, sırf, şeker, yek, zaruri....

"NA" kardeş ile "KA" bacı;

Egemen sınıfların estirdiği yoğun ideolojik saldırı ve manipülasyonlarla devrimcileri topluma nasıl tanıttığı hepimizin malumu. Zira ülkemizde bunun olmadık örnekleri yaşıyor. Ve hepimizce bilinmektedir ki, devrimciler bir alanda faaliyet yürütürlerken halkın bir takım değer yargılarını göz önünde bulundurmamak, dikkate almak zorundadır.

İşte kardeş parti militanları da, hem halkın bir takım değer

yargılarını göz önünde bulundurmamak, hem de düşmanın yaptığı anti-propagandaları boş çıkarmak amacıyla, kendi aralarında ve halkla ilişkilerde ismin sonuna kardeş anlamına gelen "NA" ve bacı anlamına gelen "KA" takılarını ekleyerek kullanılmaktadırlar.

Örneğin JampanNA, RammanNA, NarsanNA... veya MaynaKA, VijeyaKA, PadmaKA...

Özellikle bu isimler daha çok kırsal alanda kullanılıyor. Yoldaşlar kırsal alanı örgütlemeye ilk çıktıklarında köylüler ile daha sıcak ilişki kurmak, onlara güven vermek, onların desteğini almak... vb birçok haklı gerekçeler ile bu kavramları kullanmışlar.

Fakat, özellikle 1995 yılları sonrası partinin bilinçli çabası sonucu bu türden kavramların kullanımı bayağı düşmüş. Bugün bu kavramlar esas olarak partiyle kitleler arasındaki ilişkilerde kullanılıyor.

Bunu kendi pratiğimizde görmek de mümkün. Genel olarak devrimcilerin kullandığı "kardeş" ve "bacı" daha özgül olarak da biz Partizanların kullandığı "kivire" kavramı bunlara birer örnektir. Kuşkusuz tüm bu kavramlar insan ilişkilerinde en başta güven olgusunu ifade eder. Kitleler ile ilişkilerde bu tür kavramların kullanılması ciddi ihtiyaç olabiliyor. Çünkü bunun maddi temelleri var.

Ancak devrimciler kendi aralarında bir yönüyle eski toplumsal yapının bir yansıması olan bu kavramları değil, sınıfımızın kültürü, değer yargılarıyla bütünleşen kavramları (örneğin yoldaş gibi) kullanmaları

Türkiyeli Maoist gerillalar

daha doğru ve yerinde olacaktır. Bunun için de doğru bir yaklaşım ve bilinçli bir çaba gerekir.

Kongre sürecinin başlangıcı ve ele alınış şekli;

Bu tarihsel kongre, Hindistan komünist hareketinin 9. Ç. Mazumdar önderliğinde 1970 yılında kurulan HKP(ML)'nin ise 2. kongresi niteliğindedir. 30 yıl sonra gerçekleşiyordu ve dolayısıyla hem ideolojik, teorik, stratejik berraklık bakımından hem de siyasal, örgütsel, askeri açıdan büyük önem taşıyordu. Bu özelliğiyle hem HKP(ML)HS için hem de, Hindistan devrimci hareketi için çok önemliydi.

Kongre süreci, 1998'de birleşen iki komünist gücün oluşturduğu, Geçici Merkez Komitesi'nin Nisan-Mayıs 1999'da gerçekleştirdiği toplantıyla başlamış. Bu toplantıda kongre gündemleri belirlenerek taslakların hazırlanmasına geçilmiş. Gündemler sırasıyla şöyle;

1) Parti programı, 2) Parti tüzüğü 3) Strateji ve taktikler 4) Siyasal ve örgütsel inceleme

(POR), 5) siyasal karar tasarıları, 6) Mali politika.

Üç ay içinde MK, Siyasal-Örgütsel İnceleme (POR- partinin mücadele tarihini, faaliyetlerini inceler) dışındaki konular hakkında taslakları hazırlayıp partiye sunar. POR'un geç yazılmasının sebebi, eyalet konferanslarının sonuçlarının beklenmesi nedeniyledir. Çünkü en başta, her eyalet ve eyalet düzeyindeki özel komiteler kendi POR'unu hazırlayarak kendi alt konferanslarına sunar, tartışır.

Bu raporlar eyalet konferansında tartışılıp son şeklini aldıktan sonra merkezi kongreye sunulur. Bu süreye kadar MK, tüm eyaletlerin POR'unu beklemek durumunda. Hepsinin MK'ya ulaşmasıyla, parti adına genel bir POR çıkarılır. Eyalet konferansları Temmuz 2000'de sonuçlanır, MK'nın POR'u ise Ağustos 2000'de partiye dağıtılır.

Partinin 11 eyalette faaliyeti var. Bu eyaletlerde sekiz dil konuşuluyor. Bu nedenle de MK, hazırladığı tüm dokümanları sekiz dile çeviriyor.

MK'nın hazırladığı taslaklar yüzlerce birimde ele alınıp tartışılıyor. Bunların seçtiği delegelerle 24 bölge konferansı, bölge konferanslarının seçtiği delegelerle de daha üst düzeyde 10 eyalet konferansı gerçekleşiyor.

Taslaklara ilişkin bir önceki konferanslarda gelen düşünce ve öneriler, bir sonraki konferansa taşınıyor. Burada bazıları kabul ediliyor, bazıları da red ediliyor. Alt konferanslarda çıkan düşüncelere en son çerçeveyi ise eyalet konferansları veriyor. Her eyalet konferansı, kongrenin merkezi taslaklarına ilişkin görüş ve önerilerini, değişiklik önermelerini, eleştirilerini merkezi kongreye taşıyor.

MK, kongre öncesi eyalet konferanslarında gelen tüm düşünce, görüş ve önerileri ciddi incelemeye tabi tutuyor. Kabul ettiklerini taslaklara ekleyerek son şeklini veriyor, etmediklerini de delegeler arasında dağıtıyor. Delegeler, MK'nın önceden belirlediği üye sayısına göre demokratik bir şekilde alttan üste doğru seçilerek geliyor. Her konferans oturumu 5 ila 15

gün arası sürüyor.

Kongre sürecinde düşmanın yoğun saldırısı ve operasyonlar;

Düşman, kardeş partinin kongre sürecine girdiğini, bir operasyon sırasında elde ettiği kongre taslaklarıyla öğreniyor. Ve düşman kongre tartışmaları süresince, parti içinde yoğun bir trafiğin yaşanacağını, kadroların değişik eyalet ve bölge konferanslarına katılacağını iyi biliyor. Dolayısıyla düşman da merkezi kongrenin en az 20 ay öncesinde yoğun hazırlıklara başlıyor.

Özellikle silahlı mücadelenin verildiği eyaletlerde özel bir yoğunlaşmaya giriyor. Bunun için hem merkezi hem de eyalet düzeyindeki güçler (asker-polis-kontr-gerilla-işbirlikçi...) alarma geçiriliyor. Vuracağı büyük darbelerle kongreyi yaptırtmamak ve böylelikle partiyi tamamıyla kaosa sürük-

lemek için çok sayıda özel birlikler oluşturuyor.

İşte bu özel örgütlenmenin bir sonucu olarak, kardeş partiden üç MK üyesi yoldaş, hazırlıkları çok önceden yapılmış özel bir operasyonla 1 Kasım 1999'da yakalanıyor. Yoldaşları ağır işkencelerden geçiren düşman, istediği hiçbir bilgiyi alamayınca çareyi yoldaşları katletmekte buluyor.

Hem devrim hem de karşı-devrim güçleri, sınıfsal amaçları ve hedefleri doğrultusunda yoğun ve kıran-kırana bir mücadele veriyorlar. Komünistler, savaşçı parti ilkelerini her ne pahasına olursa olsun uygulamak ve tarihsel önemi çok büyük olan bu süreci en az kayıpla sonuçlandırmak zorunda olduklarının bilincinde hareket ediyorlar. Bunun için illegalite kurallarına en üst düzeyde uymak ve partiyi canları pahasına düşmana karşı korumak zorundalar.

Düşmanın hem merkezi hem de eyalet düzeyinde gerçekleştirdiği imha amaçlı yoğun ve büyük operasyonlara, sayısız saldırılara rağmen kongre süreci, ciddi yara almadan sonuçlanıyor. Tüm süre boyunca düşman ancak iki alt konferansa saldırı düzenleyebilirdi. Bunlardan Medak yerel (çevre) konferansına düzenlenen saldırı tamamıyla boşa çıkarılmış, düşmana ciddi darbe vurulurken gerillanın hiçbir kaybı olmamış. Medak konferansı kısa bir süre sonra başarılı şekilde sonuçlandırılmış.

Diğer saldırı ise, batı Karimnagar yerel konferansına yönelik düzenlenmiş. Bu saldırıda düşmana ciddi kayıplar verdirilirken, aynı zamanda kuzey Telangana özel bölge komitesi üyesi yoldaş Vinod ve diğer dört yoldaş şehit düşmüş. Düşmanın yüzlerce askeri güçle çembere aldığı Maoistler, görkemli bir komünist direniş

Hindistanlı Maoist gerillalar

göstererek çemberi yarmış ve düşmana büyük darbe vurarak sevinçlerini kursaklarında bırakmışlardır.

Engellenen konferans, düşmanın sonu gelmeyen saldırı ve operasyonlarının tümü boşa çıkartılarak bir hafta sonra tekrar gerçekleşmiş ve böylelikle düşmana bir kez daha, komünist yaratıcılık ve militanlığın neye kadar olduğunu gösteren ciddi bir ders verilmiştir.

Dolayısıyla iki yıla varan kongre süresince düşmanla dış-dış, kıran-kırana bir mücadele verilmiş. Bu hadiseler dışında düşman her aşamada, her düzeyde boşa çıkarılmıştır. Hindistanlı komünistler/Maoistler bu başarısını, en başta parti ve ordu ilkelerini tüm süre boyunca en üst düzeyde pratiğe uygulamalarına ve kuşkusuz yığınlarla olan kopmaz, sıkı bağlarına, onlar arasında derin kökler salmalarına, onlara sonsuz güven duymalarına ve onların partiyi sınırsız sahiplenmelerine borçludurlar.

Kongre delegeleri, sınıfsal kökenleri, parti üyelikleri...

Kardeş partide MK üyelerinin kongrede delege olabilmeleri için, alt konferanstan seçilerek gelmelerine gerek yok. Çünkü MK üyeleri, kongrenin doğal delegeleri statüsünde. Dolayısıyla kongrede hem seçme hem de seçilme hakları var.

Kongrede MK üyeleriyle birlikte toplam 65 delegenin olması gerekiyor. Fakat beş delege, eyaletlerinde (AP, Dandakaranya ve kuzey Telangana) yoğun düşman operasyonları nedeniyle örgütlerin başında bulunması ihtiyacından ötürü

katılamıyor. Oy hakları kendi eyaletinden katılan yoldaşlarına verilmiş.

Kongreye seçilerek gelen her bir delege, 75 parti üyesini temsil ediyor. Kongrede 60 delegenin hem seçme hem de seçilme hakkı varken, diğer altı delegenin ise seçme hakları yok. Bu yoldaşlar sadece kongre tartışmalarına katkı sunmaları için çağırılmış.

MK'nın toplam delege sayısının % 10'u kadar kota hakkı var. Yani, eğer toplam delege sayısı 60 ise, MK buna ek olarak 6 delegeyi daha kongreye katabilir. MK, bu hak ve yetkiyi esasta, özel görev hücrelerinde faaliyet yürüten yoldaşlar için kullanıyor.

Bu kongrede MK, kota yetkisini şöyle kullandı. Ülke düzeyindeki merkezi parti basınından bir delege, enternasyonal ilişkiler ve basından bir delege, teknik işlerden (silah üretimi vb) bir delege, partiye çok yoğun destek veren kabilelerden bir delege ve de kongrede kadın delege sayısının en az % 10 olması gerektiği kararından ötürü 2 kadın delege.

Kongrede, silahlı mücadelenin verildiği, çok sayıda legal-illegal örgütlerin olduğu, yüzbinlerce hatta milyonlarca kitle tabanının olduğu eyaletlerin gözle görülür bir ağırlığı var.

Örneğin; kongrede Andra Pradeş'in 10, Dandakaranya'nın 9, kuzey Telangana'nın 8, Bihar'ın ise 5 delege hakkı var. Aynı eyalet delegeleri kongrede sürekli olarak aynı yerde oturuyorlar. Aralarda sürekli bir araya gelip kongre gündemlerini tartışıyor, delegelerin düşünceleri üzerinde yo-

ğunlaşıyorlar. Bazı konularda blokosal tavırlar gösterirlerken, bazılarında ise ayrışıyorlar.

Kongre delegelerinin sınıfsal kökenleri şöyle: İşçi sınıfı % 10; Yoksul köylülük % 3; Orta köylülük % 21; Şehir küçük burjuvazisi % 50; Zengin köylülük % 12; Ulusal burjuvazi % 2; Toprak ağaları % 2.

Delegelerin cinsiyeti; % 90 erkek, % 10 kadın.

Delegelerin partili yaşam süreleri; delegelerin ortalama 22.1 yıllık profesyonel partili yaşamları var. Bu sürenin 15.8 yılı illegal, 4.8 yılı yasal, 1.5 yılı ise hapishanelerde geçmiş.

Kardeş partinin kongre öncesi üye sayısı 3600 civarında. Kongre sonrası, daha önce hazırlıkları bitirilen üye kampanyası açılacak. Bu kampanya ile en az 500 yeni üyenin kabul edilmesi bekleniyor. Bu kampanya, yığınları komünist partinin ideolojisi ve siyaseti doğrultusunda etkileme ve bilinçlendirmenin, parti örgütlerine çekerek mücadeleyi daha da büyütmenin tartışılmaz önemdeki ihtiyacı bağlamında ele alınıyor.

"Ne kadar fedakar, özverili ve yaratıcı olursa olsun komünist partisine üye olmayan biri, kitleleri komünist partisine üye yapacak düzeye getirmesi çok zor çünkü, partinin kitleler içindeki ideolojik-siyasal otorite ve saygınlığı partili örgütlü bir güce dönüştüğü sürece, gerçek anlamda egemen sınıfları korkutan maddi güce dönüşür" diyorlar. Bu bakış açısıyla, kitlelerin taraftar ve çevre örgütleri aracılığıyla yönlendirilmesini değil, bunun, esas olarak partinin kendi örgütleri

aracılığıyla yönlendirilmesi gerektiğini belirtiyorlar.

Bu anlayıştan hareketle, 24 saatini devrime aday profesyonel parti üyelerinin yanısıra, tam olarak bu durumda olmayan parti üyeleri de bulunmaktadır. Bunlara yarım-gün (part-time) PÜ'ler deniyor. Yarım gün PÜ'lerinin partinin hiçbir yönetici organında yer alma hakları yok. Ama seçme ve seçilme hakları var.

Bu konuda bir kafa karışıklığı, hak ve yetki karmaşası, tartışması yaşanmıyor. Çünkü herkes sorunun bilincinde. Komünist partinin profesyonel devrimcilerden, komünistlerden oluştuğuna dair en ufak bir sorun yok. Bu, Hindistanlı yoldaşların kendi deneyimlerinden çıkardığı sonuçlardan biridir. Tam olarak bunun gibi olmasa da, buna benzer durumun Nepal ve Filipinler'de de olduğu biliniyor. Yarım-gün PÜ'lerin seçiminde şu olgular göz önünde tutuluyor.

Köyde veya şehirde partiye, devrimci mücadeleye oldukça yararları olan, faaliyetlerde becerikli, fedakar, öz verili, partiye ve onun ideolojik-siyasal-örgütsel çizgisine bağlı örgütlü yoldaşlar var. Ancak bu yoldaşlar belli nedenlerden, "zaaf-lardan" kaynaklı olarak (örneğin ailesini terk edememesi, işini bırakmaması, düzenli yaşamından kopmaması gibi) henüz profesyonel mücadele yürütecek düzeyde değiller.

Bu gibi insanlar günde en az beş-altı saatini devrimci mücadeleye ayırarak başarılı işler yapıyorlar, örnek kişilikleri ve davranışlarıyla çevrelerinde saygındırlar. Dolayısıyla pro-

fesyonel devrimci olmadıkları halde, partiyi olduğu alanlarda iyi temsil ediyorlar... İşte bu hak, bu özellikteki insanlara tanınıyor.

Ve bu yoldaşların bir kısmı, ilerleyen süreç içerisinde profesyonel mücadele etmeye hazır duruma gelerek, daha doğrusu parti tarafından bu düzeye getirilerek, tüm gerici bağlardan kopup tamamıyla devrimci mücadeleye katılıyor. Bu gibi üyelerin sayısı şu an 600 civarında.

Kongre açılış merasimi;

Kongre başlamadan önce, kongrenin siyasal gündemlerine ilişkin bir kez kardeş partinin Siyasi Bürosu ile oturum gerçekleştirdik. Bu oturumlarda hem kongre gündemine ilişkin MK'nın hazırladığı taslakları hem de delegeler arasında tartışılan bazı konularda (Maoizm vb) partimizin düşünce ve görüşlerini dile getirdim. Yoldaşlar esas olarak söylediklerimi MK'da ele almak üzere beni dinlemekle, not almakla yetindiler.

Genişletilmiş MK toplantısı olmuş ancak bazı noktalarda henüz ortak bir sonuca varılmamış. Özellikle Karnataka ve Tamil Nadu delegeleri partinin, MK'nın halk savaşı pratiğini ve askeri hattını sağ sapma olarak değerlendirerek, alternatif belgeler sunuyorlar. Hemen akabinde bunu sol-maceracı çizgi diye mahkum eden MK'nın cevap niteliğinde belgesi yayınlanıyor. Toplantılar ve tartışmalar tüm yoğunluğuyla devam ediyor.

Kongre öncesi birkaç kez delege olmayan PÜ'ler ve sa-

vaşçılar ile bir araya gelip partimizin tarihini, mücadelesini ve deneyimlerimizi aktarıyorum. Böylelikle partimiz hakkında sadece delegeler değil, aynı şekilde komünde bulunan tüm savaşılar bilgi sahibi oluyor. Çok kısa sürede birbirimizle çok iyi anlaşıyor, kaynaşyoruz. Öyle ki, MK üyesi yoldaşlar yarı şakayla,

"Çok kısa sürede yoldaşlarla nasıl bu kadar kaynaştın? Bazı yoldaşları neredeyse, bizden daha iyi tanıyor ve daha iyi anlaşıyorsun. Seninle ayrılık çok zor olacak" diyorlar.

Ayrıca Nepalli yoldaş ile ülkelerimizdeki devrimci mücadele, halk savaşı deneyimleri, tecrübeleri, zorlukları, Türkiye ve Nepal'in özgünlükleri, hakim sınıflar arası çelişkiler, Nepal'de kraliyet ile parlamento arasındaki çelişkiler, ordu ve polis güçlerinin durumu... vb birçok konuda uzun ve yararlı sohbetlerimiz, görüş alışverişimiz oluyor. Yanısıra hala son halini almamış ve sonuçlanmamış 2. Ulusal Konferansın kararımları, ulusal ve uluslararası düzeyde komünistlerin birliği sorununu, UKH'nin sorunlarını ve DEH konusunu tartışıyoruz.

Kongre başlamadan bir gün önce MK, Marksizm-Leninizm-Maoizm üzerine bir makale yayınlıyor. Bu makalede Mao'nun ML'ye yaptığı nitel katkılar bir bir incelenerek, MK'nın, bundan böyle bu nitel katkıları Maoizm düzeyi ile ele alınmasının daha doğru ve yerinde olacağını belirtiyor. Bu belgede MK, bugüne kadar Mao'nun ML'ye yaptığı katkıları parti olarak, nitel düzeyde

ele aldıklarını ve bu katkıların ML'yi bir üst aşamaya sıçrattığını kabul ettiklerini, bunu da MZD olarak yorumladıklarını ancak, gelinen aşamada bu katkıların MZD ile değil, Maoizm olarak adlandırılmasının daha doğru ve bilimsel olduğunu... belirtiyor.

Böylelikle Maoizm sorunu kongre gündemine, MK tarafından son anda ekleniyor. Bu gelişme birçok delege arasında büyük bir mutluluğa yol açıyor. Nepalli yoldaşla bu önemli gelişmeyi aramızda değerlendiriyoruz.

Tüm hazırlıklar bitirildi, yarın sabah kongre başlayacak. Hepimizde büyük bir heyecan ve umutlu bekleme var. Sabah erkenden kalkıyor, tıraş oluyor ve daha önceden yıkadığımız temiz üniformalarımızı giyiyoruz. Bugün her şey çok daha temiz, çok daha düzenli ve planlı.

Bugün, günlerden Pazar, tarih 4 Mart 2001: Önemli bir not düşülecek tarihe. Bugün, enternasyonal proletaryanın Hindistan müfrezesinin 30 yıllık hasretinin son bulduğu gün. Bugün, yeni ve daha özgür bir yaşama hep birlikte merhaba diyeceğimiz bir gün.

Hepimiz kahvaltıyı saat 7:00 olmadan bitirip Tarlagudem şehitler meydanına gidiyoruz. Birazdan kongre açılış merasimine başlanacak. Herkes Tarlagudem şehitler meydanında belirlenen yerde sıraya diziliyor. En önde Ganapaty yoldaş yer alıyor. Daha sonra Nepalli yoldaş, ben ve Prasad yoldaş var. Bu grup şehitler anıtının hemen önünde yer alıyor. Birkaç metre ileride diğer MK

üyeleri. Onların biraz ötesinde kongre delegeleri ve tam karşımızda da 150 savaşçı var. Onlar da üç sıra halinde dizili. Yanı sıra 80 civarında kabile köylüsü var.

Açılış, Enternasyonalin hep birlikte söylenmesiyle başlıyor. Programı sunan yoldaş, parti bayrağı için genel sekreter Ganapaty yoldaşı, sonra da ordu bayrağı için yoldaş Basav'ı çağırıyor. Parti ve ordu bayrakları sırasıyla göndere çekiliyor. Hep birlikte parti ve ordu marşını söylüyoruz.

Sonra yoldaş Prasad, dünya ve Hindistan devrim mücadelesinde şehitler anısına herkesi iki dakikalık saygı duruşuna çağırıyor. Akabinde **yoldaş Ganapaty, merasimin açılış konuşmasını yapıyor**. Konuşmasında şunları belirtiyor.

“Yoldaş Ç. Mazumdar'ın şehit olmasından sonra parti küçük parçalara bölündü. 1970'li yıllarda partinin Andra Prades'teki birimi, geçmiş dönemin siyasal ve örgütsel analizini doğru yaptığından sağ-revizyonizme ve sol-maceracılığa karşı ciddi bir mücadele yürüterek kendisini güçlendirdi. Bu doğru yaklaşım ve duruş nedeniyle devrimci hareketi sürrekli ileri taşıyarak komünistlerin birliğini gerçekleştirdi. Ve bu temel üzerinde günümüzdeki HKP(ML)HS kurulmuştur.

Biz diğer ML gruplar gibi, sadece teorik araştırma ve tartışmalarda kalmadık aynı zamanda, yoğun ve çetin bir sınıf mücadelesini geliştirerek partinin, bu çatışmalar içinde sınırlanarak çıkmasını sağladık. Bunun sonucu olarak, sadece, özellikle 1985 sonrası başlayan

devletin şiddetli saldırılarını boşa çıkarmakla kalmadık, aynı zamanda parti içinde 1985 ve 1992'de gündeme gelen çok ciddi iki bunalımı aştık. Biz sadece UKH içinde Çin revizyonizminin olumsuzluklarını aşmadık, aynı zamanda 1970 kongresinin temel çizgisine sıkı sıkıya sarıldık.

Biz, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları gereği taktiklerimizi değiştirebildik. Bunu yapmadan sınıf mücadelesini ileri taşımak mümkün değildi. Andra Prades'in çok küçük bir alanında başlattığımız mücadeleyi bugün, güçlü bir siyasal hat olarak ülkenin birçok eyaletine yaydık. Aynı şekilde eski HKP(ML)Parti Birliği, 1970'li yılların ilk yarısında gündeme gelen sağ ve 'sol' çizgilere karşı yoğun bir mücadele yürüterek Bihar'da kurulmuş ve bu mücadelesini batı Bengal'e, Penjap'a, Delhi'ye yaymıştır.

Hakim sınıflarla çatışarak mücadeleyi daha ileri düzeye taşımak için, kitlelerin güvenini kazanmak zorundayız. 9. kongre öncesi bu, esas görevimizdir. Dokümanları ele alıp tartışırken bu noktayı sürekli olarak beynimizde tutmalıyız.

Uluslararası düzeyde Marksizm-Leninizm-Maoizm öncülüğünde halk savaşları daha da büyüyor. İlk görev bu Maoist güçleri birleştirmektir. Bu çabaya az katkı sunuyoruz. Devrimimiz, dünya sosyalist devriminin bir parçasıdır. Kendi devrimimizi geliştirmek ve uluslararası alanda halk savaşını veren Maoist güçlerle birleşmek, her ikisi de bu çabanın parçalarıdır.

Geliştirmek ve güçlendir-

mek zorunda olduğumuz üç önemli araç var. Bunlar; parti, halkın silahlı ordusu ve birleşik cephedir. Bu somut görevler için ciddi yoğunlaşmalıyız. Partinin ideolojik-teorik seviyesini geliştirdik. Ancak, hala partinin günümüzdeki seviyesi, önümüzde duran sorunlara cevap olmada yetersizdir. Daha da geliştirilmesi gerekir.

Ülkenin çok büyük olması nedeniyle, bölgeler ve eyaletler arasındaki farklılıklar çok büyüktür. Bundandır ki her bölge ve eyalet komitesi, parti çizgisini kendi alanına yaratıcı şekilde ve ademi-merkeziyetçilik temelinde pratiğe uygulayarak hareketi ileri taşımak zorundadır. Ayrıca UKH içinde mücadele etmemiz gereken yanlış çizgiler vardır.

Anahtar görev, kitleleri halk savaşı için harekete geçirerek PGA'yı güçlendirmek, halk ordusunu daha iyi düzeyde silahlandırmak ve çok sayıda milisi eğitmektir. Partiyi ve hareketi güçlendirmek buna bağlıdır. Halk iktidarının inşa edildiği bölgelerde kooperatif temelinde yeni üretim ilişkilerini geliştirmeliyiz. Halkın yaşamını ve düşüncelerini devrimci yoldan dönüştürmeli ve üst-yapıyı devrimciyleştirmeliyiz. Halk ordusu kitle örgütlerini ve iktidar organlarını koruyacaktır.

Hareketimiz, değişik bölgelerde farklı düzeylerde gelişmiştir. Fakat devrimci hareketi daha ileri taşımak için stratejik alanlarda yoğunlaşmak zorundayız. Bu üç önemli görevi yerine getirdiğimizde kesinlikle büyük zaferler kazanacağız.

Uluslararası alanda emek ile sermaye arasındaki çelişki

daha da keskinleşiyor. Emperyalizm kendi evinde kendi insanlarının daha fazla tepkisine, muhalefetine maruz kalıyor. Partimiz, kendi devrimini ileriye taşımakla dünya sosyalist devrimine katkı yapacak olgunlukta ve zengin tecrübelere sahip durumdadır. Bugün halk savaşı esas olarak dünyanın beş ülkesinde verilmektedir. Bunun yeterli olmadığı söylenebilir. Fakat bu güçlerdir UKH'nin öncüleri ve onların bu duruşu diğer güçlere de ışık saçmakta.

Güney Asya'nın dünya devriminin ana merkezi durumuna geleceğine dair belli gelişmeler

Uluslararası düzeyde Marksizm-Leninizm-Maoizm öncülüğünde halk savaşları daha da büyüyor. İlk görev bu Maoist güçleri birleştirmektir. Bu çabaya az katkı sunuyoruz. Devrimimiz, dünya sosyalist devriminin bir parçasıdır. Kendi devrimimizi geliştirmek ve uluslararası alanda halk savaşı veren Maoist güçlerle birleşmek, her ikisi de bu çabanın parçalarıdır.

yaşanmaktadır. Nepal'de büyük zaferler kazanılmaya başlandı. Çin'in revizyonizme dönmesinden sonra Hindistan devrimi, dünya devrimi için çok önem kazanmaya başladı. Bu tarihsel sorumlulukla parti ve Hindistan işçi sınıfı kendi görevlerini büyük bir cesaretle yerine getirmek durumundadır.

Nepal ve Hindistan'daki devrimci hareket dünya halkları için büyük ilham kaynağıdır. Ancak bunların öneminin bilincinde olunmasının yanı sıra, emperyalizm, bu hareketleri direkt ezmek için çok yollar denemektedir. Dolayısıyla biz, sadece kendi egemen sınıflarımızın karşı-devrimci durumlarını hesaba katmayı değil, aynı zamanda emperyalizmin saldı-

rılarını hesaba katarak hazırlıklar yapmalıyız.

İşte 9. kongre, bu tarihsel görevleri unutmadan tartışmalı ve buna hizmet edecek kararlar almalıdır. Hindistan halkının bizim, süreci daha ileri taşıyaçağımıza olan inancı tamdır" diyor.

Daha sonra **NKP(Maoist) temsilcisi yoldaş**, kısa bir konuşma yapıyor. Konuşmasında; Partisi ve MK adına kongreyi, PGA savaşçılarını ve burada hazır bulunan herkesi kardeşlik duygularıyla selamladığını, iki ülkenin Maoist partileri arasındaki ilişkilerin önemine, aynı siyasal hat ve aynı düş-

mana, Hint yayılcılığına karşı mücadele etmeleri nedeniyle iki parti arasındaki ilişkilerin çok daha sağlam ve güçlü olmasının önemine vurgu yapıyor.

Akabinde **söz hakkı partimize veriliyor**. Ben de "Partimizin MK'sı ve tüm organları ve TIKKO adına HKP(ML)HS'nin geçici merkez komitesini, kongre delegelerini, kardeş parti NKP(Maoist) temsilcisini, tüm PGA komutan ve savaşçılarını enternasyonal duygularla selamladığımı, kavgamız olduğu bilinciyle Türkiye ve T.Kürdistan'ında aynı amaçlar ve hedefler doğrultusunda, emperyalizme ve uşaklarına karşı yaşanan TKP/ML – TIKKO'lu

yoldaşlarımızın olduğunu bilmenizi isterim” diyorum.

Genel komutan yoldaş Basav, PGA'nın kuruluşunun önemi ve bundan sonraki görevler üzerine bir konuşma yapıyor. “PGA kuruluşunun, Kasım 1999’da katledilen üç MK üyesi yoldaşın (Mahesh, Syam, Murali) katledilişinin birinci yılında, Kasım 2000’de gerçekleştiğini, Mao’nun “ordusu olmayan bir halkın hiçbir şeyi yoktur” belirlemesine vurgu yaparak, PGA’nın hızla esas ve tali görevlere tüm gücüyle sarılmasını, temel güçlerini kurtarılmış alanlar yaratmak üzere seferber etmesini, düşman silahıyla daha iyi silahlanması gerektiğini... anlatıyor.

Sonra, genel sekreter yardımcısı **yoldaş Prasad** “*halkın kahramanları ölümsüzdür*” başlıklı bir konuşma yapıyor. Konuşmasında “*devrim mücadelesinde bir çoğumuz yanı başımızda sevgilimizi, eşimizi, kardeşimizi, anne ve babamızı, kısacası yoldaşlarımızı kaybettik. Bu yoldaşların tümünün de özgür bir dünya düşleri vardı. Bize düşen görev, yoldaşların bu düşlerini gerçekleştirmektir. Şanlı devrim mücadelesinde kimleri kaybetmedik ki! Ç. Mazumdar, Saroj Dutta, Syam, Mahesh, Murali... sadece bir kaçıdır. Naksalbari’de, AP’de, Bihar’da, Dandakaranya’da şehit düşenler bu yürüyüşün parke taşları oldular. Ve onlar ilelebet bizimle olacaklar...*” diyor.

Konuşmaların bitiminden sonra, herkes sırasıyla bir yürüyüş halinde Tarlagudem şehitler meydanından ayrılırken, şehitler anıtı önünde saygı duru-

şuna geçiyor. Akabinde kongre salonuna, yoldaş Ç. Mazumdar holüne doğru düzenli ve disiplinli sıralar halinde ilerliyoruz. Güzergahımız bir km’nin biraz üzerinde.

Genel sekreter Ganapaty ve yardımcısı Prasad yoldaşlar en öndeki pankartı taşıyorlar. Arkasında ben ve Nepalli yoldaş yer alıyoruz. Bizim arkamızda MK üyeleri, onların arkasında kongre delegeleri ve onların arkasında da komutan ve savaşçılar diziliyor. Hepimiz düzenli sıralar halinde kongre salonuna doğru yürüyoruz. Kortejde, değişik dillerde en az 15 pankart ve onlarca döviz var.

Yürüyüş sırasında sloganları ilk haykırınlar genel sekreter ve yardımcısı oluyor. Akabinde herkes sloganları düzenli ve oldukça gür şekilde kendi dilinde (sekiz dil) haykırıyor. Kocaman vadi komünistlerin iktidara yürüyen ayak sesleriyle, özgürlük haykırışlarıyla çalkalanıyor. Öylesine bir canlılık ve direngenlik var ki, anlatılacak gibi değil. Özellikle de sloganları hep birlikte coşarcasına ve gök yüzünü çatlatırcasına attığımızda, özgürlük vadisi inliyor gibi.

Atılan sloganlar arasında şunlar ağırlıkta; “**Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm**”, “**Yaşasın dünya proleter devrimi**”, “**yaşasın halk savaşı**”, “**Şan olsun HKP(ML)HS’nin 9. kongresine**”, “**Yaşasın proletarya enternasyonalizmi**”, “**Kurtarılmış alanlar yarat**”...

Böylelikle sabah saat 7.30’da başlayan kongre açılış merasimi, öğlen saat 12.30’da sona eriyor. Öğlen yemeği yen-

dikten sonra, artık kongre salonunda sadece delegeler ve birkaç görevli yoldaş var.

“KS” sorunu;

Kondapalli Seetharamiah (KS), Ç. Mazumdar’ın 1972’de katledilmesinden sonra, Hindistan komünist hareketine 20 yıla yakın damgasını vuran bir önderdi. 40 yılın üzerinde mücadele deneyimi vardı.

1972 sonrası, Hindistan devrimci hareketi içinde ML-MZD’yi (tarihsel koşulları içinde) en ön saflarda sahipleinen, halk savaşını tüm oportünist-reformist-parlamentaristlere karşı militanca savunan, Naksalbari ve Srikakulam silahlı köylü ayaklanmaların temel olarak ilk gerilla birliklerini oluşturan, silahlı mücadelede ısrar ederek savaşı yeni alanlara taşıyan, HKP(ML)HS’nin kuruluşuna önderlik eden ve o dönemler partinin ideolojik-teorik-stratejik-siyasal-örgütsel-askeri hatını oluşturan kişidir KS.

1980 yılına, yani merkezi önderliğin oluşumuna kadar KS, örgüt içinde tek önder konumundaydı. Merkezi önderliğin oluşmasıyla komite içinde ezici ağırlığı devam etti. Bu, onun partinin kurucusu ve ideolojik-teorik kuramcısı olmasında, siyasal-askeri ve pratik önderi olmasında yatıyordu. Kısacası KS, kardeş partinin hem kurucu önderi hem de kuramcısı olan bir liderdi.

Çok uzun yıllar mücadele içinde yer alması, Ç. Mazumdar sonrası bu çizgiyi sürdüren en öndeki lider olması, halk savaşını savunması ve başlatması, örgütün ideolojik-

siyasal-örgütsel hattını oluşturması, diğer kadrolara kıyasla çok daha tecrübeli-deneyimli ve birikimli olması... vb birçok faktör onu, zamanla ciddi ideolojik-siyasal saplantılara götürmesinin yanısıra, örgütsel açıdan da büyük sorunlar yaratmasına yol açtı.

Parti kolektif önderliğe kavuştuğu halde O, tek başına karar vermede diretiyordu. Kendisini eleştiren kadro ve üyeleri bir şekilde merkezi görevlerden uzak tutarak etkisizleştiriyordu. O dönemler partinin genç ve tecrübesiz olması birçok sorunları, yetmezlikleri ve ideolojik-siyasal yanlışları beraberinde getirmişti.

Bu bir yönüyle kaçınılmaz bir durumdu, çünkü doğada, toplumda ve düşüncede her şeyin hareket halinde olduğu, hareketin temelinde çelişkilerin olduğu, gelişim ve değişimlerin sürekli olduğu, nicel birikimlerin nitel sıçramalara dönüştüğü... kısacası partinin de diğer tüm şeylerde olduğu gibi, diyalektik bir gelişimi vardı. Ve bu gelişim ve değişim, sıçrama en başta partinin ideolojik-siyasal çizgisinin geliştirilmesinde yaşanıyordu.

Bu bakımdan, kardeş partinin ideolojik-siyasal-örgütsel-askeri gelişimini de kendi tarihsel koşulları içinde ele almak gerekir. İşte tam da bu noktada, yani partinin kendi eksik ve yetersizliklerini göreyerek aşması, zayıf ve güçsüz yanlarının farkına vararak gidermesi... sorununda, KS sorun teşkil ediyordu.

Teorik-siyasal sorunlar bir yana, KS örgütsel işleyiş bakımından öylesine bir kariyerizm

virüsüne ve ben-merkezci salgın hastalığına yakalanmıştı ki, ne gelen yapıcı-geliştirici eleştirilere açıktı ne de bu hastalıklardan kurtulması için yapılan tedavileri kabul ediyordu. Partinin kolektif bir önderliği olduğu halde, O, diğer yönetici yoldaşların katkılarını görmüyor, onlara inisiyatif tanımıyordu. Parti içinde kendisine bağlı bir örgütlülük kurma düzeyine kadar getirmişti.

MK'nın Ağustos 1990 toplantısında KS, diğer MK üyeleri tarafından çok ciddi eleştiriye tabi tutuluyor. KS'nin parti içinde anti-parti kliği oluşturduğu, ML-MZD'yi rehber alan bir komünist partinin örgütsel ve önderlik anlayışıyla kesinlikle bağdaşmayan davranışlar içinde olduğu ve bunu sürekli olarak ileri boyutlara taşıdığı, yoldaşça eleştirileri dikkate almadığı, kolektif önderliği işletme yerine yaşlılığı temelinde bireye dayanan önderlik tarzını (kabile reisi tarzı) uyguladığını, bu tarz önderlikten kaynaklı olarak pek çok hata ve yanlışların yapıldığı... vb eleştiriler getiriliyor.

Bu oturumdan sonra, yaklaşık iki yıl kadar parti içinde hem çok ciddi ideolojik mücadele hem de büyük bir bunalım baş gösteriyor. Yoldaşça ilişkiler çerçevesinde yapıcı, ikna edici temelde eleştirilmesine rağmen, hata ve yanlışlarından asla geri adım atmayan ve ısrarla partiyi bireye endeksli bir örgüt durumuna getirmek isteyen KS'nin 1992'de, artık partiden atılması dışında bir yol kalmıyor. Yani kangren durumuna gelen yaraya neşter atmak ve "Gordion düğümü"nü

kesmek dışında bir yol kalmıyor.

Şimdi 80'in üzerinde yaşı olan KS, AP'de, halk savaşına karşı olan reformist çizgideki küçücük bir grubuyla varlığını sürdürmeye çalışıyor. Kardeş parti KS için, **"zamanında gerçek liderimizdi ama şimdi negatîf bir öğretmenimiz"** diyor.

KS her ne kadar atılmış olsa da çizgisi, parti içinde daha bir süre etkisini devam ettirdi. Çünkü, yukarıda da belirtildiği gibi, parti içinde 20 yıla yakın tartışmasız bir ağırlığı ve otoritesi vardı. Her yönüyle partiye damgasını vuran biriydi. Dolayısıyla böyle birinin daha uzun süre etkisinin olması doğaldı.

Geçmişte savunulan, 1995'e kadar "üç dünya teorisi", 1980 ve 1991'de "dünya savaşı tehlikesi" tespitleri, arada bir gündeme gelen halk savaşında "hazırlık aşaması" anlayışı, çağ tespiti (emperyalizmin toptan çöküşe sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği), ekonomizm... vb anlayışlarda KS'nin payı belirleyici olmuş.

KS sonrası, örnek bir kolektif önderlik anlayışını geliştiren kardeş parti, KS'nin olumsuzluklarını hızla giderme, yanlış ve hatalarından arınma sürecine de girdi. Bunu, özellikle 1995'te düzenlediği "tüm Hindistan çapındaki konferans" ile KS'nin parti içindeki etkisini, (olumsuzluklarını) ciddi oranda kırdı. Geriye kalan olumsuz etki ve izlerini ise bu kongre giderdi.

Bu kongre, önceden yanlış ve muğlak olan ve de belirlenmiş bir düşüncesi olmayan bir çok konuda, Marksizm-Leninizm-Maoizm çizgisinde parti-

ye yön verdi. Eski yanlışlardan, KS'den köklü bir kopuş sağladı. Dolayısıyla bu kongre, kendisinden beklenen misyonunu fazlasıyla oynadı.

Kongre başlıyor...

Kongre salonunun içerisi ve dışarı çok güzel hazırlanmış. Noel ve yeni yıl şenliklerinin hazırlıkları, süslemeleri buradakinin yanında geri kalır. Her tarafta pankartlar, kızıl bayraklar, kızıl şeritler, resimler, dövizler... var. Bu da proletaryanın şenliği.

Kongrenin ses düzeni, tek kelimeyle mükemmel. Bu dağ başında kurulan ses düzenini, şehirde düzenlenen etkinlikler-

nuşanın yanındaymış gibi dinleyebiliyor. Kongrede tartışma ve konuşmalar esas olarak üç dilde yapılıyor. Hintçe ve Teluguca hiç değişmezken, üçüncü dil sürekli değişerek herhangi biri (İngilizce, Maratice, Bengalce...) olabiliyor.

İngilizce bilen yoldaşların kongrede, genelde çok yoğun ve özel görevlerinin olması nedeniyle, tartışmaları tam olarak takip edemediğim anlar oldu. Bu gibi durumlarda konuşulanların özetini bana, ya divan üyesi Caniki yoldaş, ya da NKP(Maoist) temsilcisi yoldaş aktarıyor.

Şimdi, tüm delegeler ve MK üyeleri kongre salonunda hazır

rıyor. Sonra Enternasyonal'i hep birlikte söyleyerek kongre gündemi resmen açılmış oluyor. Aynı yoldaş kongrenin tarihsel önemi ve partinin geçirdiği evreleri, partinin nereden nereye geldiği konusunda kısa bir konuşma yapıyor.

Sonra tek tek MK üyelerini tanıtıyor. Onların mücadele deneyimlerini, ne zamandan beri profesyonel mücadele yürüttüklerini, yaşını... Daha sonra da her eyalet sekreteri kendisinden başlayarak, diğer delege yoldaşları tanıtıyor.

Kamuoyu tarafından bilindiğinden, tanıtım için sadece iki yoldaş anlatacağım. Birincisi yoldaş Ganapaty'dir. 56 yaşlarında, 29 yıldır profesyonel devrimci mücadele yürütmekte olup, 25 yıldır illegal yaşıyor. Yaklaşık iki yıl hapis yattı. İkincisi yoldaş Prasad'dır. 65 yaşlarında, 36 yıldır profesyonel mücadele yürütmekte, dört yıl hapis yattı. Naksalbari silahlı köylü ayaklanmasında yer aldı. 28 yıldır illegal yaşıyor.

Daha sonra kongreyi yönetmek ve tartışmaları koordine etmek için beş kişilik bir divan öneriliyor. Önerilenler oy birliğiyle kabul ediliyor. Divanın her üyesi bir oturumu (bir gündemi) yönetecek. Divanın seçilmesinden sonra bizler, divandan aşağıya inerek bize ayrılan yere oturuyoruz. Divan, MK'nın sunduğu gündemi kongreye sunuyor. Birkaç değişiklik ve eklemelerle kongre gündemi oy-birliği ile kabul ediliyor.

Divanın seçilmesiyle MK, kongreye önderlik etmeyi bırakıp yönlendirici fonksiyonu

Tüm gelişmeleri ve olayları MLM bilimi ışığında ele aldık. Partimiz hem sağ-opörtünist hem de sol-sekterizme karşı verdiği mücadelede çelikleşerek bugünlere geldi. Partimizin ideolojik çizgisi sağ ve sol tasfiyeciliğe karşı verilen mücadelede güçlendi.

Bu gerçekliği hiçbir zaman unutma

de görmek pek mümkün değil. Sistem, aynı anda üç dile uygun şekilde kurulmuş. Tüm mikrofonlar kablosuz. Kürsüdeki mikrofondaki konuşulduğunda, solunda olan herkes duyuyor. İki ayrı yere konulan iki kablosuz mikrofon ise çeviri için kullanılıyor. Bunlar tüm salon da değil, sadece kulaklık-tan dınlenebiliyor.

Her dil için bir kanal ayarlanmış. Ayrıca delegelerin pek çoğunda bulunan küçük radyolar da mikrofon (FM kanalından) görevini görüyor. Divana en uzak yerde oturan delege elindeki radyodan kürsüde ko-

durumdalar. Kongre başlamadan önce batı-Bengal delegesi yoldaş iki devrimci marş söylüyor. Yanlış hatırlamıyorsam, bu yoldaş ezbere olarak en az 500 devrimci marş biliyormuş. Rahat 100 tanesine kendim tahnık oldum. Sesi çok güzel ve gür. Zaten daha önceden profesyonel bir sanatçımış. Yoldaş, oturumlar arası verilen molada sürekli olarak devrimci marşlar söylüyor ve kültür-sanat yönüyle kongreye ciddi katkılar sunuyor.

MK'dan bir yoldaş beni, Nepalli ve Ganapaty yoldaş divanda (sahne) oturmaya çağı-

üstleniyor. MK üyeleri konuşma kürsüsünün arkasında, sahnede divanın yanında oturmaya devam ediyor. Her gündemin taslağını bir MK üyesi sunuyor.

Kongre süresince delegelerden gelen düşünce ve önerileri toparlayan, eleştirilere cevap veren ve tartışmaları ideolojik-siyasal açıdan yönlendiren MK oluyor. Dolayısıyla kongrede MK'nın gözle görülür bir ağırlığı var. **Genel sekreter yoldaş Ganapaty**, kongre tartışmalarını uzun bir açılış konuşmasıyla açıyor. Özet olarak şunları söylüyor.

"1970 yılında gerçekleşen 8. kongreden bugüne, hem ulusal hem de uluslararası alanda birçok ekonomik-sosyal gelişmeler yaşandı. Daha önce bir avuç kadar olan partimiz bugün, 11 eyalette faaliyeti olan, milyonlar arasında derin kökler salan ve birkaç eyalette devleti zor duruma sokan düzeye geldi.

Partimiz 1970'de doğdu. Sol-sekter çizgiden ötürü yenilgi aldık. Ancak bu yenilgiden önemli dersler ve ciddi tecrübeler çıkarmış olarak bugün, milyonlara ışık saçan düzeye geldik. Hata ve yanlışlarımızdan ciddi dersler çıkararak aştık, mücadelemizle, siyasal hatlarımızla milyonlara güven verdik. Hatalarımızı sürekli aşabildik, yanlışlarımızı giderebildik.

1970'li yıllarda halk savaşını benimsemiştik ama, yanlış taktik izledik. Bu yanlış taktiği gidermiş olarak bugün, doğru taktiklerle halk ordusunu kuracak düzeye geldik. Bugün halk ordumuz var ve kızıl siyasi üsler kuracak düzeye geldik.

1970'lerde silahlı mücadelede sadece köylüler vardı ama şimdi, köylülerin yanında işçi sınıfı, gençlik ve aydınlar var. Bu sınıf ve katmanlar arasında ciddi kök saldık. Dolayısıyla bugün toplumun tüm devrimci sınıf ve katmanları arasında örgütlülüğümüz var. Bu büyük bir gelişmedir. Peki bu düzeye nasıl geldik? Bu koşulları nasıl yarattık?

Bu gelişmeyi en başta Marksizm-Leninizm-Maoizm'e borçluyuz. Bu bilimin sayesinde kendi yanlış ve zaaflarımızı aştık, örgütümüzü yeniden inşa ettik. Yani tüm gelişmeleri ve olayları MLM bilimi ışığında ele aldık. Partimiz hem sağ-oportünist hem de sol-sekterizm karşı verdiği mücadelede çelikleşerek bugünlere geldi. Partimizin ideolojik çizgisi sağ ve sol tasfiyeciliğe karşı verilen mücadelede güçlendi. Bu gerçekliği hiçbir zaman unutmamalıyız.

Bu sağlamlığın bir başka nedeni de, partimizin 1970'li yıllarda birçok parçaya bölünmesiyle bizim, ML-MZD ideolojik-siyasal-örgütsel hat doğrultusunda Naksalbari'nin temel ilkeleri üzerinde birlik çalışmalarını yürütmemizdir. HKP(ML) çok parçalara bölündü.

Biz temel ilkeler ve doğru birlik siyaseti üzerinde ciddi gelişmeler sağladık. Bu vesileyle bizimle aynı çizgide olan bir çok örgütle birleştik. HKP(ML)HS ve HKP(ML)PB arasında yaşanan birlik, bu sürecin en son örneğidir. Bu birlik ilkesiz değil, aksine ilkeler üzerinde gerçekleşen komünist bir birliktir.

Bir başka özelliğimiz, 1985 ve 1991 yıllarında parti içinde baş gösteren iki büyük bunaltıma, reformizm ve revizyonizm karşı başarılı bir mücadele yürütmemizdir. Diğer bir gerçekliğimiz düşman saldırılarını doğru tahlil ederek karşı koymamız ve direnebilmemizdir. Mücadelede kararlı ve inançlı olmamızdır.

Partimiz enternasyonal alanda hem olumlu hem de olumsuz etkilendi. Çin'de Deng revizyonizmine karşı kararlı bir duruş sergiledik ancak, kısa bir süre bazı konularda belli yanlışlara düştük. Olumsuzluğumuz, Deng revizyonizmine tam zamanında tavır almayıştırmızdır. Fakat bu olumsuzluğu kısa sürede görüp giderdik.

Ancak biz Hindistan somutunda olumlu ve objektif olanı doğru tahlil ettik. Olumlu ve doğru olanı hiç çekinmeden öz-eleştiri vererek alabilen bir özelliğimiz var. Kendimize ve faaliyetimize sürekli öz-eleştirel yaklaşarak yanlış ve hatalarımızı aşabildik.

Kendimizi 1970'lerde sol-sekter çizgiden kurtardığımızda 1976'da güçlü bir öğrenci örgütü, 1978-80 yıllarında ise güçlü bir işçi örgütü kurduk. Hemen akabinde Andra Pradeş, kuzey Telangana, Dandakaranya'da silahlı köylü ayaklanmaları örgütledik. Böylelikle mücadele tohumlarını yüzbinlerin arasında kök saldırdık.

Aynı şekilde Parti Birliği de aynı strateji ve taktiği Bihar'da pratiğe uyguluyordu. Yani 1976 sonrası hareketi örgütleyebilmiş, yüzbinleri yürütebilmiştik. Dolayısıyla partimiz, halka güven verebilmiş ve on-

ları özgürlüğe taşıyabilecek nitelikte bir partidir. Partimizin bu gerçekliğini asla unutmamalıyız.

Şimdi görevimiz mücadeleyi daha üst düzeye sıçratmaktır. Kitlelere dayanan ve kitlelerin güvenini kazanmış bir partimiz var. Düşmana korku, halka umut olmuş bir partimiz var. Bunu görmek ve daha ileri taşımak durumdayız. Biz teori ve pratiğimizle, savaşımızla, ilkelermizle bunu defalarca kanıtlamışız.

1970'li yılların dokümanlarında (program dışında) ciddi değişiklikler yaptık. Daha doğrusu bunları geliştirdik. Sürece ve sorunlara cevap verecek düzeye getirdik. İki önemli görevimiz var. Birincisi, ülkemizdeki komünist güçleri birleştirmek, İkincisi, dünya komünist hareketini birleştirmektir. UKH'ye ilişkin bazı küçük farklılıklarımız var. Ama Marksist-Leninist-Maoist güçlerin birliği için ciddi çaba göstereceğiz. Çünkü devrimimiz dünya sosyalist devriminin kopmaz parçasıdır.

Şimdi belgelerimizi tartışacağız. Sadece son beş yılı değil, daha öncelerine gidip geçmişimizi ciddi gözden geçirmeliyiz. Halk savaşını nasıl ele aldık, nasıl uyguladık... Bunları ciddi ve derinliğine tartışıp önemli dersler çıkaracağız. Bu dersler ışığında geleceğe daha güçlü yöneleceğiz. İdeolojik-siyasal hattımızı geliştirmek ve bunun ışığında yeni taktiklerle yeni atılımlara imza atmamız. Tüm delegeler bu bilinçle kongreyi ele almalı ve bu silahlarla donanarak geleceğin daha zorlu sürecine hazırlanmalı.

Ülkemizin çok büyük olması ve dengesiz gelişimi eyalet düzeyindeki mücadelemize yansımaktadır. Demokratik merkez-yetçilik ilkesini bozmadan, gevşetmeden eyalet komitelerimize ve aynı düzeydeki diğer komitelerimize daha fazla inisiyatif vermeyi düşünmeliyiz. Ama temel ilke ve siyasetimizden asla taviz vermemeliyiz. Öte yandan sürece cevap verecek, düşman karşısında inisiyatifi ele geçirecek şekilde yoğunlaşmalıyız.

PGA'yı (Halk Gerilla Ordusu) kurduk. Fakat bunu PLA (Halk Kurtuluş Ordusu) düzeyine çıkarmalıyız. Gerillayı hem siyasal hem de askeri açıdan daha iyi eğitmeliyiz. Çok geniş şekilde milisleri örgütlemeliyiz. Böylelikle, kısa sürede daha fazla gerilla örgütlenme imkanı yakalamış oluruz. Güçlü ve yetkin bir komuta sistemi oluşturmamız.

Birçok köyde Halk İktidar Komitelerini (HİK) kurmuş durumdayız. Bunları her açıdan daha çok güçlendirmeli ve geliştirmeliyiz. HİK önderliğinde üretimi geliştirmek, üretim ilişkilerini değiştirmek zorundayız. Üretici güçler ve üretim ilişkilerinde bugüne kadar, çok güzel girişimlerimiz oldu. Bunları daha ileriye taşımamız. Halkı, sürekli olarak siyasal iktidar meselesinde bilinçlendirmeli ve bu konuda daha iyi bir yoğunlaşma sağlamamız.

Eğer HİK'leri iyi ele alarak yetkinleştirip geliştirecek yeni gerilla birlikleri oluşturmak, farklı örgütler kurmak hiç zor olmayacaktır. Partimizin kitleler arasında çok iyi prestiji var. Bu prestiji daha maddi bir güce, kitlesel örgütlü bir güce dö-

nüştürmeliyiz. Şimdi görevimiz bunun meyvelerini toplamak olmalıdır.

Bazı eyalet ve bölgelere ilişkin net perspektifimiz var. Ama bunu daha seri, daha planlı halle getirmeliyiz. Bu kongre görev ve prensipleri somut ortaya koymalıdır. Mücadeleyi üst seviyelere çıkartacak planlar hazırlamamız. Eyalet ve bölge komitelerinin her tarafa yumruk sallama, her şeyi bir anda yapma alışkanlığını bir tarafa bırakıp, bazı kilit bölge ve noktalarda yoğunlaşmalıyız.

Eğer bu prensip ve görevleri partinin tüm komiteleri zamanında ve doğru ele alıp pratiğe uygularsa, kısa zamanda büyük atılımlarda bulunabiliriz. Günümüzde emek ile sermaye arasındaki çelişki daha da keskinleşmiş durumdadır. Kapitalist-emperyalistler her geçen gün halkın daha fazla kin ve nefretini kazanıyor. Kapitalist-emperyalist güçler daha fazla faşizme yöneliyorlar. Komprador egemen sınıflar ise her geçen gün daha fazla faşistleşiyorlar.

Dolayısıyla, ezilen dünya halklarının silaha sarılmaktan başka seçeneği yok. Ülkemizi ve partimizi ele alırsak; 3600'den (üçbinaltıyüz) fazla yoldaşımız yığınlar arasında kararlıca mücadele yürütüyor. Kitleler arasında prestij ve saygınlığı yüksek olan ve kitlelere büyük güven vermiş bir parti olarak, çok daha büyük başarılarla imza atabiliriz. Partimiz düşmanın yoğun saldırıları altında daha çok çelikleşti, sınandı, denendi.

Dünyanın fırtına merkezleri, devrimin merkezidir. Türki-

ye, Nepal, Hindistan, Filipinler, Peru; beş parlak yıldızdır. Bu ülkelerde, MLM partiler önderliğinde verilen halk savaşları sadece kendi ülke egemen sınıflarına değil, aynı şekilde emperyalist güçlere de darbe vurarak, yiğit bir mücadele yürütmektedirler. Bu komünist güçlerin birliği tarihseldir, önemlidir.

Hindistan devriminin başarıları çok büyük tarihsel öneme sahiptir. Bu, sadece bu ülkenin büyük ve çok kalabalık oluşundan değil, aksine Güney Asya üzerinde büyük ağırlığının bulunmasındadır. Nepal komünist hareketinin Hindistan'daki mücadeleye, yani bizim kavgamıza etkisi oluyor. Görevimiz bunu daha da büyütmeştir.

Hindistan devriminin bu büyük etkisinden ötürü, emperyalist güçlerin yoğunlaşması da doğal olarak çok daha fazla olacaktır. Buna şimdiden hazırlanalım. Daha zor, ağır ve çetin ama parlak günler bizi bekliyor. Emperyalizm yenilmek zorundadır. O bir yaralı köpek gibi devrime ve devrimcilerle saldırıyor. Bu köpeğe hesabı ödetelim.

1970'in bazı hedeflerini gerçekleştirdik. Şimdi bu kongre, daha büyük hedeflere yürümenin adımlarını atmalıdır. 8. kongre ile 9. kongre arasında tam 30 yıl geçti. Bu büyük aralığa bundan itibaren son vermeliyiz. Kongrelerimizi düzenli yapabilmeli, büyük atılımlara imza atabilmeliyiz. Biz pratiğimizle yığınlar arasında bir daha sökülmezcesine kök saldık. Şimdi kavgayı doruklara, zirvelere taşıma zamanı. Siz delegeleri ve kardeş parti temsilcile-

rini komünist duygu ve bilinçle selamlıyorum”.

NKP(Maoist)'in kongreye mesajı;

Daha sonra kongreye, mesaj vermek üzere NKP(Maoist)'in temsilcisi kürsüye çağrılıyor. Yoğun alkışlar arasında kürsüye gelen yoldaş, özet olarak kısaca şunları söylüyor.

“NKP(Maoist) adına HKP(ML)HS'nı ve TKP/ML temsilcisi yoldaşı devrimci duygularıyla selamlıyorum. Bizim iki kardeş partimiz, birbirine komşu olan ülkelerdendir. İki ülke halkı arasındaki bağ çok güçlüdür. Hindistan'da her ne oluyorsa; küçük veya büyük, iyi veya kötü Nepal'i direkt ve büyük şekilde etkiliyor. Hindistan komünist hareketine revizyonistler hakim olduğunda, bu gelişme Nepal komünistlerine de yansdı.

Ne zaman Ç. Mazumdar önderliğinde modern revizyonizme karşı ünlü Naksalbari hareketi başladı bu, Nepal'de sınıra yakın bölgede Jhapa hareketine yol açtı. Ancak Jhapa'lı yoldaşlar daha sonra NKP(Birleşik ML)'ye dejenere olunarak, parlamenter yolu seçtiler.

Bugün biz, kendimizi Jhapa hareketinin gerçek mirasçısı olarak görüyoruz. Sizin partiniz de Naksalbari isyanının gerçek mirasçısıdır. 1980'li yılların başından itibaren HKP(ML)HS ve Maoist Komünist Merkez (MKM) önderliklerinde yürütülen halk savaş mücadelesi, hem hareketimiz hem de partimiz üzerinde olumlu etkiler yarattı. Çok sayıda yoldaşlarımızın canı ve kanı pahasına elde ettiğin tec-

rübelerinizden öğrenmek ve sizi kendi tecrübelerimize ortak yapma konusunda oldukça istekliyiz.

Partilerimiz arasındaki ilişkinin tarihi oldukça eskidir. Farklı düzeylerde çok yönlü ilişkilerimiz, oturumlarımız, tartışma ve sohbetlerimiz oldu. Özellikle 1993'ten sonra sizin uzun süreli halk savaşı mücadelenizden çok şeyler öğrendik. Sizinle olan ilişkilerimiz sadece ideolojik ve siyasal konularda görüş alışverişi üzerinde değil, aksine pek çok alanı kapsayan niteliktedir.

Her iki partinin ortak düşmana, Hint yayılmacılığına karşı mücadele etmenin yanında, altı milyon Nepalli'nin Hindistan'da yaşamaya başka özellikleri içinde taşır durumdadır. Bu bakımdan, gelecekte daha yüksek ve ileri düzeyde birlik alanı bulunmaktadır.

Hindistan devrimi ile dünya devrimi arasında bütünsel bir bağ vardır. Hindistan'sız dünya devrimini düşünemeyiz. Hindistan devrimine önderlik eden HKP(ML)HS, dünya devrimine çok büyük hizmet yapmaktadır. Hindistan'daki tüm Maoist parti ve örgütler (MKM, HKP(ML) Naksalbari vb) arasında en büyüğüdür. Eğer Maoistler bir merkezde birleşirler ise bu, düşmana gerçekten meydan okuyan bir güç haline gelir. Dolayısıyla HS ile PB arasında gerçekleşen birlik olumlu bir adımdır ancak, henüz yeterli değildir.

Sadece Maoist partiler değil, aynı zamanda Güney Asya'nın devrimci kitleleri Hindistan'daki Maoist güçlerin birleşmesini arzu ediyor. HS ile

MKM arasında yaşanan silahlı çatışmalar onları derinden yaralamıştır. Bizim partimiz, DEH ve diğer partiler bu çatışmaların durdurulması için çağırısı yapmışlardır. Bu çağırısı her iki taraf da olumlu yanıt vererek, çatışmalar durdurulmuştur. Umudumuz bu çatışmaların tekrarlanmamasıdır.

Bizim ikinci ulusal konferansımız kongrenizin az öncesinde başladı. Bu konferansta UKH için önemli bazı kararlar alındı. Dünya devrimi koşulları büyük oranda değişti. Emperyalizm ve uşakları derin kriz içinde. Devrimci hareket dünya çapında geliyor. Yeni bir enternasyonal inisiyatif için tam zamandır. Maoistler bu olanağı kaçırmamalı. Geçmiş enternasyonallerin tecrübelerinden öğrenmeliyiz. DEH bazı inisiyatifler aldı. Tüm Maoistler olarak daha ileri sorumluluklar almamız.

Güney Asya günümüzde bir volkana benzer. Hindistan ve Nepal'de Maoistler önderliğinde yürütülen güçlü halk savaşları vardır. Güçlü ulusal kurtuluş hareketleri vardır. Ortak bir düşman olarak Hint yayılmacılığı vardır. Dünya proleter devrimine efektif şekilde hizmet edecek uzun süreli ortak mücadele deneyimleri vardır. Ufukta yeni bir dünya proleter devrimi dalgası var. 21. yüzyılın dünya proleter devrimleri yüzyılı olacağına inancımız tamdır.

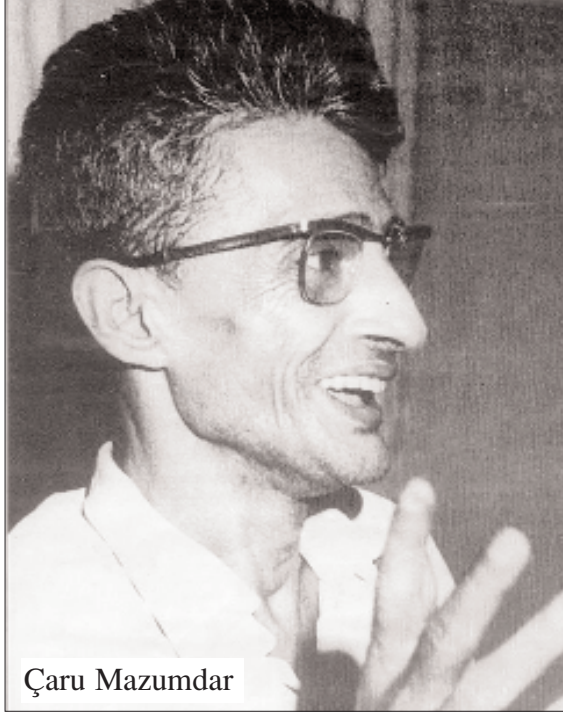
Bu kongrenin doğru ideolojik-siyasal çizgiyi başarılı şekilde formüle etmesini umuyoruz.

Hindistan yeni demokratik devrimini ilerlet!

Tek merkezde tüm Maoist parti ve örgütleri birleştir!

Bir kez daha bu kongrenin başarılı olmasını dileriz!

NKP(Maoist)'in mesajı son bulunduğu saat gece 11'i geçiyordu. Yoğun alkışlar arasın-

Çaru Mazumdar

da yoldaş kürsüden ayrılırken, hep birlikte "Yaşasın NKP(M)", "yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "Yaşasın halk savaşı", "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" sloganlarını haykırıyoruz.

Partimiz TKP/ML'nin kongreye mesajı;

Diğer gün, 5 Mart sabahı saat 8:00'de partimiz TKP/ML'nin kongreye mesajını sunuyorum. Partimizin mesajı özet olarak şöyle;

"Değerli yoldaşlar, TKP/ML Merkez Komitesi adına, partiniz HKP(ML)HS'nin

9. kongresini, kongre delegelerini ve böylesi önemli bir anda Hindistanlı yoldaşlarımızı yalnız bırakmayan NKP(Maoist)'ten temsilci yoldaşı komünist duygularıyla selamlıyorum.

Kongreniz, bir yandan Mayıs 1967'de hem yerel ve merkezi gerici-faşist iktidara hem de devrimci saflarda egemen olan parlamentarist-reformist çizgiye tepeden bayrak açan Naksalbari silahlı köylü ayaklanmasının tarihsel mirasını temsil ederken, diğer yandan bu deneyimi bilimsel bir analiz ve eleştirel bakış açısıyla ele alarak eksik ve yetersizlikleri gören niteliktedir.

Kongreniz, 22 Nisan 1969'da yoldaş Ç. Mazumdar önderliğinde kurulan HKP(ML)'nin ve de Mayıs 1970 yılında gerçekleşen birinci kongrenin de devamını ifade ediyor. Kongreniz, 1980 yılında kurulan eski HKP(ML)HS ve 1978'de kurulan HKP(ML)PB'nin ortak devrimci mirasını temsil ediyor. Kongreniz, Hindistan devriminin geleceği açısından önemi büyük, 1998 Ağustos'unda gerçekleşen iki komünist gücün birliğini pekiştiriyor.

Emperyalist burjuvazinin, revizyonizmin ve MLM'den uzaklaşan tüm döneğin koro halinde "sosyalizm öldü" çığlıklarını attıkları bir süreçte, Uluslararası Komünist Hareketin (UKH) değerli bir üyesi ve Hindistan proletaryasının öncüsü HKP(ML)HS'nin faşist

Hint devletinin ağır baskı ve kapsamlı saldırılarına karşın, kongrenizin başarıyla sonuçlanacağına yürekten inanıyoruz. Bu başarı, Hint faşist diktatörlüğüne karşı bir başarı olacağı gibi, aynı zamanda emperyalist burjuvaziye karşı da kazanılmış bir zafer olacaktır.

Bugün yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Maoistler önderliğinde verilen halk savaşları bütün emperyalistleri ve uşaklarını fena halde korkuturken, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına umut vermektedir.

Emperyalistler ve uşakları özellikle 1990'dan sonra, başta halk savaşı veren Marksist-Leninist-Maoist güçler olmak üzere, diğer tüm radikal devrimci örgütlere azgınca saldırmaktadır. Bu saldırıların baş hedefi ise önder kadrolar olmaktadır.

Peru Komünist Partisi başkanları Gonzalo ve Feliciano yoldaşların emperyalist destekli kapsamlı operasyonlarla yakalanması, genel sekreterimiz Mehmet Demirdağ ve NKP(Maoist)'in önder kadrolarından Suresh Wagle yoldaşın katledilmesi ve en son olarak 1 Kasım 1999'da, faşist Hint devletinin askeri güçlerince sağ yakalanarak işkencede katledilen HKP(ML)HS'nin önder kadrolarından Syam, Mahesh, Murali yoldaşlar, bu saldırı örneklerinden bazılarıdır.

Bu tarihsel günde, bir kez daha Syam, Mahesh, Murali yoldaşlar şahsında tüm dünya komünizm şehitlerini saygıyla anıyor, bize büyük onurla devrettikleri kırmızı bayrağı nihai za-

fere kadar taşıyacağımıza, MLM karşıtı çizgi ve sapmalara karşı tavizsiz mücadele edeceğimize ve katledilen yoldaşlarımızın hesabını düşmandan soracağımıza söz veriyoruz.

Emperyalist burjuvazi özellikle son yıllarda dünya işçi sınıfı ve ezilen halklara yönelik çok yönlü saldırı içindedir. Bu saldırılar arasında en büyük ve en kapsamlı olanı, hiç şüphe yoktur ki ideolojik saldırıdır. Bunların başında da "Marksizmin artık eskidiği", "Kapitalizmin her şeye kadir olduğu", "sınıflar arası mücadele ve çatışmanın sona erdiği..." vb köhnemiş ideolojik argümanları geliyor.

Bunun yanında küçük-burjuva oportünizmi de, emperyalist burjuvazinin ideolojik saldırısı karşısında yalpalamaya ve işçi sınıfı içinde burjuvazinin ideolojik görüşlerini yaymaya devam ediyor. Bu güçler "emperyalizmin karakterinin değiştiği", "küreselleşme ile birlikte proletaryanın artık devrime önderlik edemeyeceği..." vb burjuva liberal görüşleri ileri sürmektedirler...

Dünya proletaryasının sınıf bilinçli komünist partileri, emperyalist burjuvazi ve "Marksizm" kılıfına girmiş bütün anti-MLM ideolojilere karşı mücadelede büyük deneyimlere sahiptir. UKH bu deneyimlerden doğru dersler çıkararak yolunda ilerlemeye devam ediyor.

Sosyalist devletlerin birer birer yıkılması, dünya proletaryasının ve ezilen halkların emperyalist burjuvazi karşısında aldığı bu yenilgi, geçicidir. Proletaryanın aldığı geçici ye-

nilgi UKH içinde ciddi ideolojik kriz yaratmasına karşın, Marksist-Leninist-Maoist partiler bugün, UKH'nin ideolojik-örgütsel birliğini sağlamak ve güçlendirmek için ciddi mücadele veriyorlar. Partilerimizin ve daha birçok KP'nin varlığı ve MLM biliminin yol göstericiliğinde devrimci mücadeleyi ilerletmek için yoğun uğraş içerisinde olmaları, bunun en iyi kanıtıdır.

Asya, Latin Amerika, Afrika ülkelerinde işçiler ve emekçiler emperyalizme ve uşaklarına rahat yüzü göstermiyor. Emperyalist burjuvazinin "küreselleşme" toplantıları, artık kendi merkezlerinde bile emekçiler tarafından ciddi protestolara maruz kalıyor. Kısacası, emperyalist burjuvazi yatağında rahat uyuyamıyor.

Kapitalist-emperyalist sisteminin bir krizi bitmeden bir diğeri başlıyor. Burjuvazi krizini atlatmak için ezilen kitlelere saldırıyor. Kitlelerin ekonomik, demokratik ve tüm kazanılmış sosyal haklarını gasp ederek, emperyalist sermayeyi krizden kurtarmaya çalışıyor. Ne var ki, bu gelişmeler kapitalist sistemin içinden çıkılmaz çelişmeleri keskinleştirerek, çöküşünü biraz daha yakınlaştırıyor...

Bugün UKH'nin önünde en önemli sorunlarından biri, UKH'nin ideolojik-örgütsel birliğini güçlendirmek, anti-MLM akımlara karşı MLM biliminin ilkelerini savunmak ve bunları kitlelerin sınıf mücadelesinde maddi bir güç haline getirmektir. Bunun anlamı, her KP'nin en başta kendi ülkesinde devrim mücadelesini geliştirmek, güçlendirmek ve burju-

vaziye karşı savaşımı hızlandırması demektir.

UKH'nin birliği, tek tek ülkelerde sınıf savaşımının gelişmesinde ve bu temelde geliştirilen uluslararası dayanışmanın büyüülmesinde yatıyor. Sorun böyle kavrandığında ulusal ve uluslararası düzeyde her türlü anti-MLM akımlara karşı mücadele daha da güçlenecektir.

UKH'nin enternasyonal alandaki tarihsel öneme sahip görevlerini layıkıyla yerine getirmek için hepimizin, özellikle ciddi Maoist güçlerin büyük ortak çabası ve katkısı gerekmektedir. Partinizin, UKH'nin güçlendirilmesi temelinde yaptığı çalışmalar, özellikle son yıllarda büyük gelişme göstermiştir. Görev, bunu daha ileri aşamalara taşımak ve her alanda daha yüksek bir seviye yakalamaktır. Bu yol ile ezilen milyonların emperyalist burjuvazi ve onun ideologları tarafından manipüle edilmesinin önüne geçilebilecek, kitlelerle daha sıkı organik bağların kurulması sağlanabilecektir.

Biz komünistlerin, 21. yüzyılın dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların yüzyılı olacağına dair inancı tamdır. Dünyadaki gelişmeler bunu doğrulamakta, Maoist parti ve örgütlerin yönelimi ise bu doğrultuya büyük ivme katmaktadır. Hindistan halkı ve işçi sınıfının, komünistlerinin, bütün zorluklara ve ödenen ağır bedellere karşın, özverili çalışmaları ve yiğit mücadeleleriyle burjuvazinin beyaz bayrağını aşağı indirip, MLM'nin kırmızı bayrağını kendi ülkelerinde dalgalandıracaklarına dair inancımız tamdır...

Dünyanın en yüksek tepesinde, Nepal'de dalgalanan kırmızı bayrak, bütün dünyayı sarsacaktır. Bundan emekçiler değil, burjuvazi korkmaktadır. Dünya Maoist güçleri aralarındaki dayanışmaya daha büyük önem vererek, tecrübe ve deneyimlerini birbirine aktararak ve kendi ülkelerinde halk savaşlarını daha yüksek zirvelere taşıyarak, bu sürece kesin olarak yanıt olacaklardır.

Kuşkusuz bu büyük tarihsel görev, ancak MLM bilimine ısrar ederek ve büyük bedeller ödeyerek yerine getirilecektir. Dünya Maoist güçleri dostlarını da yanlarına alarak, kendileriyle birlikte dostlarını da örgütleyerek, bu büyük ama zor görevi başaracaklardır. Bundan umutluyuz.

Biz komünistler; "Eğer insanlığın çoğunluğu için etkili olabileceğimiz yeri seçmişsek; hiçbir yük bizi kamburlaştırmaz. Çünkü o artık herkes adına ödenecek bir bedeldir; artık tadına vardığımız şey yoksul, kısıtlı, bencilce bir sevinç değildir, mutluluğumuz milyonlara aittir" (Marks), bilinciyle hareket edip, emperyalist burjuvazinin dünyayı ve onunla birlikte insanlığı daha fazla tahrip etmesine müsaade etmemek için, proletaryanın önderliğinde kitleleri örgütleyip sınıf savaşımını geliştirmekten ve güçlendirmekten başka bir seçeneği yoktur.

Partimiz, Türkiye ve T. Kürdistanı işçi sınıfı ve emekçileri adına, partiniz şahsında Hindistan işçi sınıfı ve emekçilerinin devrimci mücadelesini selamlıyor. Partimiz, kardeş partimiz olan HKP(ML)HS'nin 9.

kongresini komünist coşkuyla selamlarken, kongrenin her çalışmada verimli olmasını ve tüm tartışmaların sıcak yoldaşlık ilişkileri temelinde geçmesini temenni etmektedir.

Kongrede yaşanacak tartışmaların, ideolojik tartışmaların daha yüksek düzeyde bir birliğe hizmet edeceğine inanıyoruz. Çünkü, Hindistan işçi sınıfı ve emekçilerinin bu kongreden büyük umut ve beklentileri vardır. Çünkü, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının omuzlarınıza yüklediği önemli ve tarihsel sorumluluklar vardır.

TKP/ML, Türkiye ve T. Kürdistanı halkı, partiniz HKP(ML)HS ve değişik milliyet ve azınlıklardan Hindistan halkıyla omuz omuzadır. Bir kez daha kongrenin bütün delegelerini, NKP(Maoist) temsilcisini ve bu kongrenin gerçekleşmesinde emeği geçen tüm yoldaşları ve kırmızı savaşçıları komünist coşkuyla selamlıyoruz.

Şan olsun HKP(ML)HS'nin 9. kongresine!

Bütün ülkelerin işçi sınıfı ve ezilen dünya halkları, birleşiniz!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Yaşasın halk savaşı!"

Konuşmayı bitirir bitirmez, salonda bulunan herkes başta yoğun bir alkış, sonra da gür sesle "Yaşasın TKP/ML", "yaşasın halk savaşı", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" sloganlarını haykırıyor.

Medya ve üzerimizdeki etkileri-3

Egemen medyayı biraz yakından inceleyen her dürüst insan, medyanın, kapitalizmin tüketim ve davranış kalıplarını, burjuvazinin çıkarlarını koruyan düşünüş ve yaşam tarzlarını nasıl yaydığını görecektir. Bir yandan yabancı kaynaklı program ve yazılarla emperyalist yoz kültür empoze edilirken, yerli program ve yapımlarla, haberleri ve filmleriyle de nasıl “iyi” bir vatandaş olunacağı öğretilmektedir. Diğer bir deyişle medya resmi ideolojinin topluma akıtıldığı kanal görevi görmektedir.

2) Burjuva medya ve “Etik” kuralları üzerine:

Emperyalizmin tekelci kapitalizm olduğu bilinir. Dev sermayenin az sayıdaki belirli ellerde toplanmasıdır bu. Diğer alanlarda olduğu gibi, medya alanında da bugün, tekelleşme olgusu en üst sınırına varmıştır. Uluslararası boyutta, medya alanında birkaç büyük tekel dünyaya hükmetmektedir. Haziran 2000’de Fransa devi Vivendi ile Canal Plus, Kanada’nın önde gelen şirketlerinden Seagram’ı satın almışlardır. Böylece Vivendi basın alanında dünya devlerinden biri haline gelmiştir. Karşısındaki en önemli rakipleri ABD’li Amerikan On Line (AOL)- Time Warner Turner’dır. Bu satın almanın kaç dolara gerçekleştiğini de bilmek istiyor musunuz? 33 milyar 700 milyon dolar.

Şu anda dünyanın en büyük medya tekeli olan, AOL-Time Warner Turner’ın gelişim tarihi ise şöyledir. İlk önce Time Warner Turner’dan başlayalım.

Time Inc. 1989’da 15 milyar dolara Warner Comu satın alır. Tekelin yeni adı Time Warner olur. Bu kez Time Warner 1995’te Turner Broadcasting’i 9.5 milyar dolara satın alır.

AOL ise, özellikle 1995’ten sonra internet servisi alanında korkunç düzeyde gelişir. 1998’de Netxcape Corp’u 4.5 milyar dolara satın alır. Fazla detaya girmeden, AOL, Avrupa ülkelerinin internet servisinin bir çoğunda büyük hisseler alır. Ve hemen ardından, Ocak 2000’de 163 milyar dolara Time-Warner Turner’i satın alarak, dünyada medya sektörünün her alanında tartışmasız söz sahibi olur. Medya üzerine araştırmalarıyla tanınan Amerikalı Noam Chomsky bu konuda şunları söylüyor:

“Uluslararası medya sistemi, az sayıdaki mega şirketler anlamına geliyor. Medya ile yalnızca gazeteleri değil, her geçen gün daha da içiçe geçip yoğunlaşan sinema, televizyon gibi araçları da kastediyorum. Aslında bu yo-

ğunlaşma yalnızca medyada değil tüm ekonomide yaşanıyor. Özellikle ABD ve İngiltere gibi daha demokratik ülkelerde (siz burjuva demokratik ülkelerde anlayın -bn) kamu aklını denetleyebilmek için çok ciddi ve bilinçli bir çaba var. Bu çaba 20. yüzyılın başlarına kadar gitmektedir.

ABD ve İngiltere daha da “demokratikleştikçe” insanları denetlemenin geçmişteki gibi yalnızca onları siyasi sistemden soyutlayarak mümkün olmadığını gördü. Böylece siyasi refah denilen kavram gündeme geldi. Nasıl ki ordu insanların vücutlarını bir takım yararlar sağlamak için kullanıyor ve zorluyorsa, aynı insanların akılları da bir şekilde denetlenmeliydi. Yani rıza üretmek. Bunun yöntemi de çok açık. İnsanları tüketim gibi yapay konulara yönlendirmek (...)

Hitler bu konunun çok çabuk farkına vardı ve kitabında Almanya'nın savaşı kaybetme nedeni olarak Anglo-Amerikan propagandasının üstünlüğünü öne sürdü. İş dünyası da bunu biliyordu.

Kitlesel halkla ilişkilerin ve reklam endüstrilerinin temeli, kamu aklının denetlenmesi gereksinimi ve kapasitesine dayanıyordu. Aydınlar da bunun farkına vardılar. Akademik siyasi bilimler de rıza üretme ve denetleme teknikleri etrafında kurumsallaştılar. Büyük reklam endüstrileri, sinema, televizyon ve diğerleri de öyle, hepsi de çok çalışıyorlar.”

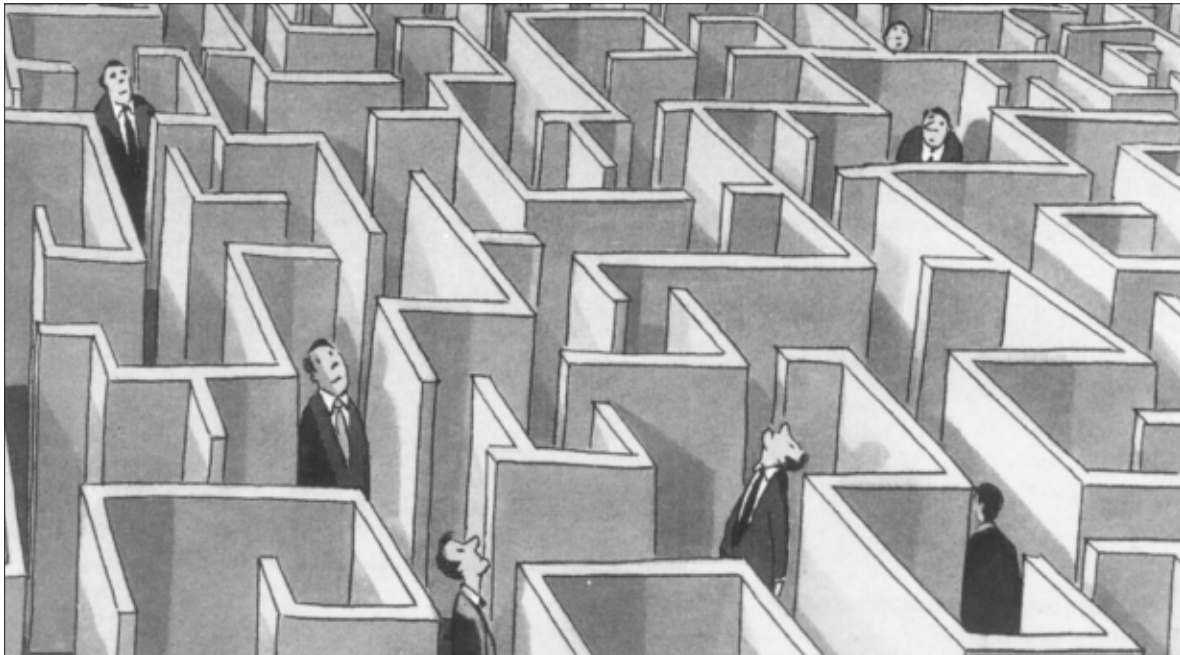
Egemen medyayı biraz yakından inceleyen her dürüst insan, medyanın, kapitalizmin tüketim ve davranış kalıplarını, burjuvazinin çıkarlarını koruyan düşünüş ve yaşam tarzlarını nasıl yaydığını görecektir. Bir yandan yabancı kaynaklı program ve yazılarla emperyalist yoz kültür empoze edilirken, yerli program ve yapımlarla, haberleri ve filmleriyle de nasıl “iyi” bir vatandaş olunaçağı öğretilmektedir. Diğer bir deyişle medya resmi ideolojinin topluma akitildiği kanal görevi görmektedir.

Egemen medya doğası gereği, yoksullara, mülksüzlere kapalıdır. Onların sorunları işlenmez, dile

getirilmez. Aksine gizlenir, üstü kapatılır. Sürekli gündemde olan egemenlerin politikaları, gündemleri ve söylemleridir. Bilinçli ve sistemli bir şekilde ezilenlerin sorunlarının egemenlerce, “güçlülerce” çözülebileceğine dair bir kanaat yaygınlaştırılmaktadır ve böylelikle yoksulların kaderini zenginlere bağlaması sağlanmaya çalışılmaktadır.

Gazetelerin ekonomi sayfaları, büyük kapitalist şirketlerin reklam-propaganda bültenleri gibi yayımlanmaktadır. İş dünyasının, sermayenin yapısal olarak, halkın çıkarları ile olan uzlaşmaz çelişkisinden bahsedilmez. Çok nadir olarak verilen haberlerde ise habere konu olan olumsuzluğun alt yapısı, geçmişi, mantığı, nedeni, gerekçesi ya hiç verilmez ya da çarpıtılarak verilir.

Neil Postman “haber bültenlerinde duyduğunuz her bilginin, o haberi veren televizyon kanalı ile organik ilişkisini araştırın” derken doğal olarak Türkiye’de televizyon izlememişti. Çünkü ülkemizde böyle bir ilişki (haber ile habe-

ri veren kanalın organik ilişkisi) saklanmaya bile gerek duyulmu-
yor. Örneğin, İhlas Holding patro-
nu E. Ören'in evinde verdiği ye-
mek; Çukurova ve Rumeli Hol-
ding patronu Uzan'ın bir tatil bel-
desinde ev ziyareti ya da Aydın
Doğan'ın nikah şahitliği sahip ol-
dukları televizyonların ana haber
bültenlerinde rahatça yer alabil-
mektedir.

Diğer yandan medya alanında
yoğunlaşmanın uğrak noktaların-
dan biri de, doğal olarak global
medya kuruluşlarıyla uluslararası
düzeyde "entegrasyondur". Önce-
leri montaj sanayiye benzer şekil-
de dergicilikte taklit yayınlarla
başlayan bu furya, sonraları "asıl-
larının" (baba emperyalist şirket-
lerin) Türkiye "versiyonlarıyla"
sürmüş ve "kültür emperyalizmi-
nin" resmi daha boyutlu bir şekil-
de çizilmiştir. CNN Türk ile Do-
ğan grubu bu alanda lider durum-
dadır.

Tüm bu tablonun (medyada
tekelleşme, sermayenin medya
alanındaki egemenliği vs.) bir ke-
narına "medyada etik kuralları"
resmi yapmak açık bir sahtekar-
lıktan başka bir şey değildir. Örneğin
CCJ (Committee of Concerned
Jouranalists-Kaygılı Gazete-
ciler Komitesi) yayınladığı bir ki-
tabında bu kuralların en önemlile-
rini şöyle tanımlamaktadır:

"Gerçeği söylemek, öncelikle
kamu çıkarına hizmet etmek, güç-
lüleri denetlemek, izlemek, kamu-
ya söz hakkı ve tartışma hakkı ya-
ratmak, tüm kesimlerden bağımsız
olmak, halkın haber ve bilgi
alma özgürlüğünü korumak."

Sadece uluslararası alanda de-
ğil, ülkemizde de sık sık medya
etik kurallarından bahsedilmekte,
bu kurallara uyulduğu takdirde

medyanın, toplumun gelişmesin-
de, toplumsal sorunların çözü-
münde uyumlu bir rol oynayabile-
ceği vurgulanmaktadır.

Burjuva medyadan bu kuralla-
ra uygun hareket etmesini ve ça-
lışmasını beklemek eğer saflık de-
ğilse, halkın egemen medyaya
olan güven ve "umut"larının sar-
sılmasını önlemek isteyen en aşā-
ğılık bir aldatmacadır.

Bunu dile getirmek, emperya-
listlerin ve egemen sınıfların ger-
çekleri dile getirmelerini, halkın
çıkartına hizmet etmelerini, halka
söz hakkı vermelerini istemekle
eş anlamlıdır.

Kapitalist toplumlarda sınıf
ilişkilerini, çelişkilerini saklamak
isteyenlerin, üretim araçlarına sa-
hip olanların, her şeye kendi çı-
karları açısından yaklaşacağı
(yaklaşmak zorunda olduğu) ger-
çeğini hasır altı etmek isteyenle-
rin, burjuva icazetçilerinin yu-
murtlamalarıdır bu söylemler.

Her ne kadar adının başında
"kitle" sözcüğü geçse de, kitle ile-
tişim araçları kitlelerin aracı de-
ğildir aslında. Evimizdeki teknolo-
jik mallar (kitle iletişim araçları)
kitlelerin tepelerindeki egemen
güçlere bağımlılığının su götür-
mez ifadesidir. Kölenin efendisi
tarafından biçimlendirilmiş oyun-
cağıdır. Öyle bir oyuncak ki, köle
evine alır ve onun üzerinde sahip-
lik iddia eder. Onu özgürlüğünün
ifadesi ve dünyaya açılan pencere
sanır. Kumandası elinde olduğu
için, kendisinin o aleti kontrol et-
tiği hülyasına kapılır. Ancak ger-
çek şudur ki, kumandası onda ol-
sa da, kontrolü elinde tutan o alet-
tir, yani tv vb. iletişim araçlarıdır.
İzleyiciye verilen yetki, sadece,
kendisine dayatılanları seçme
hakkıdır. Ancak izleyici kuman-

dayı elinin altında bulundurmak-
la, "kontrolü bendedir" sanısına,
yanılgısına kapılır.

Üretim araçlarında olduğu gi-
bi, bu araçların da sahibi egemen
sınıflardır. Elektriği, teli, benzini,
yayını onların elindedir. Onların
çıkartıları için vardır, onların ihti-
yaçlarına yanıt vermektedir. Bu
nedenlerle kimilerinin iletişim öz-
gürlüğü ve sahiplik masalları an-
latması, gerçekte, egemenlerin
borusunu öttürmesinden başka
anlama gelmez.

Burjuva medyacılarının çokça
savundukları "ilkelerinden" biri
de şudur: Genel kamu çıkarına
karşı, hangi nedenle olursa olsun,
özel çıkarları savunmak dürüst
gazetecilikle uyumsuz. Gerçekte
bu ifade, yani "kamu çıkarı" ifa-
desi, burjuvazinin çıkarlarının
"genel çıkarlar" olarak tanımlan-
masıdır. Gerçek günlük profesyo-
nel pratikte bu ilke, gazetecinin
kafasında Demokles'in kılıcı gibi
kesmeye hazır bir şekilde sallanır.

Yani bu prensip gerçekte, ga-
zeteciye burjuva ideolojisinin çı-
karına göre iş görmesini, aksi du-
rumun "kamu çıkarına" aykırı
olacağını söyleyerek, kendi ken-
disini sansür etmesini söyler. Bu
durumda "kamu (halk) çıkarı" sö-
zünü tercüme edelim:

Sigara firmalarının reklamını
yapmak, sigarayla her yıl kanser-
den yarım milyon insan öldüğü
haberini haber olarak saymamak
zenginlerin ve benzerlerinin ya-
şam tarzının dedikodusunu yap-
mak, yoksulluğu, açlığı gizlemek,
seks ve bireysel cinayetleri her
gün sunarak seks ve cinayet tü-
carlığı yapmak, hapishanelerde
yüzlerce kişinin açlık grevi ve
ölüm oruçlarını haber değeri ola-
rak görmemek, işçi sınıfı ve

emekçilerin eylemlerini yazmak ya da kitlesel olanlarını yazmak zorunda kaldığında gazetenin ücra bir köşesine sıkıştırmak.

Basın ideolojisi, basın baronlarının çıkarlarının meşrulaştırıldığı ve genelleştirildiği burjuva fikirler ve idealler sistemidir. Basın baronları, diğer kapitalistlerle, borsa ve hisse senedi sistemiyle tamamen birbiri içinde, birbirine girmiş vaziyettedir. Bir basın veya medya baronunun sadece medyada değil, silah endüstrisinden tut, kimya ve yiyecek endüstrisine kadar hemen her endüstride eli vardır.

Bu gerçeğe rağmen medyada tarafsızlık ya da basın özgürlüğü tartışmalarına neden devam edilir? Bunun iki esas nedeni vardır: Birincisi, burjuva düzenin ne kadar demokratik, çoğulcu ve özgürlükçü olduğunun gösterilmeye çalışılması; ikincisi de birçok durumda basın özgürlüğü yaygarası, kapitalist sınıf içindeki ekonomik ve çatışan çıkarların günlük pratikteki görüntüsüdür.

Gerçekte basın özgürlüğü, gazete sahibinin, gazetenin yayın politikası hakkında söz sahibi olmaması olarak yaşam hakkı bulabilir. Bu da imkansız ve gerçek dışıdır. Neden imkansız ve gerçek dışı olduğuna ilişkin bir örnek verelim: Bir İngiliz basın grubu olan Mirror'ın patronu Robert Maxwell hayatta iken, gazetelerinin yayın politikasını bizzat kendisi saptıyordu ve konuya ilişkin olarak 1980 yılında şöyle demişti.

“Bu işe 90 milyon pound yatırdım ve bunu hayır duası almak için yapmadım. Bu işin sahibi benim. Patron benim.”

1977 yılında, gene bir İngiliz tekeli olan Daily Express grubunu

satın alan müteahhit Victor Matthews de yayın bağımsızlığının tanımını sermaye diliyle yapıyordu:

“Bundan sonra editörler benim politikama uygun davrandıkları müddetçe, tam bir özgürlük içinde olacaklardır.”

Kapitalist demokrasi oyununda basın özgürlüğü sadece basına sahip olanlara garanti edilmiştir. Bu özgürlük, kapitalist mülkiyet haklarını koruma özgürlüğüdür. Bu özgürlük, medya sahiplerinin ve onların sisteminin çıkarları yönünde görev yapar.

3) Sinema ve burjuvazi:

Yazımızın buraya kadar olan bölümünde genel olarak medyanın işlevinden söz ederken kolayca görülebileceği üzere, daha çok basın ve televizyon araçlarına yönelik örneklemelere gidildi. Bu anlamıyla burjuvazinin kitleleri kendi ideolojisi doğrultusunda etkileme ve uyutma çalışmalarında oldukça önemli bir yer tutan sinemaya birkaç değini yapmadan geçemeyeceğiz.

Sinema endüstrisi pazarında hakimiyet Amerika'dadır. 1993'te sadece bir haftada sinemalarda seyirle elde ettiği gelir 132,7 milyon dolardı. Yine 1993'te yılın ilk sekiz ayında elde edilen gelir 3,16 milyar dolardı. 1988 yılında bir Amerikan sinema şirketinin başkanı olan Jack Valenti şöyle diyor:

“Amerikan filmleri, gösterildikleri ülkelerin hemen hepsinde, her milliyetten, her dinden, her renkten, her zihniyetten insanları çekerek, birinci sırayı tutuyorlar. Dolayısıyla bizim bu ülkede yattıklarımız kitlenin çok fazla ilgisini çektiğinden, Amerikan filmleri, programları, video kasetleri bize ödemeler dengemiz için

yılda bir milyar dolardan fazla (bu rakamın 1988 yılına ait olduğunu unutmayın-bn) bir gelir sağlamaktadır.”

Sinemada burjuvazinin yapmak istedikleri konusuna bir sinema eleştirmeninin 1999 ve 2000 yılının en “önemli” filmleri üzerine kısa bir değerlendirmesiyle girmek istiyoruz: “Bu yılın Oscar adayları arasında Shymalan adlı genç bir Hintli rejisörün ‘Altıncı His’ isimli bir filmi var. Teknik olarak, kurgu olarak, oyunculuk olarak usta işi bir film. İki saat bağlanıyorsunuz koltuğa. Anlattığı ne mi? Film ilk sahnesinde vurulup ölen bir psikoloğun, ölümlerle konuşma yeteneğine sahip bir küçük çocuğu tedavi etmesi!!!

Yine geçen yılın sonunda gösterime giren Polanski'nin ‘9 Kapı’ filminde, şeytanla melek karpışmasını izledik “heyecanla”. Terminatör Schwarzeneger karşımıza şeytanın birleşip bir çocuk doğurtmak istediği “melek” kadının koruyucusu olarak çıktı ‘End of Days’ filminde. Tabii her zamanki gibi en iyi paketler içinde sunuldu idealizmin en kaba biçimleri.

İdealizm ne kadar yaygınlaşırsa, insanlar ne kadar “öbür tarafa”, ölmezliğe, ölümlerin de yaşadığına vb. inanırlarsa, ne kadar iyi ve kötünün önceden belirlendiğine, tanrının varlığına, meleklerin, şeytanın varlığına vb. inanırlarsa, yani amentüye ne kadar bağlı kalırlarsa, onların bugünkü dünyada sömürmelerini kader görmeleri o kadar kolay olur, bugünkü dünya düzenini sorgulamak o kadar anlamsız hale gelir. Hollywood kitleleri uyutma, kapitalist düzene bağlama işlevini gerçekten mükemmel yerine getiriyor” (Anuş

Pazarcıyan, Güney Dergisi sayı 12).

Gerçekten bugün dünya sinemasına (bunu Hollywood olarak da anlayabilirsiniz, çünkü dünya sinemasını belirleyen Hollywood'dur) damgasını vuran filmlerin ortak özelliklerin şunlar olduğunu gözlemlemek zor değildir:

Hepsi maddenin değil düşüncenin belirleyici olduğunu çıkış noktası olarak alıyor. Hepsi idealist felsefenin, moda deyişle "post-modern" biçimlerde yansıtılmasıdır. Tümünde geleceğe ilişkin korkunç bir karamsarlık akmaktadır. Burjuva sinemasının, gelecek için olumlu bir düşü, projesi yok. Gelecekle ilgili anlatacağı olumlu bir şey yok ve olamaz da. Yine Anuş Pazarcıyan'dan aktaralım:

"Geçen yılın en çok konuşulan filmlerinden biri de 'Matrix' adlı bilim kurgu filmiydi. Milyonlarca

dolar harcanarak yapılmış, fakat verilen parayı bir kaç misliyle kazanan, kitle etkisi büyük olan bir film. Çoğu insan bu filmi bir bilim kurgu, bir macera filmi olarak seyrediyor. Filmde bırakalım dakikayı, saniyelik bile düşünme imkanınız olmayan bir tempo var. Ve o tempo içinde en ağır dozda idealizm mesajını şırıngalıyor size... Sonunda filmin baş kahramanı, kendine sıkılan gerçek kurşunları eliyle tutarak, düşüncenin maddeye 'üstünlüğünü', aslında maddenin 'olmadığını' bir kez daha gösteriyor."

Diğer alanlarda olduğu gibi sinema alanında da emperyalist burjuvazi emekçileri, işçi sınıfını gerçek dünyadan koparmak, gündeminden uzaklaştırmak ve idealizm bombardımanı ile hayaller aleminde gezintiye çıkarmak için, milyarlarca dolar harcamaktadır. İyi anlaşılır ve yorumlanırsa bu

filmler, burjuvazinin halini, umutsuzluğunu, yenilgisini taşımaktadır.

Burjuvazinin iktidarı sürdüğü müddetçe, milyarlarca insanın, küçük ve tekniğe egemen bir azınlığı (emperyalistler ve onların uşakları) beslemek için "bio-enerji" deposu olarak kullanıldığı, dünyanın yaşanmaz bir çöp yığını haline geldiği bir gelecekle karşı karşıyadır insanlık.

Oysa gerçekleri çıkış noktası alanların, gerçeklerden korkmayanların sinemacılık anlayışı maddi dünyayı temel almaktan ve onu diyalektik bir bakış açısıyla yansıtmaktan geçer. "Büyük insanlığa" maddi dünyanın olmadığını anlatan filmler gerekli değil. Fakat biliyoruz ki, emperyalizm var olduğu sürece, bu tür filmlerin varyasyonlarıyla oyalanacağız daha.

Devam edecek

ZAFERE KADAR İNTİFADA

ZAFERE KADAR DEVRİM